

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin®

Tarama Yelken Düzenleme Ser_reS

İki Roman
Bir Arada

Desire

USA TODAY 'ın seçtiği en çok okunan yazar

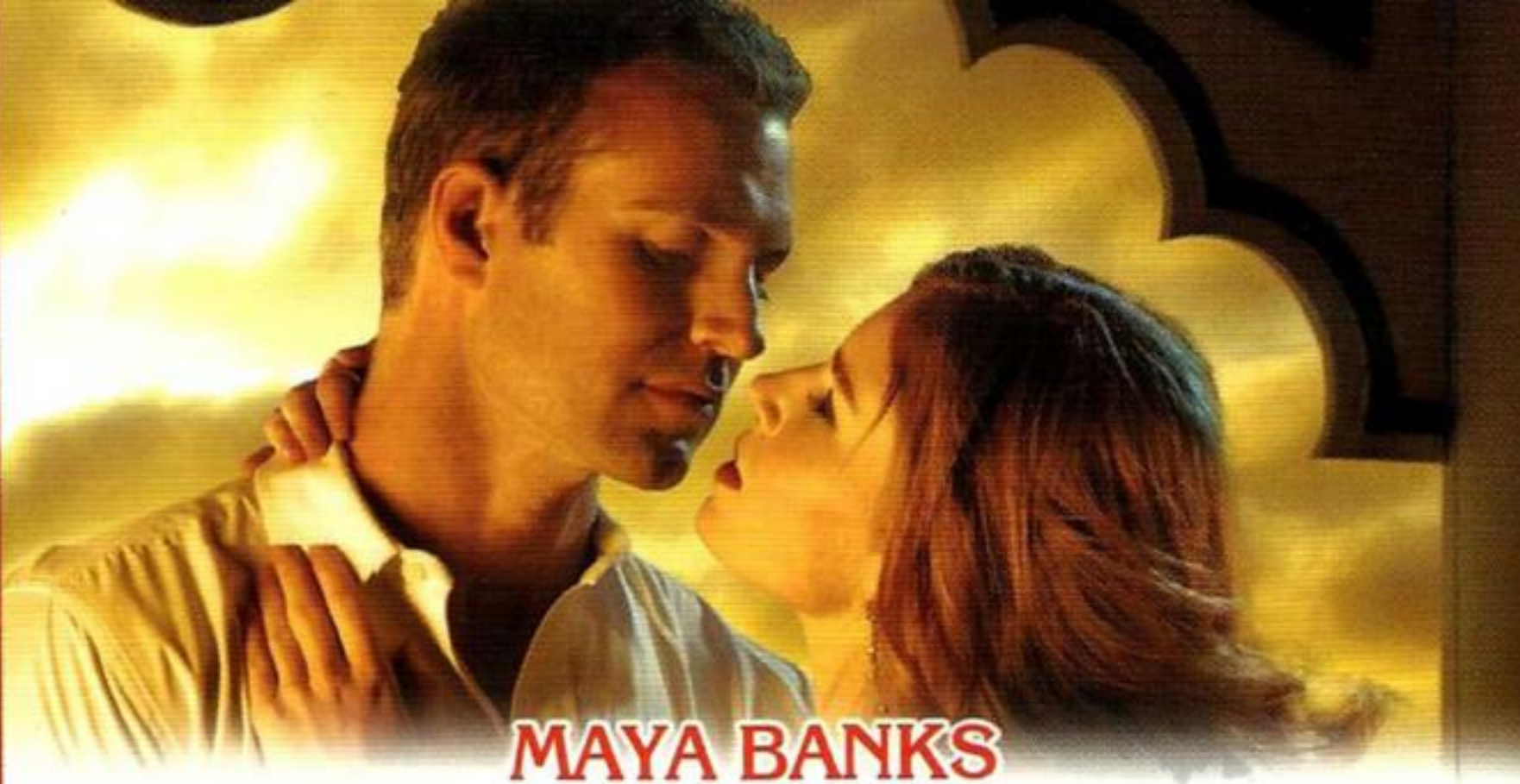
OLIVIA GATES

Düşmanla Baş Başa

MAYA BANKS

Aşk Tutsakları

HCN DE-1 2012/04

MAYA BANKS **Aşk Tutsakları**

Celia Taylor, Evan Reese'ye o anlaşmayı imzalatmak zorundaydı. Reese Holding'in büyük reklâm kampanyasını, ajansı Maddox İletişim'e kazandırabilirse hem kariyerini sağlamlaştırmış olacak hem de geçmişindeki pürüzleri temizleyecekti.

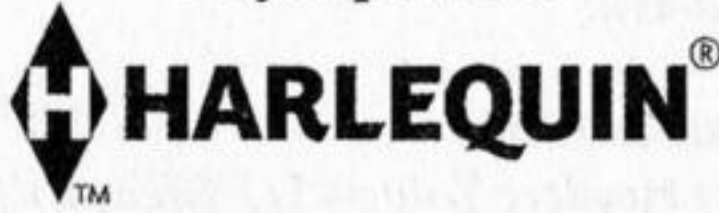
Evan da onun bu hırslının farkındaydı ve bundan yararlanmakta bir kötülük görmüyordu. İş görüşmelerine başlamadan önce, Catalina Adası'nda bir aile düğününe katılmaları gerekecekti örneğin. Orada biraz şarap, biraz dans derken bu çekici kızilla çok hoş anlar yaşayabilirlerdi. Peki Celia bunu kabul edecek miydi?

Tarama Yelken **Düzenleme Ser_reS**

Maya Banks

Aşk Tutsakları

Çeviri
Zeynep Arda

Desire

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: **BILLIONAIRE'S CONTRACT ENGAGEMENT**
Türkçe Adı: **AŞK TUTSAKLARI**

ISSN 2416 – 0981
201204165
Harlequin Desire-1

Copyright © 2010 by Harlequin Books S.A.

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: *Harlequin Desire İki Roman Birarada*
Tüzel Kişiliği: *Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.*
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuşu: *Berkant Yıldırım T.C.*
Sorumlu Müdür ve Uyuşu: *H. Rıza Bankoğlu T.C.*
İdarehane Adresi: *Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1*
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak :Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: *EKİP A.Ş.*
Baskı: *Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.*
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: **TÜRKİYE**
Türkiye Dağıtım Şirketi: **YAYSAT**
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:0902126222222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Celia

Romanın kadın kahramanı

Evan Reese

Romanın erkek kahramanı

Brock Maddox

Celia'nın patronu

Noah, Adam ve Dalton

Celia'nın erkek kardeşi ve abileri

Bettina Hammond

Evan'ın eski nişanlısı

Mitchell Reese

Evan'ın kardeşi

Lucy

Evan'ın annesi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

AKBABALAR dört dönüyordu.

Celia Taylor, elinde şarap kadehiyle geride durmuş, balo salonundaki kalabalığı seyrediyordu. Eğleniyor olması beklenirdi ama aklında sadece iş vardı.

Salonun diğer ucunda da Evan Reese vardı. Etrafını kalabalık bir davetli grubu çevrelemişti. Yakışıklı yüzünde çekici bir gülümsemeye son derece rahat ve kendinden emin görünüyordu. Bir adamın bu kadar yakışıklı olması haksızlıktı. Evan Reese, yakışıklılığı ve yapılı vücuduyla, şirketinin ürettiği spor giyim markasını rahatlıkla tanıtabilirdi. Daha da ötesi, benliğinden taşıyormuş gibi duran kendine güveni ona apayrı bir cazibe katıyordu. Celia, en çok onun bu kendine güvenini seviyordu.

Son birkaç hafta içinde sık sık göz göze gelmişlerdi. Birbirlerinden etkilendikleri kesindi. Eğer Evan Reese bir müşteri adayı olmasa işlerin nereye gideceğini tahmin bile edemiyordu Celia. Gerçekten de Evan Reese'in firmasını ajansına kazandırmayı çok istiyordu. Ajansı ve patronu da ona güveniyordu ama istediğini elde etmek için onunla yatacak değildi.

Celia kendisini Evan Reese'e daha fazla kaptırıp gitmemek için başını çevirdi. Evan Reese, çalıştığı son reklam ajansını

kovduğundan beri adeta tatlı bir dans halindeydiler. Evan Reese, Celia'nın onu portföyüne katmak istediğini biliyordu. Muhtemelen onu yatağında, çıplak görmek istediğini de tahmin ediyordu ama Celia bunun üzerinde durmadı.

Asıl mesele başkaydı. Reese Holding gibi bir kuruluş reklam ajansını değiştirmeye niyetlendiğinde kelimenin tam anlamıyla bir av mevsimi başlardı. Diğer ajanslar da fırsatı kaçırmamışlar, köpekbalıkları gibi Reese'in etrafında tur atıyorlardı. Celia, birbirinden alımlı ajans temsilcilerinin Evan Reese'e kendilerini gösterebilmek için çırpındıklarını biliyordu. Reese'in onlardan etkilenmediğinin, hatta durumu eğlenceli bulduğunun farkındaydı Celia.

"Celia, gelmene sevindim. Reese'le konuşabildin mi?"

Celia başını çevirip patronu Brock Maddox'a baktı. Adamın elinde içki yoktu, hiç eğleniyormuş gibi durmuyordu.

Celia bir kaşını kaldırdı. "Çok şıksın Brock? Ne oldu senin kızlar?"

Brock homurdandı. "Kes şunu Celia. Sadece Elle ile geldim."

Celia, Brock'un omzunun üstünden bakınca biraz ilerideki Elle'i gördü. Gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorsun," dedi sesini çıkarmadan, Elle'in iltifatı anlayacağını biliyordu. Gerçekten de gülümseyerek karşılık verdi Elle.

Brock sabırsız bir hareketle Evan'ı işaret etti. "Neden Evan Reese'in yanında değilsin?" Sonra hoşlanmadığı birini görmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Yaşlı çakalın da burada olacağını tahmin etmeliydim."

Celia onun kimden söz ettiğini anlamak için baktı. En büyük rakipleri Athos Koteas da partiye gelmişti. Koteas, Golden Gate Promotions'un sahibiydi ve son birkaç ay içinde Maddox'un en iyi müşterilerinden bir kaçını çalmakla yetinmemiş, Maddox'a karşı bir karalama kampanyası başlatmıştı.

"Evet, müşteri temsilcilerinin Evan'ın çevresinde pervane olduğunu görmüştüm."

"Peki, sen niye pervane olmuyorsun, sorabilir miyim?"

Celia, patronunu sakinleştirmek ister gibi elini Brock'un koluna

koydu. "Bana güvenmelisin Brock. Evan Reese'i iyice araştırdım. Onunla ilgilendiğimi çok iyi biliyor. Eninde sonunda bana gelecek, bundan eminim."

"Elli milyon dolar edecek kadar emin misin Celia? Maddox ufak bir firma ve eğer böyle müşterileri kaçırarak olursak çalışanlarımı daha ne kadar bir arada tutabileceğimi bilmiyorum."

"Senden çok şey istediğimi biliyorum ama şu tacizci cadılar gibi davranmamam." Celia başıyla, Evan'ın çevresindeki kadınları göstermişti. "Evan Reese de aynen bunu bekliyor ama böyle bir şeyi hayatta yapmayacağımı en başta senin bilmen gerekir. Bu işi, yaratıcı fikirlerimizle alacağız Brock, endişe etme sen."

Brock bir süre konuşmadan Celia'ya baktı. Bakışlarında bir saygı ifadesi vardı. Celia patronunu severdi, çalışkan ve kararlı bir adamdı. Ayrıca, New York'taki son reklam işinden olduğunda ona güvenip elini uzatan tek kişiydi.

"Biliyorum Celia, sana güveniyorum. Umarım bunu sana hissettirmişimdir."

"Bana güvendiğin için sağ ol Brock, seni ve Maddox İletişim'i yüzüstü bırakmayacağım."

Brock elini saçlarından geçirerek endişeyle salonu gözden geçirdi. Çok yorgun görünüyordu. Her zaman çok çalışırdı ama son birkaç ayda gözlerinin çevresindeki çizgiler artmıştı. Celia'nın bu işi aldığını görmek istiyordu, buna çok ihtiyaçları vardı.

Bu sırada Celia, Evan'ın onlara doğru yürüdüğünü fark etti.

"Sakın arkana bakma, Evan bize doğru geliyor. Elle'yi dansa kaldır istersen."

Brock, Celia'nın söylediklerini ikiletmedi bile, hemen ortadan kayboldu.

Celia şarabından bir yudum alırken, Evan'ın ona yaklaştığını fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. Birbirlerine her yakınlaştıklarında vücut ısısı bile artıyordu aslında, üstelik bunun işle hiç ilgisi yoktu.

"Celia?"

Celia gülümseyerek Evan'a döndü. "Selam Evan. Eğleniyor musun?"

"Eğlenmediğimi bildiğini tahmin ediyorum."

Celia bir kaşını kaldırarak kadehinin üstünden Evan'a baktı. "Öyle mi?"

Evan, şampanya servisi yapan garsonun yanlarından geçmesini fırsat bilerek kendisine bir kadeh aldı. Tüm dikkatini Celia'ya vermişti şimdi. Bakışları Celia'nın nefesini kesiyordu. Evan onu, insanlarla dolu balo salonunun ortasında soyuyor gibiydi. Üzerinde son derece sade ve iddiasız bir kıyafet olmasına rağmen, Evan'ın bakışları tam tersini hissettiriyordu.

"Söylesene Celia, neden diğer piranalar gibi, reklâm ajansının Reese Holding'i bir numara yapacağı konusunda beni ikna etmeye çalışmıyorsun?"

Celia gülümsedi. "Reese Holding zaten bir numara olduğu için olabilir mi acaba?"

"Çok muzırsın."

Celia'nın gülümsemesi yüzünden silindi. Evan haklıydı, gerçekten de onunla flört ediyor gibi davranmıştı ve bu hayatta en son istediği şeydi.

"Ben iyi olduğumu biliyorum Evan. Reklâm kampanyan için harika fikirlerim var. İstedğin kadar kibirli diyebilirsin, umurumda değil. Maddox İletişim'in senin için neler yapabileceğini göstermek için sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Peki, sen benim için ne yapabilirsin Celia?"

İma üzerine Celia'nın gözleri bir an kocaman açıldı. Bunun üzerine Evan hemen durumu düzeltti.

"Yani, reklâm kampanyasındaki fikirler sana aitse neden Maddox İletişim'le uğraşayım ki, doğrudan seni işe alırdım."

Celia kaşlarını çattı, duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

"Bu bir teklif değil Celia, inan bana sana iş teklifi yapsaydım bunu hemen anlardın."

Evan cüretkâr bir hareketle parmağını Celia'nın çıplak kolunda hafifçe gezdirince Celia ürperdi.

"Demek istediğim şuydu. Eğer gerçekten kampanyan benim aklımı başımdan alır ve ben Maddox İletişim'le çalışmaya karar verirsem beni herhangi bir müşteri temsilcisine vermeye kalkma. Seni kampanyanın her aşamasında iş başında görmek isterim."

"Yani Maddox İletişim'le anlaşıyor mısınız?"

Evan'ın yeşil gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. Şarabından bir yudum aldıktan sonra bir süre Celia'yı süzdü. "Kampanya fikirlerin gerçekten iyiye. Golden Gate'in de çok iyi fikirleri var, onları da değerlendiriyorum."

Celia dişlerini sıktı. "Benimkileri henüz görmediğin için."

Evan yeniden gülümsedi. "Kendine güvenen insanlardan hoşlanırım, tevazua hiç gerek yok. Reklâm kampanyasıyla ilgili neler düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyorum Celia Taylor. Brock Maddox böyle cevval bir çalışanı olduğu için çok şanslı."

"Hemen bir randevu ayarlayalım mı o zaman?" diye sordu Celia. "Bu arada, senin deyimimle, piranaların seni kuşattığını izlemek çok keyifliydi doğrusu."

Evan kadehini yakındaki bir masaya bıraktı. "İstersen randevumuzu dans ederken kararlaştıralım."

Celia gözlerini kıstı.

"Diğer ajans çalışanlarından da dans ettiklerim oldu," dedi Evan hemen. "Golden Gate, Primse, San Fran Media..."

Celia elini kaldırarak Evan'ın sözünü kesti. "Tamam, tamam. Anladım. En iyi dans edenin teklifini kabul edeceksin anlaşılır."

Evan başını geriye atıp kahkahayla güldü. Çevredekilerin dönüp onlara baktığını fark edince Celia odadan koşarak çıkıp gitmemek için kendisini zor tuttu. Evan ilgi odağı olmaktan şikâyetçiymiş gibi durmuyordu ama onun hoşlandığı bir durum değildi bu. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğüne aldırmış etmemek harika bir duygu olmalıydı.

Dans teklifini usulünce nasıl reddedeceğini bilemediği için Celia da kadehini bir kenara koyup, Evan'la birlikte dans pistine geçti.

Korktuğunun tersine, Evan onu serbestçe tutuyordu. Dışarıdan bakan birisi için uygunsuz hiçbir halleri yoktu, sevgili gibi görünmüyorlardı. Öte yandan Celia, ikisinin de aklından neler geçtiğini kesinlikle biliyordu. Evan'ın gözlerindeki arzuyu görmemek mümkün değildi. Kendi gözlerinde de farklı bir ifade olduğunu sanmıyordu.

Celia duygularını saklamayı hiçbir zaman becerememişti.

Kalabalık bir ailenin tek kız çocuğu olarak büyüyünce hep şımartılmış, duygularını saklamaya ihtiyacı olmamıştı hiç. Ne var ki, duygularını Evan Reese'ten saklamak zorunda olduğu açıktı. Böylece, işi alırsa bile bunu gerçekten işi hak ettiği için aldığından emin olacaktı.

"Yeter artık, fazla düşünme." Evan eğilmiş, kulağına fısıldıyordu.

Celia onun dediği gibi yapmaya ve kendini müziğe vermeye çalıştı.

"Öyleyse önümüzdeki hafta nasıl? Cuma günü uygun mu?"

Celia bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı. Bir de kendisini profesyonel sayardı.

"Elbette, Cuma iyidir."

Bu sırada müzik bitmişti. Evan ondan hemen ayrılmadı, bir süre daha öyle durdular.

"Asistanım seni arayıp yer ve zamanı bildirir."

Sonra Celia'nın elini tutup dudaklarına götürdü. Dudaklarının ılık teması Celia'nın içini titretmişti.

"Cuma görüşürüz o halde."

Celia, Evan'ın uzaklaşıp gitmesini izledi arkasından. Hemen parti kalabalığına karışmıştı Evan ama bir ara dönüp Celia'ya baktı. Bir an öylece göz göze kaldılar ve Evan'ın dudağında hafif bir gülümseme belirdi.

Elbette biliyor olmalıydı. Celia'nın ona karşı neler hissettiğini kesinlikle anlamış olmalıydı. Akıllı, kararlı ve duygusuzluğuyla tanınmış bir adamdı. Aynı zamanda harika bir müşteri adayıydı.

Celia daha fazla oyalanmadan partiden ayrıldı, yapması gerekeni yapmıştı. Şimdi Cuma gününe hazırlanması gerekiyordu.

Evan Reese otel odasına girerken kravatını gevşetti. Ceketini ve çoraplarını da çıkarıp bir kenara atıvermişti. Masanın üstünde duran bilgisayarına uzaktan baktı ama içinden onu açmak gelmedi hiç, aklı Celia Taylor'da kalmıştı.

Daha onun balo salonuna girerken gördüğünde heyecanlanmıştı.

Ondan ayrılalı epey olmuştu ama hâlâ onu kollarının arasında tutuyormuş gibiydi, kokusunu hissedebiliyordu. Ona dokunup kolunu okşadığı an ise tüm canlılığıyla zihnindeydi.

O dokunuşun devamını getirmeyi ne kadar çok istiyordu. Onun tadına bakmayı, vücudunu kendi ağırlığıyla ezmeyi, haz iniltilerini duymayı istiyordu. Sonra elini onun bacaklarının arasına kaydırıp bacaklarını aralayacaktı. Bütün bir gece onunla sevişebilirdi. Celia gibi bir kadınla sevişmeyi ağırdan almak gerekirdi. Onun vücudunun her noktasını tanımalı, dokunmasından ya da öpmesinden hoşlandığı yerleri keşfedecekti.

Celia konusunda neden böyle ısrarlı olduğunu Evan da bilmiyordu. Kadınsız kalmış değildi, her zaman çevresinde kadınlar vardı ama Celia'yla sevişmenin muhteşem olacağını düşünüyordu. Gerçekten çok güzel bir kadındı Celia. Boyu tam boyuna göreydi, başı, çenesinin altında kalıyordu. Uzun kıvılcı saçlarını genellikle topluyordu. Evan, tokasını çıkarıp, o uzun saçları serbest bırakmak için çıldırıyordu aslında.

Soğuk bir duş olsa iyi olacaktı ama son birkaç haftadır aldığı duşlar hiçbir işe yaramamıştı. Celia'nın, her an rengi değişebilen, muhteşem yeşil gözlerinden de etkilenmiş olabilirdi. Bazen mavi tonlar taşırken bir anda zümrüt yeşiline dönüyordu gözleri.

İşin ilginç, bu kadar güzel bir kadının, ajansının teklifini kabul etmesi için onu taciz etmemeye kalkmamasıydı. Oysa daha o akşamki partide bile Evan iki kadından anlamı son derece açık teklifler almıştı.

Celia Taylor'u yatağa atmak için bir fırsat yaratabilirdi mutlaka ama genç kadının kendinden emin tavrı onu biraz geri tutuyordu. Celia'nın mesafeli tutumuna hayranlık duyuyordu. Celia onu müşteri portföyüne katmak istiyordu ama onun peşine düşmemişti. Tam tersine, Evan'ın onun ayağına gitmesini beklemişti. Evan, aklından onu çıkaramadığına göre bunu başarmış görünüyordu.

Evan, telefon sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Annesi arıyordu. Kaşlarını çattı, hiç de aile konuşmaları yapacak bir ruh halinde değildi ama annesini çok severdi. İçini çekerek telefonu açtı.

"Merhaba anne."

"Evan! Seni yakaladıgıma çok sevindim. Sana ulaşmak bir mucize."

Annesinin sesinde hem şikâyet hem de endişe vardı.

"İşler kendi kendine yürümüyor anne."

"Tıpkı baban gibi konuştun."

Evan yüzünü buruşturdu.

"Sana hafta sonunu hatırlatmak için aradım. Senin de gelmen Mitchell için çok önemli."

"Gerçekten de düğünlerine gitmemi bekliyor olamazsın." Evan'ın orada olması Mitchell için sadece zafer anlamına gelirdi.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum Evan. Artık kardeşini affedemez misin? Bettina'yla birbirleri için yaratılmışlar. Tüm ailenin yeniden bir araya gelmesi ne kadar güzel olurdu."

"Kolay ya da zor olması umurumda değil anne. Onların birbirini bulması da umurumda değil. Sadece düğüne gelmek için ne isteğim ne de zamanım var."

"Benim hatırım için gelsen?" diye yalvardı annesi. "Lütfen. Bir kez daha oğullarımı bir arada görmek istiyorum."

Evan yatağın kenarına oturup bir şakağını ovuşturdu. Eğer arayan babası olsaydı kolayca reddebilirdi. Mitchell aramış olsaydı kahkahalarla gülerdi ama annesini reddetmesi mümkün değildi.

"Peki anne, geleceğim ama yanımda bir arkadaşım olacak. Umarım bir sakıncası yoktur."

Telefonun diğer ucunda, annesinin gözlerinin parladığını görebiliyordu sanki.

"Evan, biriyle çıktığını söylememiştin bana! Elbette sakıncası yok, onunla tanışmaya can atıyorum!"

"Cuma günü görüşürüz anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Gelecek olmana çok sevindim."

Evan telefonu kapattı. Bu hiç iyi olmamıştı. Cuma günü Celia'yla randevulaşmıştı, nihayet onunla görüşecekti. Günlerdir peşinde olduğu bir randevuydu bu ve şimdi annesi onu kardeşinin düğüne çağırıyordu. Üstelik, kardeşinin evleneceği kadın, onunla evlenecekken kardeşini seçmişti.

Düğüne birisiyle gitmesi gerekiyordu ama annesi, Bettina'yı

yanındaki kadın için terk ettiğini düşünmemeliydi. İlişkilerinde asıl ihanet eden Bettina olmuştu aslında. Kardeşi Mitchell, aile holdinginin başına geçtiğinde, Bettina, Evan'a ilgisini yitirip Mitchell'e yoğunlaşmıştı. Mitchell'in mücevher şirketini, Evan'ın spor malzemeleri firmasına tercih etmişti. Mitchell ise Bettina'yı, Evan'ın sevgilisi olduğu için istemişti. Evan bu konuda kardeşine içten içe minnet duymuyor değildi, onu büyük bir hatadan kurtarmıştı Mitchell.

Eli cep telefonuna gitti, rehberi karıştırmaya başladı. Seçeneklerini üç kadına kadar indirmişti ki aklına başka bir şey geldi. Neden en başta düşünememişti ki bunu?

Catalina Adası'na Celia'yla birlikte gidecekti. Belki de bu düğün meselesi çok da iyi olmuştu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

CELIA otomobilini parka bırakırken, Noah'ın Mercedes'ini babasının kamyonetinin yanına park ettiğini gördü. O da siyah BMW'sini kamyonetin diğer yanına park ediyordu, otomobillerin bir ailenin tarihine dair çok şey anlatabileceğini düşünerek kendi kendine güldü.

Otomobilden inmeye hazırlandığı sırada, başka bir otomobilin daha park yerine yaklaşıp durduğunu duydu. Otomobilin direksiyonunda Dalton vardı. Celia, otomobilden Adam'ın indiğini görünce çok şaşırdı.

"Adam!" Celia kollarını açarak abisine koştu. Adam da ona sarılıp ayaklarını yerden kesti. Celia'yı beş yaşında beri böyle severdi.

Dalton otomobilin kapısını kapatırken, "Ben niye hiç böyle karşılanmıyorum acaba," diye söylendi.

Celia, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Adam'a.

"Seni görmek de çok güzel Celia. Tekrar eve dönmen epey sürdü."

Celia yavaşça onun kollarından sıyrılarak ayaklarını yere bastı. Bakışları bir anlığına uzaklara dalmıştı.

"Hey!" Adam, kız kardeşini çenesini yavaşça kendisine çevirdi. "Boş versene. Her şey geçmişte kaldı. İyi ki de öyle oldu yoksa ağa-beylerin ilk uçağa atlayıp New York'a geldikleri gibi, eski patronun olacak o aşağılık herifi iyice benzetirlerdi."

"Hey, ben de buradayım!" Dalton ikisinin arasına girmiş el sallıyordu.

Celia, Adam'a bir teşekkür ifadesiyle gülümsedi. Abileri yaygaracı ve korumacı tiplerdi ve kendilerine göre hataları vardı. Mesela, Celia'nın hayatta bir şeyler başarmak için hoş görünümünden başka bir şeye ihtiyacı olmadığını ve onu hep desteklemeleri gerektiğini düşünmeleri gibi. Öte yandan kardeşlerine güvenleri tamdı, Celia onlara tapıyordu.

Dalton'a dönüp, "Seninle daha iki hafta önce görüştük Dalton," dedi. "Adam'ı ise neredeyse yıllardır görmüyormuşum gibi geliyor. Sahi, neden böyle Adam?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. İşlerim çok yoğun."

Celia başını salladı. En büyük abisi Adam'ın çok başarılı bir peyzaj şirketi vardı ve işi gereği, bahar aylarında çok yoğun oluyordu. Adam'ı, işlerinin yavaşlamaya başladığı sonbahar aylarına kadar ender görürlerdi.

Dalton kolunu Celia'nın omuzuna attı. "Görüyorum ki Bay Beyzbol da gelmiş. Lig başlamadan bir fırsat buldu demek ki."

"Ligin açılış maçına gidecek misiniz?" diye sordu Celia.

Adam atladı hemen. "Hayatta kaçırmayız."

"Sizden bir ricam olacak."

Abileri merakla Celia'ya baktılar.

"Ben de bir müşterimle gelmeyi planlıyorum maça ama Noah'la yakınlığımızı bilmesini istemiyorum."

Dalton ve Adam'ın gözleri merakla parladı ama bir şey sormadılar. Celia, o anlatmak istemediği sürece ikisinin de üstüne gelmeyeceklerini biliyordu.

"Peki, nasıl istersen," dedi Adam.

"Bütün gün orada mı duracaksınız yoksa içeri gelip bir şeyler yiyecek misiniz? Babalarının sesini duyunca dönüp baktılar.

Celia gülümsedi. "Tehditler savurmaya başlamadan önce içeri

girsek iyi olacak.”

Babaları onları verandada bekliyordu. Celia babasıyla kucaklaştıktan sonra en küçük abisini sordu hemen. “Noah nerede?”

“Her zamanki yerinde. Televizyonun karşısında, beyzbol maçı izliyor.”

Celia doğruca içeri girdi. Gerçekte de Noah, elinde televizyon kumandası, spor kanallarını dolaşıyordu.

“Selam!”

Onu görünce Noah’ın gözleri parladı. Hemen ayağa kalkıp kollarını açtı, iki kardeş birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Celia, Noah’ın kaburgalarını hissediyormuş gibi yapıp, “Sizi kampta aç mı bırakıyorlar yoksa?” dedi.

Noah güldü. “Ne kadar çok yediğimi biliyorsun. Metabolizmam hızlı galiba.”

Celia, diğerlerinin onlara yetişmediğinden emin olmak için arkasına kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra ciddi bir yüz ifadesiyle Noah’a döndü. “Burada çok uzun kalacak mısın ya da buradan çıktuktan sonra bir randevun falan var mı?”

Noah’ın gülümsemesi yüzünden silindi. “Sanmıyorum. Neden soruyorsun?”

“Seninle baş başa bir şey konuşmam gerek.”

Noah’ın kaşları endişeyle çatılmıştı bu kez. “Her şey yolunda mı Cece? Başın dertte mi? Birini öldürmem falan mı gerekiyor?”

“Sen hapse giremeyecek kadar değerlisin, muhtemelen Dalton’a yaptırırsın o işi.”

“Yakışıklı çocuk, hapishanede hemen popüler olurdu.”

“Ne fenasın sen! Ayrıca, ters bir şey yok, inan bana. Sadece, ikimizin de işine yarayacak bir konu var.”

“Peki, sen anlatana kadar meraktan çatlama herhalde. Senin evine gideriz olur mu? Umarım yiyecek bir şeylerin vardır? Benim eve gidemeyiz. En son temizlikçi de geçen hafta istifa etti, evim berbat durumda.”

Celia başını salladı. “Tamam, öyle yaparız. Kendine bakamıyorsun resmen. Neden bir ajansı arayıp yeni birini istemedin?”

“Beni tanımayan bir yer bulmam gerek, aksi takdirde ünüm benden önce gidiyor ajanslara.”

“Seninle evlenecek kadına gerçekten acıyorum,” dedi Celia.

“Merak etme, öyle bir şey olmayacak.”

“Tabii, eminim.”

Bu sırada diğerleri de gelmişti.

“Yemek on beş dakikaya hazır olur,” dedi babaları.

Yemek çok keyifli geçti. Babası muhteşem yemekler hazırlamıştı yine. Abileri şakalaşıp dururken babası mutlulukla onları dinliyordu. Celia, New York’ta geçirdiği yıllar boyunca bunları çok özlemişti. Bir yandan, eve dönmelerini gerektiren şeyler için üzülürken bir yandan da sıcak aile ortamına kavuştuğu için mutlu oluyordu.

Yemekten sonra kahvelerini içtiler, bir süre daha oturup sohbet ettiler. Sonra herkes yavaş yavaş dağılmaya başladı. İlk kalkan Adam oldu.

“Hemen mi gidiyorsun?” diye sordu Celia.

“Evet, bir iki işim var. Açılış maçında görüşürüz.”

“Elbette.” Celia sonra Dalton’a döndü. “Senin arabanla geldiğinize göre sen de kalkıyorsun herhalde?”

“Evet, biriyle randevum var, gidip hazırlanmalıyım.”

Kimse buna şaşırması görünmüyordu.

“Ben de sizinle çıkayım o halde. Benim de hazırlamam gereken bir teklif var.”

Babası yüzünü buruşturdu. Celia, o kadar çok çalışmaması gerektiğiyle ilgili bir nutuk dinlemeye hazırda ama yaşlı adam bir şey söylemedi. Hep birlikte dışarı çıktılar. Babaları, bir sonraki Pazar günü de onları yemeğe beklediğini söyledikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Celia, Noah’tan önce evine varmak istiyordu, hemen yola koyuldu.

Uzun zamandır market alışverişini ihmal ettiği açıktı ama neyse ki yakınlarda akşam yemeği için iyi bir pizzacı vardı.

Noah çok geçmeden geldi. Celia kapıyı açarken gülümsedi.

“Ben bu gülümsemeyi çok iyi biliyorum,” dedi Noah. “Evde

yiyecek bir şey yok gülümsemesi bu, öyle değil mi?"

"Şey... Gerçekten de yok ama pizza söyledim."

"Affedildin ama pizza gelene kadar ciddi bir şey konuşmayı reddediyorum."

Böylece pizza gelene kadar havadan sudan konuştular. Pizza gelince Noah'ın gözleri parladı. Pizzanın kokusu nefisti, Celia da dayanamayıp bir dilim aldı. Bunun bedeli olarak koşu bandında biraz daha uzun kalması gerekeceğinin farkındaydı, içini çekti.

Noah nefes almadan birinci dilimini bitirdikten sonra ikinci diliminden bir ısırık alıp Celia'ya döndü. "Pekâlâ, mesele nedir?"

Celia, yarısını yediği dilimi bıraktı. "Müşterim olması için uğraştığım biri var, Evan Reese."

"Şu spor markası sahibi mi?"

Celia başını sallayarak onayladı. "Evet. En son çalıştığı reklâm ajansını bıraktı ve yeni bir ajansla anlaşmadı henüz. Onu istiyorum, daha doğrusu Maddox İletişim istiyor."

"Peki, benim bu işteki rolüm nedir?"

"Onun marka yüzü olmanı istiyorum."

Noah bir an durup Celia'ya baktı sonra elindeki dilimi yavaşça sehpaye bıraktı. Celia, Noah'ın önerisini reddedeceğinden neredeyse emindi. Neden onu seçtiğini sormayacaktı, ne kadar ünlü olduğunun farkındaydı Noah ama reklâm anlaşmalarına karşıydı, daha önce hiç yapmamıştı. Celia nefesini tutmuş, onun vereceği cevabı beklerken Noah düşünceli bir ifadeyle kız kardeşini süzdü.

"Bu anlaşma senin için çok önemli, öyle mi?"

"Evan çok büyük bir müşteri ve patronum onu bizim ajansla çalışmaya ikna edeceğime inanıyor. Sakın beni yanlış anlama, sen olsan da olmasan da bu işi alacağım ama sen evet derssen Evan mutlaka kabul edecektir. Üstelik çok da iyi kazanacağından eminim."

Noah içini çekti. "Keşke şu işi bıraksan Celia. Çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun, kendini kimseye ispat etmek zorunda da değilsin. Adam ve Dalton'la birlikte sana her tür maddi imkânı sağlayabiliriz. Hem babam da çok sevinir buna, senin bu stresli işte otuzuna varmadan ülser olacağını düşünüyor."

"Ben otuzumdayım zaten Noah."

Noah ona sabırsız bir bakış fırlattı.

"Bak Noah, geçimini kardeşlerin sağlayacak olsa beyzbolu bırakır mıydın?"

"O başka."

"Biliyorum, sen erkeksin, ben kadını, öyle değil mi?" Celia'nın dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. "Seni çok severim, muhteşem bir abisin ama çok şovenistsin."

Noah homurdandı ama itiraz etmedi. Sonra daha da düşünceli bir ifadeyle, "Bu adamla firmasını iyice araştırmışsındır umarım?" diye sordu.

Celia onun neyi kastettiğini biliyordu, hemen başını sallayarak onayladı. Yüzeyden bakıldığında Noah çok kaygısız, hiçbir şeyi umursamayan birisi gibi görünebilirdi ama aslında vicdan sahibi bir adamdı. Marka yüzü olmanın topluma vereceği mesajların farkındaydı, çalışacağı firmanın gerçekten son derece düzgün bir yeri olması gerekiyordu.

"Bulduklarını bana gönder, bir bakayım. Eğer kafama yatarsa Evan Reese'in teklifini dinleyeceğim."

Celia uzanıp Noah'ı yanağından öptü. "Çok teşekkürler Noah, harikasın sen!"

"Evimi temizlemeyi böyle sevinerek kabul edeceğin hiç aklıma gelmezdi doğrusu!"

Celia yüzünü buruşturup, yarım bıraktığı pizza dilimine döndü tekrar. "Evini temizlemektense, işi bırakma önerini kabul etmeyi yeğlerim."

"Bu kadar acımasız olman gerekmiyor."

"Zavallı şey seni! Unutmadan, senden bir şey daha isteyeceğim."

Noah gözlerini kısarak ona baktı. "Evimi temizlemeyi reddettin, beni aşağıladın ve şimdi bir şey daha mı istiyorsun?"

"Sana temizlikçi bulmama ne dersin?"

"Anlaştık. Sen bana temizlikçi bul, ben de senin diğer isteğini yerine getireyim."

"Vay canına! Daha ne isteyeceğimi bilmiyorsun bile!"

"Sana ne kadar çaresiz durumda olduğumu anlatmıştım değil mi?"

Celia gülerek abisinin omuzuna hafif bir yumruk attı. "Sadece sezonun açılış maçı için, en iyi yerlerden iki bilet isteyeceğim."

"Çok masraflı oluyorsun ama!"

"Yapma şimdi! Daha demin işten ayrılırsam bana bakacağını söylüyordun?"

"Sadece senin için endişelendiğim için öyle söylüyordum Cece. New York'ta başına gelenlerden sonra..."

Celia irkildi. "New York hakkında konuşmak istemiyorum."

Noah'ın gözlerinde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Afedersin, konu kapanmıştır."

"Sana göndereceğim raporlara bakarsın, değil mi? Reese'den hoşlanacaksın, çok düzgün bir adam. Yanında çalışanlar ona bayılıyor. Hepsinin her tür sağlık sigortası var, kimseyi işten çıkarmıyor, deniz aşırı ülkelerde kaçak üretim yaptırmıyor. Bakalım başka ne var... Evet, pek çok yardım kuruluşuna düzenli olarak bağışta bulunuyor."

Noah teslim olur gibi elini kaldırdı. "Tamam, anladık. Adam bir melek âdeta!"

"Dalga geçme."

"Kalkmam gerek Celia, Sen gerekli bilgileri bana gönder, bakacağım. Biletleri de posta kutunda bulacaksın."

"En sevdiğim kardeşim sensin!"

Noah, Celia'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı.

"Gönderdiklerini okuduktan sonra ararım seni."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

EVAN, San Fransisco'da bulunduğu zamanlarda kullanmak üzere kiraladığı ofislerin bulunduğu binaya girdi. Resepsiyonist kız Tanya'ya günaydın deyip geçmek isterken kız gizemli bir ifadeyle onu durdurdu.

"Odanıza gitmeyin, o geldi."

Evan şaşkınlıkla Tanya'ya baktı. Tuhaf renkli saçları, tuhaf giyim tarzı ve burnundaki halkalarıyla daha çok Seattle'daki asıl ofisine yakışmış gibi duran Tanya, yıllardır asistanlığını yapan Vickie'den ne kadar farklıydı! Vickie'nin de hem Seattle'da hem San Fransisco'da evi vardı, Evan nerede çalışırsa çalışsın onunla gider, tüm işlerini organize ederdi.

"Her şeyden önce 'o' kim Tanya ve Vickie nerede?"

"Ah, mesajları almadınız demek ki?"

Evan'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. "Ne mesaj?"

"Vickie'nin torunu sabah acile kaldırılmış. Apandisti olmasından kuşkuluyorlar, şu anda ameliyatta."

"Öyle bir mesaj almadım. Hastaneyi sık sık ara, durumdan beni haberdar et. Ayrıca hastane odasına çiçek göndert ve Vickie'nin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğren. Unutmadan, aileye yiyecek bir

şeyler gönder, hastane yemekleri berbattır. Hastanede iyi bir odaya yerleşmelerini sağla, hastanenin yakınlarındaki bir otelde de aile için oda ayırt, kaç kişi varsa.”

Tanya hararetli bir şekilde not almaya başlamıştı bile. “Tamam Bay Reese, hepsini halledeceğim.”

Evan içini çekti. “Tanya?”

Tanya gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Evan’ın hâlâ orada olmasına şaşırmış gibiydi.

“Odamda beni bekleyen kim?”

Tanya yüzünü buruşturdu. “Bayan Hammond geldi efendim. Odanıza girmesine engel olamadım, siz gelene kadar bekleyeceğini söyledi.”

Evan sıkıntıyla odasına doğru baktı. Hiç Bettina’yı çekecek hâli yoktu, hele hele hafta sonu düğünlerine katılacağına dair annesine söz verdikten sonra. Ayaklarını sürüyerek odasına yöneldi.

Kapıyı açtığı anda Bettina’yı caddeye bakan camın önündeki kanepede otururken buldu.

“Hayırdır Bettina, seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Bettina ayağa kalktı, elbisesini düzeltti. Bu düzeltme hareketi daha çok, göz alıcı bacaklarına dikkat çekmek içindi. Elbise zaten kısacık olduğu için çok çaba harcaması gerekmiyordu aslında.

Bettina yüzünde sahte bir ıstırap ifadesiyle Evan’a baktı. “Düğüne gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür etmek istedim. Bu, Mitchell ve annenle baban için çok önemli. Senin içinse ne kadar acı olduğunu tahmin edebiliyorum. Senin kalbini kırmama rağmen böyle bir şeyi kabul etmen kim bilir ne kadar zor olmuştur.”

Evan ona bakakaldı. Bu kadın gerçekten de her şeyin onun etrafında döndüğüne bu kadar inanıyor olabilir miydi?

“Rol kesmeyi bırak Bettina. Buraya neden geldin? Düğüne gelip gelmememin umurunda olduğunu sanmıyorum. Hatta gelmememi daha çok tercih ederdin gibi geliyor bana.”

Bettina’nın yüz ifadesi değişti. “Lucy düğüne biriyle geleceğini söyledi. Gerçekten çok zekice bir hamle ama beni kandıramazsın Evan. Benden sonra kimseyle ciddi bir ilişkin olmadığını herkes biliyor. Kim o kadın? Nerede tanıştınız? Onun hakkında her şeyi

biliyor musun? Onun için sadece bir gönül eğlendirme aracı olduğunu biliyor mu?”

Evan şaşırmış gibi yaptı. “Beni şımartıyorsun. Kiminle çıktığımla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum doğrusu. Kardeşim seni yeterince meşgul ettiği için aşk hayatımı izlemeye vakit bulamazsın sanıyordum.”

“Tamam, onunla gel Evan. Ama ikimiz de biliyoruz ki, o benim yerimi tutamaz, hiçbir zaman da tutamayacak.”

Bettina hışımla odadan çıktıktan sonra Evan masasına geçti, hayretle başını salladı. Neredeyse kardeşini arayıp, onu bu kadından kurtardığı için teşekkür edecekti.

Artık günlük işlerine dönebilirdi. Ajandasını açıp bakınca, Vickie’nin her zamanki titizliğiyle tüm toplantı ve randevularını ajandasına not aldığını gördü. Bir an boş vakti yok gibi görünüyordu, yüzünü buruşturdu. Sonra Cuma günü için Celia’yla öğle yemeğinde buluşacaklarının notunu görünce gülümsedi, aklına bir şey gelmişti.

Ahizeyi kaldırdı. “Tanya, bana Maddox İletişim’den Celia Taylor’ı bağla.”

Celia asansörün kapısı açılır açılmaz, her zamanki gibi, Maddox İletişim’in resepsiyonunu ve resepsiyonist Shelby’yi buldu karşısında. Shelby, müthiş organizasyon becerisi ve inanılmaz hafızasıyla, Maddox İletişim’in en değerli elemanlarından biriydi. Ayrıca, her an her şeyden haberi olurdu. En ufak bir dedikoduyu kaçırmadığı gibi, bunu insanlarla paylaşmaktan da gocunmazdı hiç. Celia, en son işinde yaşadığı tecrübelerden sonra bu konuda son derece dikkatliydi.

“Günaydın Shelby, bana bir not var mı?”

Shelby ona göz kırptıktan sonra fısıltıyla konuştu. “Patronla asistanı hakkındaki son dedikodular dışında mı?”

Celia kaşlarını çatı. “Patronla Elle mi?”

Elle ofis dedikoduları cehennemiyile başa çıkabilecek biri değildi, ayrıca Celia onların birlikte olmadığından adı kadar emindi. Elle’yi uyarmak isterdi ama bunun onu daha çok rahatsız edebileceğini

düşündü.

Shelby omuzunu silkti. "Birlikte çok fazla vakit geçiriyorlar."

"Herhalde. Elle onun asistanı."

"Ben başkalarından duyduğumu söylüyorum sadece."

Celia çantasını sımsıkı tuttu, bu işe karışmasa iyi olacaktı. Hem, aralarında bir ilişki varsa bile, bu onları ilgilendirirdi, sonuçta birer yetişkindi ikisi de.

"Bu arada Shelby, bir temizlik ajansı ile görüşmeni isteyeceğim." Çantasından, Noah'ın daha önce çalıştığı ve görüştüğü ajansların listesinin bulunduğu kâğıdı çıkarıp Shelby'ye uzattı. "Bu listeye göre ararsın, işaretli olanlarla daha önce görüşmüş ya da çalışılmış."

Celia odasına doğru yürürken Shelby'nin arkasından seslendiğini duydu. "Hey, beklesene! Noah Hart'ı nereden tanıyorsun? Maddox İletişim'in müşterisi değil ki o?"

Celia gülümseyip odasına girdi, yapacak çok işi vardı. Daha masasına yeni oturmuştu ki telefonu çaldı.

"Celia, Bay Reese ikinci hatta."

Celia kaşlarını çatı. "Bay Reese mi yoksa asistanı mı?"

"Bay Reese."

"Peki, bağla bakalım."

Ellerinin terlediğini fark edince sinirlendi. Bu kadar heyecanlanacak ne vardı?

"Celia, nasılsın?"

Evan'ın sesini duymak bile içini titretmişti Celia'nın. Bu hiç de profesyonelce değildi.

"İyiyim Evan, sen nasılsın?"

"Fazla zamanım yok. Müsaitsen öğle yemeğinde buluşalım mı?"

Evan'ın sesindeki özgüveni hissetmemek mümkün değildi. Celia'nın onu reddedemeyeceğini çok iyi biliyor olmalıydı.

"Saat kaçta?"

"Hemen şimdi."

Celia paniğe kapılır gibi oldu, böyle bir şeye hazır değildi. Yoksa Cuma günü randevuları iptal mi olmuştu.

"Cuma günü öğle yemeğinde görüşeceğimizi sanıyordum,"

"Cuma günü işini konuşalım istiyorum zaten, planlarda bir

değişiklik oldu."

Celia'nın yüreği ağzına geldi.

Evan, "Sadece kırk beş dakikam var," diye devam etti. "Aramızda sadece iki blok var, ortada buluşalım mı? Fransız, İtalyan ya da bildiğin Amerikan mutfağı olabilir."

"Benim için hiç fark etmez."

Celia bir yandan ahizeyi kulağıyla omuzu arasına sıkıştırmış, çantasından, Evan için hazırladığı notları bulup çıkarmaya uğraşıyordu.

"Harika. Beş dakika sonra buluşalım mı? Çıkıyorum hemen."

"Peki, orada buluşuruz."

Telefon kapandıktan sonra Celia bir an öylece kalakaldı. Sonra derin bir nefes aldı. Bunun üstesinden gelebilirdi. Çantasını omzuna attığı gibi koridora fırladı, hızla kapıya yöneldi. Bu sırada Maddox'un sağ kolu Ash Williams'la burun buruna geldiler. Ash ona bir şey söylemeye hazırlanıyordu ama Celia durmadı bile.

"Şimdi hiç vaktim yok Ash, çok önemli bir toplantıya geç kalıyorum."

Celia gerçekten çok hızlı hareket ediyordu. Resepsiyon masasını geçip asansöre binerken son anda Shelby'ye, "Brock sorarsa Bay Reese'le yemeğe çıktığımı söyle," demeyi başardı. "Cuma günkü randevuda değişiklik varmış. Beni soran olursa öğleden sonra geleceğimi söyle." Shelby hiçbir şey sormadan asansörün kapısı kapandı.

Celia sokağa adımını attığı anda topuklu ayakkabılarına lanet okudu. O gün için sokaklarda koşturmak gibi bir planı olmadığı için gönül rahatlığıyla bu incecik ve yüksek topuklu ayakkabıları giymekte bir sakınca görmemişti. Aslında yanında her zaman spor ayakkabıları da bulunurdu ama ofisten öyle apar topar çıkmıştı ki ayakkabılarını değiştirmek aklına bile gelmemişti.

Mümkün olduğunca hızlı yürüyerek, çeşitli kafelerin bulunduğu buluşma noktalarına geldi. Kafelerin renkli şemsiyeleri ve öğle yemeğine çıkmış ofis çalışanlarıyla her yer cıvıl cıvıldı. Buna rağmen Celia, Evan'ı hemen gördü. Kafelerden birinin önünde, cep telefonu ile konuşuyordu. Celia elinde olmadan durdu, karşı

koyamayacağı bir çekim alanına kapılmış gibiydi, sadece Evan'a bakmak istiyordu. Ona bakmak, onu seyretmek kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi.

O sırada Evan da izlendiğini hissetmiş gibi ona doğru döndü ve göz göze geldiler. Celia hemen kendisini toparladı, onu izlerken yakalanmış olmaya canı sıkılarak hemen caddeyi geçti, Evan'a doğru yürüdü.

Evan onun gelişini, saklamaya çalışmadığı bir ilgiyle izledi. Yüzünde göz alıcı bir gülümseme vardı. "Tam zamanında."

Celia randevularına tam zamanında gelebilmek için nasıl koşturduğunu belli etmemeye çalışarak başıyla Evan'ı selamladı.

"Amerikan yemeği yeriz diye düşündüm, uygun mudur?"

"Elbette, fark etmez benim için."

Evan kafede Celia'nın masaya oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de onun karşısına geçip oturdu.

"Şarap ister misin?"

"Sana bırakıyorum."

Evan siparişlerini verdikten sonra Celia'ya baktı. "Öğle yemeğinde buluşalım istedim çünkü başka bir şey çıktı ve Cuma günü yemeğimiz iptal oldu."

Celia anlayışla başını salladıktan sonra çantasına davrandı. "Tamam, önemli değil. Zaten sunmak istediğim şeyleri yanımda..."

Evan uzanıp Celia'nın bileğini tutarak onu susturdu. "Seni yemeğe bunun için davet etmedim."

Celia çantasını bıraktı, anlamaya çalışıyordu.

"Randevumuz geçerli, sadece randevu yerini değiştirmek istiyorum."

Celia'nın kafası iyice karışmıştı. Evan onun bu halinden keyif alıyor gibiydi, gülümsedi. "Çok fazla vaktim yok, o yüzden hemen konuya gireyim."

Bir yandan Celia'nın bileğini tutmaya devam ediyordu. Celia onun bu şekilde nabzının nasıl hızlı attığını anlıyor olabileceğini düşününce daha da heyecanlandı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu artık.

"Bu hafta sonu bir düğüne katılmam gerekiyor." Evan'ın

memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. "Kardeşimin hafta sonu Catalina Adası'nda düğünü olacak. Benimse Perşembe akşamından orada olmam bekleniyor, bu yüzden Cuma günü toplantımızı iptal etme durumundayız."

"Anlıyorum. Yeniden bir randevu saptayabiliriz aslında."

"Benimle düğüne gelmeni istiyorum."

Celia bir şey diyemedi, gözleri kocaman açılmıştı, elini çekti.

Evan, "Ajandam çok dolu, bu kampanyayla ilgilenmem gerekiyor. Yeni bir reklâm ajansı arayarak birkaç hafta daha geçiremem. Eğer benimle gelersen, kampanya fikirlerini dinleyebilirim. Düğün olması fark etmez."

Evan tam olarak tehdit etmediyse de, Celia eğer onunla gitmezse Reese Holding'i ellerinden çıkaracaklarını anlamıştı. Öte yandan, iş ortamında Evan Reese'in çekimine karşı koymayı başarıyordu ama düğün gibi daha samimi bir ortamda çok zorlanacağı açıktı.

"Sonuçta şehirden ne kadar ayrılacağız?" diye sordu Evan'a.

"Perşembe akşamı yola çıkıyoruz. Cuma günü düğün provası ve yemek var. Cumartesi günü nikâh ve sonrasında tören olacak, bu durumda Pazar günü dönmüş oluruz."

Celia teklifi neden hemen kabul etmediğini bilmiyordu. Evan Reese'e hayır deme şansının olmadığını çok iyi biliyordu, o da bunu farkındaydı ama yine de biraz olsun onu bekletmek istiyordu galiba.

"Peki," dedi nihayet. Sesinin mümkün olduğunca kayıtsız çıkması için uğraşmıştı. Evan'ın yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı okundu, muhtemelen Celia'nın teklifine çok sevineceğini ummuştu.

"Eğer alışveriş yapman gerekirse benim karşılamama izin ver," dedi Evan.

Celia irkilerek sert bir şekilde, "Hayır," dedi önce. Sonra biraz daha yumuşak bir tonda konuştu. "Yani, hayır, hiç gerek yok. Ben bir şeyler ayarlarım. Yalnız ne tarz giyileceği konusunda bana bir ipucu vermen iyi olur."

Evan dikkatle Celia'yı süzdü. Celia boynundan başlayarak kızardığını hissediyordu. "Bence ne giyersen harika duracaktır. Geçen geceki partide giydiğin elbise harikaydı bence."

Celia yanaklarının kıpkırmızı olduğundan emindi. "Neyse, hoş bir şey bulmaya çalışırım. Bilirsin, kadınlar giyinmek için böyle fırsatları kaçırmak istemez hiç."

Evan'ın gözleri parladı. "Heyecanla bekliyorum."

Bu sırada siparişleri gelmişti. Evan biftek, Celia da salata istemişti. Aslında salata yerine, yanında garnitürleriyle kocaman bir hamburgeri tercih ederdi ama Evan'a kötü görünmeyi göze alamamıştı.

"Seni daha sonra ayrıntılar için tekrar ararım," dedi Evan. "Adaya özel uçağımla gideceğiz."

Celia başını salladı ve Evan'a telefon numarasını vermesi gerektiğini fark etti. Çantasından kartvizit çıkarmak için epey uğraştıktan sonra vazgeçip bir kâğıda telefon numarasını yazıp Evan'a uzattı.

Evan kâğıdı alıp katladıktan sonra ceketinin göğüs cebine koydu, Celia'yı süzdü. Sanki onun aklından geçenleri anlamak ister gibi, ruhunu okurcasına bakmıştı. Nihayet gülümsedi, gözlerinde bir zafer pırıltısı vardı.

"Sanırım bu düğün düşündüğümünden daha keyifli geçecek."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CELIA işyerine dönünce doğruca Brock'un odasına gitti. Tam içeri girerken, odadan çıkmakta olan Ash'le karşılaştılar. Ash'in yüzünde düşünceli ve dalgın bir ifade vardı, neredeyse Celia'yı görmemişti bile.

Celia, "Ash'in nesi var?" diye sordu Brock'a. Shelby'nin, Ash'in kız arkadaşından ayrılmasıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Brock dudaklarını büktü, bilmiyordu.

Celia hemen konuya girdi. "Perşembe öğleden sonra şehir dışına gitmem gerekiyor."

Brock bir an ona bakıp kaşlarını çatı. "Acil bir durum mu? Cuma günü Evan Reese'le randevun yok muydu?"

"Az önce yemekte Evan'la beraberdik. Planlarında bir değişiklik olmuş, hafta sonu Catalina Adası'nda kardeşinin düğünü var, oraya gitmesi gerekiyormuş. Bir yandan da kampanyaya bir an önce başlamak istediğini ama fazla vakti olmadığını söylüyor."

Brock öfkeden kıpkırmızı oldu. "Lanet olsun, teklifimize göz atmayacak bile, öyle mi?"

Celia hemen atıldı. "Evan Catalina'ya onunla gitmemi istiyor. Perşembe günü yola çıkacağız, ancak o zaman bana vakit ayırıp

teklifi dinleyebilecek.”

Brock derin bir nefes aldıktan sonra bir süre Celia’yı süzdü. “Anlıyorum.”

“Onunla gitmeyi kabul ettim, zaten başka bir seçeneğim de yoktu.”

“Bence de. Yapacak bir şey yok. Ben de ajans da her an yanındayız Celia, unutma.”

“Teşekkürler Brock.”

“Bana teşekkür etme, sadece Reese Holding’i kap, yeter.”

Celia tam odadan çıkacakken döndü. “Yalnız, Cuma günü iki önemli toplantım var, benim yerime kim bakabilir?”

“Jason halleder, merak etme. Sen Reese’e odaklan.”

“Öyle yapacağım,” diye mırıldandı Celia.

Odasına doğru yürürken telefonu çaldı, arayan Noah’tı. Celia, “Sana temizlikçi aramaya devam ediyorum,” diye açtı telefonu.

“Harika! Bir an önce bulmaya bak yoksa bu dağınıklıkta kendimi kaybedeceğim. Bu arada gönderdiğin dosyaları okudum. Menajerim reklam fikrine bayıldı.”

“Teşekkür yerine bir yılbaşı hediyesi bekliyorum kendisinden.”

“Boş versene, annesine bile hediye almaz o adam.”

Normalde Noah’la keyifle çene çalardı Celia ama yola çıkmadan önce halletmesi gereken tonlarca iş vardı. O yüzden uzatmadı.

“Peki, bu durumda teklifimi kabul ediyor musun?” diye sordu kardeşine.

“Evet. Adam gerçekten de söylediğin gibi, düzgün biriymiş.”

Celia sevinçten havaya sıçramamak için kendisini zor tuttu.

“Beni arayabilirler, söyle onlara.”

“Konuyla ilgili olarak seni arayacak olan benim, yani en azından öyle olacağımı umuyorum.”

“Bu arada, hafta sonu babama yemeğe geliyorsun değil mi?”

“Gelemiyorum ne yazık ki. Bir işim çıktı.”

Noah homurdandı. “İptal edemez misin? Pazar günü de mi çalışıyorsun artık?”

“Çalışacağımı nereden biliyorsun? Biriyle çıkıyor olamam mı?”

“En son ne zaman biriyle çıkmıştın Celia? Hayatında hep iş

vardır senin.”

Celia tehlikeli sulara girmek üzere olduklarını fark etti. “Kapatmam gerek artık Noah. Beş dakika içinde bir toplantım var, seni sonra ararım, olur mu?”

Kardeşinin ona yalancı demesine fırsat vermeden telefonu kapatıp masasının başına geçti. Tam oturup bir nefes almıştı ki kapısı çalındı, Jason Reagart içeri girdi.

“Brock Cuma günü senin yerine çalışacağımı söyledi, geçerken uğrayıp senden bilgi alayım dedim.”

“Otursana, hemen notlarımı çıkarayım.”

Jason, Celia’nın karşısına oturdu.

Celia, “Lauren nasıl?” diye sordu.

“Hamile ve huysuz.”

“Ödemle, hormonlarıyla ve senin gibi sinir bozucu adamlarla uğraşmak zorunda kaldığı için olabilir mi acaba?”

Jason güldü. “Yapma, karımı şımartıyorum ben.”

“Aynen öyle yapmalısın. İşte buldum notlarımı.”

Jason, Celia’nın uzattığı dosyalara dikkatle göz gezdirdi. Celia iş arkadaşına güvenirdi, gözü arkada kalmayacaktı.

“Tamam, iki toplantı var galiba.”

“Evet, umarım notlarımı okuyabilirsin. İkisi de iyi müşterilerimiz, sorunlu toplantılar olacağını sanmam.”

Jason gitmek üzere ayağa kalkarken, “Hallolmuş bil, elimden geleni yapacağım,” dedi.

“Çok teşekkürler Jason. Lauren’e selam söyle.”

Jason çıktıktan sonra Celia gülümsedi, Lauren için en sevdiği spa merkezinden bir masaj seansı ayarlamayı not etti aklına. Hamile bir kadına bundan daha iyi bir hediye düşünemiyordu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

EVAN, Celia'yı havaalanına getirmesi için bir araba göndermişti. Celia, havaalanına vardığında Evan'ı jetinin önünde onu beklerken buldu. Arabadan indiğinde bir an güneş gözlerini almış gibi, başının üstüne kaldırdığı güneş gözlüklerini yeniden gözlerinin önüne indirdi. Aslında, Evan'a nasıl baktığının fark edilmesini istememişti.

Kot pantolonu, polo tişörtü ve spor ayakkabıları Evan'a bambaşka bir çekicilik katmıştı. Celia onu ilk defa takım elbise dışında bir kıyafetle görüyordu, bayılmıştı.

Evan gülümseyerek ona yaklaştı. "Selam Celia. Hazırsan gidebiliriz."

"Bagajımı almam gerekiyor."

Bu sırada şoför arabanın arkasındaki bavullarını çoktan indirmiş, bir başka üniformalı adama vermişti bile. Böylece Evan'la birlikte uçağa bindiler. İçerisi son derece gösterişli bir şekilde döşenmişti ama kesin bir erkeksi hava taşıyordu. Renk seçiminden mobilyaların tarzına kadar her şey erkeksi bir izlenim bırakıyordu.

Üç sıra koltuğun arkasında rahat görünümlü ufak bir kanepe, yuvarlak küçük bir sehpa ve bir sandalye vardı. Sol tarafta, kokpite

yakın tarafta ise onları yaşlıca bir kabin görevlisi bekliyordu. Adam kendisini William olarak tanıttıktan sonra Celia'ya şarap isteyip istemediğini sordu.

Celia kesinlikle şaraba ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, memnuniyetle olumlu cevap verdi. William birkaç dakika sonra elinde iki şarap kadehiyle yanlarına geldi. "Pilot, eğer hazırsanız kalkabileceğimizi söylüyor efendim," dedi Evan'a sonra.

"Peki, kalkalım o halde. Sen rahatsın değil mi Celia?"

Celia iyice arkasına yaslanarak şarabından bir yudum aldı. "Son derece rahatım."

Aslında Evan'ın karşısına oturmalıydı ama Evan gelip yanına oturduktan sonra yerini değiştirmesi kabalık olacaktı. Şimdi de onunla bu kadar yakın olmak dikkatini dağıtıyor, onu tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyordu. Uçak yolculuğu sırasında Evan'a kampanyayla ilgili fikirlerini anlatarak zaman kazanabileceğini düşünmüştü ama şimdi bu anı bozmak istemiyordu.

Celia kendi kendisine öfkelenmişti. Neler saçmalıyordu böyle? Sanki Evan Reese'le romantik bir yolculuğa çıkmış gibi davranıyordu ama sadece iş için bir aradaydılar, saçma hayallere kapılmasının yeri değildi. Ayrıca New York'ta yaşadıklarından sonra, reklâm dünyasında dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığını öğrenmiş olması gerekirdi. Ortada hiçbir şey olmamasına rağmen dedikodu kazanlarının şimdiden kurulmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu yüzden çok daha dikkatli olması gerekiyordu.

"İyi misin?" Evan Celia'nın elini tutup endişeyle ona baktı.

"Afedersin, aklım başka bir yere gitti."

Evan dikkatle onu süzdü.

"Keyifsiz şeyler düşünme şimdi."

"Haklısın."

"İş konusunu düşünüp konuşacak epey vaktimiz olacak. Şimdi şu kısa yolculuğun keyfini çıkaralım istersen."

Celia işi ertelemeye dünden hazır, gülümsedi. Şimdilik her şeyi bir kenara bırakabilirdi.

Uçuş son derece rahat geçti. William şaraplarını sürekli tazelerken Evan'la hoş bir sohbet tutturdular. Celia hayatından son

derece memnundu.

Havaalanında onları bekleyen araca atlayarak otele geçtiler hemen. Otelin nefis bir sahil manzarası vardı, özellikle gün batımında çok güzel görünüyordu. Celia bu romantizmin tam da bir düğüne uygun düştüğünü düşündü.

Evan'la birlikte lobiye daha yeni girmişlerdi ki arkalarından birilerinin seslendiğini duydular.

"Evan! Geldin demek!"

Celia, Evan'ın hemen gerildiğini hissetti. İkisi de dönüp arkalarına baktılar. Yaşlıca, iyi giyimli bir kadındı Evan'a seslenen, heyecanla onlara doğru koşturuyordu. Kadının arkasında yaşlı bir adamla Evan yaşlarında bir çift vardı.

Evan hiçbir şey söylemeden Celia'nın elini sımsıkı tuttu. Yaşlı kadın ona sarıldığında bile Celia'nın elini bırakmadı, diğer koluyla sarıldı kadına.

"Merhaba anne, geleceğimi söylemiştim."

"Biliyorum ama Bettina'nın söylediklerinden sonra..."

Yaşlı kadın sözünü tamamlamadan sustu, merakla Celia'ya baktı. Sonra dönüp Bettina'ya baktı.

"Hayatım sen bana Evan'ın aslında kimseyle birlikte olmadığını, sadece beni rahatlatmak için öyle söylediğini anlatmamış mıydın?"

Evan, "Öyle mi Bettina?" diye sordu buz gibi bir sesle. Bu sırada Bettina'ya öldürücü bir bakış fırlatmayı ihmal etmemişti.

Annesi, "Hadi bizi tanıştırsana Evan," diye araya girdi sabırsızca.

Bettina da soğuk bir ifadeyle ona katıldı. "Evet, bizi tanıştır bakalım."

Bu sırada Celia, Evan'ın sımsıkı tuttuğu elinin yüzük parmağında bir kıpırdanma ve ardından bir metal soğukluğu hissetti. Eline bakmak istedi ama Evan onu bırakmaya niyetli görünmüyordu. Celia tuhaf bir durum yaşandığının farkındaydı, bir mayın tarlasına adım atmış gibiydi.

"Anne, baba, Bettina, Mitchell; sizi nişanlım Celia Taylor'la tanıştırayım."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CELIA donakaldı, kulakları uğulduyordu. Hayretten açılmış gözlerle Evan'a baktı, onu yanlış duymuş olmalıydı.

Duydukları karşısında şaşırıp kalan sadece o değildi, herkes ne diyeceğini bilemeden öylece kalakalmıştı. Duyduklarına sevinen tek kişi Evan'ın annesi gibi duruyordu.

"Evan, bu harika bir haber!"

Celia bir anda kendisini yaşlı kadının kollarında buldu.

"Tanıştığımıza çok sevindim hayatım."

Yaşlı kadın Celia'yı iki yanağından öptükten sonra tekrar sarıldı. Çılgınca bir şeydi bu, herkes delirmişti sanki. Celia tam Evan'a bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, babasının Evan'ı omuzundan tutarak diğer tarafa çektiğini gördü. "Gel de anahtarlarınızı alalım," diyordu yaşlı adam. "Celia'yı daha sonra odaya çıkarırsın."

Evan istemeye istemeye babasıyla gitti. Celia onun neden gönülsüzce gittiğini çok iyi anlayabiliyordu. O sırada parmağına bakmak geldi aklına. Yavaşça eline bakınca gözlerine inanamadı! Parmağında kocaman bir pırlanta yüzük vardı! Kimse yanında böyle bir yüzük taşımayacağına göre demek ki Evan tüm bunları önceden

planlamıştı.

Evan'ın annesi de babasına katıldı. "Siz ikiniz gidip oturun, birer içki alın. Biz de Celia'yla biraz laflayalım."

Böylece Celia, ister istemez Evan'ın annesiyle baş başa kalmış oldu. Bu arada Bettina'nın onların yanından ayrılırken kendisine çok kötü baktığını da fark etmişti.

"Seninle tanıştığıma ne kadar çok sevindiğimi anlatamam hayatım," diye kaldığı yerden devam etti Evan'ın annesi. "Evan için öyle endişeleniyordum ki! Bettina'dan sonra çok sarsıldı ama sen Bettina'dan da güzelsin. Evan'ın sana neden tutulduğunu anlayabiliyorum."

Celia'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, duyduklarına inanamıyordu. Yaşlı kadının her sözüyle durum biraz daha beter bir hal alıyordu.

"Bu arada, adım Lucy. Bana isimle hitap edersen sevinirim, nasılsa yakında bir aile oluyoruz."

Celia'nın içi sızladı, yaşlı kadın gerçekten de çok iyi birisine benziyordu.

"Bettina ve Evan birlikteler miydi?" diye sordu Lucy'ye.

Lucy anında kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım, ne kadar gevezeyim ben! Affet beni."

Celia gülümsedi. "Hiç önemli değil. Bilirsin, kadınlar böyle şeyleri öğrenmeye bayılır."

"Hepsi geçmişte kaldı, inan bana."

Celia kuru bir gülümsemeyle, "Elbette," diye cevap verdi.

"Evan ve Bettina nişanlanmışlardı, uzun süre nişanlı kaldılar. Sonra Mitchell ve Bettina birbirlerine aşık oldular. Tabii Evan buna çok bozuldu ve eğer ben arayıp da ona yalvarmasaydım bu düğüne gelmezdi."

Lucy gülümseyerek elini Celia'nın koluna koyduktan sonra devam etti. "Bettina bana Evan'ın sadece benim gönlümü hoş tutmak için geleceğini, hayatında hâlâ kimsenin olmadığını söylemişti. Ona soracak olursan Evan onu hâlâ unutamamış ama oğlumun sana bakışlarını gördüm, Bettina'ya hiçbir zaman öyle bakmamıştı."

Celia, erkekler konusunda su katılmadık bir aptal olduğunu düşünüyordu o anda. Eğer bu türden bir aptallığa hapis cezası veriliyor olsaydı Celia'nın ömür boyu hücre hapsi alması gerekirdi. Bu sırada Evan yanlarına geldi. Bakışlarında, gizlemeye çalıştığı bir panik ve telâş ifadesi vardı, Celia hiç oralı olmadı. Annesi bu kadar iyi ve tatlı bir hanımefendi olduğu için şanslıydı doğrusu, Celia yaşlı kadına kıyamadığı için Evan'ın foyasını meydana çıkarmamıştı.

Evan annesine dönüp gülümsedi. "Yarın devam etseniz olur mu anne? Celia'yla yorucu bir gün geçirdik. Odamıza çıkalım artık biz, akşam yemeğimizi de odada yeriz."

Celia dişlerini sıktı, bir şey demeye kalksa zavallı kadıncağız onca insanın içinde rezil olurdu.

Lucy, Evan'ın yanağını okşayıp öptü. "Elbette hayatım. Yarın düğün provasında görüşürüz o halde."

Sonra dönüp Celia'nın elini sıktı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim Celia."

Lucy yanlarından ayrılınca Celia ve Evan lobide baş başa kaldılar. Evan başıyla asansörü işaret etti. "En üst kattayız." Sessizce en üst kata kadar çıktılar, Celia patlamamak için kendini zor tutuyordu. Asansörden indikten sonra soğuk bir şekilde Evan'a baktı. "Anahtarlarımı alabilir miyim? Odam hangisi?"

Evan içini çekerek koridorun diğer ucunu gösterdi. "Koridorun sonundaki suite kalıyoruz."

Celia artık söyleyecek söz bulamıyordu. Hırsla uzanıp Evan'ın elinden anahtarı aldı, doğruca odaya gidip kapıyı açtı, içeri girdikten sonra da, Evan'ın içeri girmesine fırsat vermeden kapıyı onun yüzüne kapattı.

Ayakları sızlıyordu, öfkeliydi ve açtı. Bu lanet adadan kurtulmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Ayakkabılarını ayağından fırlatıp attıktan sonra yatağın kenarına oturdu. Tam telefon rehberini eline almış, resepsiyonu aramaya hazırlanıyordu ki kapının açıldığını duydu, anında ayağa fırladı.

Evan, elindeki yedek anahtarı göstererek içeri girdi.

"Bak, ne kadar kızgın olduğunu biliyorum."

Celia elini kaldırarak onu susturdu. "Sakın benimle üstten konuşmaya kalkma, ne kadar kızgın olduğumu tahmin bile edemezsin."

Evan sıkıntıyla ofladıktan sonra ellerini saçından geçirdi, ceketini çıkarıp kenardaki bir koltuğun üstüne attı.

Celia eliyle kapıyı gösterdi. "Dışarı. Kaç odası olursa olsun, seninle aynı suite kalmaya hiç niyetim yok."

Evan, "Bir şeyler içmem gerek," diye mırıldandı.

"Benim fikirlerimi dinlemeye zaten hiç niyetin yoktu, öyle değil mi?"

Evan içki dolabının önünde kendisine bir içki hazırlarken Celia'nın sözleri üzerine ona döndü tekrar. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Celia sözlerine devam etti. "Ne kadar aptalım, nasıl da aldandım. Hesapta, kampanyayla ilgili konuşmak için başka vaktin yokmuş da, ancak bu yolculuk sırasında konuşabilirmişiz falan filan! Ne büyük bir aptallık etmişim!"

Evan itiraz etmek için elini kaldırıp Celia'ya doğru bir adım attı. "Celia..."

Celia dişlerinin arasından, "Celia deme bana," diye fısıldadı. Öfkeden ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Beni görünüşümden dolayı kullanan adamlar çok oldu. Ne ben görüntümü değiştirebilirim ne de görünümüm sana beni kullanma hakkı verir. Ayrıca, annene yalan söylemek için beni kullanma hakkını da vermez sana, nişanlın seni erkek kardeşin için terk etmiş olsa bile. Yine de beni kullandın, hep oluyor işte bu. Lanet olsun!"

Evan ellerini Celia'nın omuzlarına koydu. Celia ondan kurtulmak için geri çekilmeye çalıştı ama Evan bırakmadı. Bakışlarında kararlı ve dürüst bir ifade vardı.

"Otur Celia."

Celia bir şey söylemeden ona baktı sadece.

"Lütfen."

Celia bunun üzerine oturdu. Zaten o kadar yorgun ve bitkin hissediyordu ki kendini, kanepeye külçe gibi yığıldı.

"Çok üzgünüm," dedi Evan. "Sana kötülük etmek istediğimi düşüneceğin hiç aklıma gelmezdi. Birileri seni çok kötü kırmış olmalı, öyle değil mi?"

Celia bir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı.

"Celia, bak bana."

Evan bekledi ama Celia dönüp bakmadı. Nihayet Evan tekrar konuştu. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, bunu kabul ediyorum. Bizimkilerle karşılaşmadan önce sana durumu anlatabilmeyi umuyordum."

Celia öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Evan'ın bu konu hakkında bir de konuşmayı ummuş olmasına inanamıyordu.

"Her şeyden önce, olan bitenin senin benimle müşteri olarak ilgilenmenle en ufak bir ilgisi yok. İş iştir ve apayrı bir şeydir. Ben de, şirketimi sadece hoş görüntüsünden dolayı bir kadına verecek kadar saf değilim. Bu konuda hemfikir olabilir miyiz?"

Celia yutkundu. "Bana pek öyle görünmüyor Evan. Beni aptal yerine koydun ve buraya kadar sürükledin. Hesapta kampanyayla ilgili konuşacaktık ama senin niyetin başkaymış. Allah bilir sen bizim rakip firmayla anlaşmaya varmışsındır bile! En azından bana bunu söyler misin lütfen?"

Evan gözlerini kapadı. "Çok kızgın olduğunu görüyorum ve anlıyorum, çok haklısın ama lütfen açıklamama izin ver. İstersen ondan sonra sonsuza kadar görüşmeyiz."

"Peki, dinliyorum."

"Aslına bakarsan bu lanet olası düğüne gelmek gibi bir niyetim yoktu hiç, kimseye mutluluklar dilemeye bayılmıyordum. Sonra annem aradı ve gelmem için yalvardı. Eğer düğünde beni görmezse, Bettina'yı unutamadığımı düşünüp benim için üzüleceğini çok iyi biliyordum. Annemin altın kalpli bir kadındır, başka türlüünü düşünemez."

"Çok zor bir durum."

"Öyle gerçekten de. Bettina çok hesapçıdır. Mitchell, mücevher şirketimizin yönetimine geçince, onun benden daha güçlü olacağını düşünerek kartlarını ondan yana kullandı."

"Bu senin için üzücü olmalı."

"Olmadı aslında, tam tersine, Bettina hayatımdan çıktığı için mutlu olduğumu bile söyleyebilirim."

"Ama annen hâlâ onu unutamadığını düşünüyor. Sen de bu yüzden beni kullandın. Aslını sorarsan, annenden çok hoşlandım, bu yüzden de onu kandırmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de tam onu anlatıyorum şimdi. Annem beni düğüne davet etmek için aradığında davetini kabul etmek zorunda kaldığım için çok kızdım ve yanımda birisiyle geleceğimi söyledim. Aslında niyetim, eskiden görüştüğüm birisiyle gitmekti ama sonra yola çıkacağım gün, Cuma günü seninle toplantımız olduğunu hatırladım. İkisini bir araya getirmek bana çok mantıklı geldi. Ayrıca reklâm kampanyası işini hızlandırmak istediğimi söylerken çok ciddiydim, bu konuda daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum çünkü."

"Hâlâ aydınlanmamış bazı noktalar var."

"Sonra Bettina beni ziyaret etti. Düğüne birisiyle geleceğimi öğrenince küplere binmişti. Bunun ona nispet yapmak gibi olduğunu düşünüyordu sanırım ve ister inan ister inanma, hâlâ onunla birlikte olmaya can attığımı sanıyordu. Beni dürüst olmamakla ve onun düğününü mahvetmeye çalışmakla suçladı."

Celia kahkahalarla gülmeye başladı.

Evan şaşırmişti. "Komik olan nedir?"

"Tam da onun senin yapacağını düşündüğü şeyi yapıyorsun."

Evan bir an durup gözlerini kırptırdı. "Haklısın galiba. Doğrusu, yanımda şahane bir kadınla buraya gelip onu gölgede bırakmak aklımdan geçmemiş değildi. İstersen bunun için dava açabilirsin bana. Sonra, kimsenin söyleyecek bir şeyinin kalmaması için, tüm bu nişan hikâyesini bir yüzükle de sağlamlaştırdım."

Celia bir şey söylemeden gözlerini kapattı. Evan en azından dürüsttü.

"Celia, bak bana lütfen."

Celia gözlerini açıp Evan'ın yeşil gözlerine baktı. Evan'ın bakışları dürüst ve kaygılıydı.

"Yemin ederim seni incitmek için yapmadım bunları. Eğer senden doğrudan doğruya bu oyunda bana yardımcı olmanı rica

etseydim asla benimle gelmezdin"

Celia kuru bir sesle, "O yüzden de bana tuzak kurdun," dedi.

"Sadece işler istediğim şekilde yürümedi. Süitimizde hoş bir akşam yemeği yedikten sonra, bana bu konuda yardım etmeni rica edecek ve oynamak istediğim oyunu anlatacaktım sana. Şanssızlık işte, daha otele girer girmez bizimkilerle karşılaştık."

Evan, Celia'nın elini hafifçe okşadı. Celia elini çekmemişti. Aslında çekmesi gerekirdi, hatta o anda San Fransisco'ya gidiyor olması gerekirdi. Brock'u arayarak işin yattığını haber vermesi gerekirdi.

Celia düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Yani benim nişanlıymışım gibi davranmamı istiyorsun... Yüzük de hazır. Peki, düğünden sonra ne olacak?"

Evan omuzunu silkti. "Sessizce ayrılırız, kimse bir şey anlamaz. Zaten çok sık görüşüyor sayılmayız. Bir gün annem aradığında, seninle ayrıldığımızı söyleyiveririm olur biter."

Celia başını salladı. "Tüm bunların sebebi, eski nişanlının hâlâ onu unutamıyor olduğunu düşünmesi mi?"

"O kadar basit değil, başka şeyler de var. Girmeyelim şimdi."

"İtibarım benim için çok önemli Evan. İşle bunu tamamen ayrı kalması gerekiyor. Bizimle çalışacak bile olsan etrafta, seninle yattığım için işi aldığımın konuşulmasına dayanamam."

Evan'ın gözlerinde bir anlık bir şehvet pırıltısı belirdiyse de hemen kayboldu. "Kesinlikle haklısın. Senden istediğim bu kişisel yardım ayrı bir şey. Eğer reklâm kampanyasıyla ilgili fikirlerini beğenmezsem firmamı alamazsın, bu kadar basit. Benim nişanım rolünü oynayarak işi değil sadece minnettarlığımı kazanmış olacaksın. Anlaştık değil mi?"

"Evet, anlaştık. Söylesene Evan, eğer bu oyunu oynamayı reddedersem yine de teklifimizi dinleyecek misin?"

"Şöyle söyleyeyim Celia. Aslında burada sakın bir akşam yemeği yedikten sonra sana planımı açıklayıp yardımını istemektir. Ertesi sabah da yine burada, bu sakın odada iş toplantımızı yapacak ve daha sonra sevgili kardeşim ve entrikacı müstakbel eşinin karşısına çıkıp oyunumuzu oynayacaktık. Tamamen ayrı şeyler bunlar yani."

“Kesinlikle iğrenç ama çok hoşuma gitti.”

Evan gülümsedi. “Sen de en az benim kadar ikiyüzlüsün, kabul et.”

“Senin bu şeytani numaralarını bilmek geçmişte işime yarayabilirmiş doğrusu, öğrensem iyi olacak.”

Evan ciddileşti. “Başından neler geçti Celia?”

Celia kızarak başını çevirdi. “Önemli bir şey değil, geçmişte kaldı.”

“Peki. Umarım bir gün anlattırır bana.”

“Öyle bir ilişkimiz yok seninle.”

“Evet, yok,” diye mırıldandı Evan. “Şimdilik.”

Celia, Evan’a baktı ama bakışlarından bir şey okuyamadı.

“Seni soktuğum durum için çok endişeleniyorsun ama bir de tersinden bak. Ya, kampanya teklifini kabul etmezsem senin beni yüz üstü bırakmayacağını nereden bileceğim? Aslında tüm kozlar senin elinde,” diye devam etti Evan.

“Ya da, düğün bitene kadar kampanyayı beğendiğini söyleyebilir, San Fransisco’ya dönerken yolda fikir değiştirebilirsin.”

Evan başını sallayarak onayladı. “Bu da doğru. Anlaşılan ikimiz de birbirimize güvenmek zorundayız.”

Celia, başını eğerek Evan’la ellerine baktı. Evan başparmağını avucuna bastırmış, diğer parmaklarıyla da elini kavramıştı, elinden yayılan sıcaklık Celia’nın tüm vücuduna yayılıyordu.

Celia bu adamdan gerçekten hoşlanıyordu. Onu saçma bir duruma düşürmüş olması bir yana, onun dürüst olduğunu düşünüyor ve ona güveniyordu. Bu sırada parmağındaki yüzük ısıldayınca Celia bir anlığına, yaşadıklarının gerçek olduğunu hayal etti. Hayali en fazla iki saniye sürmüştü, silkinerek kendine geldi.

Yapacak önemli bir işi vardı. Evan Reese’i zekâsı ve yaratıcılığıyla etkilemek üzere gelmişti adaya, bunu yapabiliirdi. Bu fırsatı yakalayabilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ona bel bağlayan insanları zor durumda bırakamazdı.

“Peki Evan, sana yardım edeceğim, oyununda varım.”

“Teşekkür ederim.” Evan uzanıp Celia’nın çenesini tuttu, yüzünü kendisine çevirdi. Dudakları birbirine değecek kadar yakınlaşmıştı.

Celia gergin bir şekilde, Evan’ın onu her an öpebileceğini düşündü, ya da kendisi onu öpebilirdi.

Evan bunun yerine, bir kez daha, “Teşekkür ederim,” dedi fısıldayarak.

Hissettiği hayal kırıklığı Celia’nın kendisini de şaşırtmıştı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

EVAN, Celia'nın rahat bir şekilde kanepeye oturup dizlerini kendisine doğru çekmesini izledi. Üzerine bir eşofmanla bir tişört geçirmişti, ayakları çıplaktı. İyice sakinleşmiş görünüyordu, öfkesi yatışmıştı. Evan bu kadından gerçekten hoşlanıyordu. Celia'yı fiziksel olarak çekici bulmakla kalmıyor, onun yanında vakit geçirmekten de çok hoşlanıyordu.

Bunun iyiye işaret olmadığını farkındaydı, biraz olsun aklını kullanacak olursa Celia'dan uzak durması gerekirdi ama Evan aklını her zaman kullanan biri değildi. Celia'nın şeffaf ojeli çıplak ayak parmaklarının bile son derece çekici görüldüğünü düşünmeye başladığını fark edince Evan irkildi.

Celia bir yandan bir şeyler yiyordu. Memnuniyet dolu sesler çıkartarak tabağını sehpa üzerine bıraktı. "Yemek nefisti, o kadar çok yedim ki düğün için getirdiğim gece elbisesine sığamayacağım."

Evan bir an bunun hiç de fena bir fikir olmadığını düşündü. Böylece düğüne gitmeleri ve giyinmeleri gerekmeden doğrudan yatağa girebilirlerdi. Oturduğu yerde kıpırdanıp bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Neden babanın kurduğu asıl iş olan mücevher işinden koptun ve

bambaşka bir alanda çalışmaya başladın?"

Celia'nın, hakkında bunları bilmesi Evan'ı şaşırtmamıştı, nihayetinde şirketine kazandırmaya çalıştığı bir müşteri adayıydı o, Celia mutlaka araştırmasını yapmış olmalıydı. Buna rağmen ona ne kadarını anlatabileceğini kafasında tarttı Evan.

"Duygusal bir karar olduğunu söyleyebilirim."

Celia hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bak buna çok şaşırdım işte. Senin güçlü ve gaddar iş adamı kişiliğine hiç uymuyor bu söylediğin."

Evan gülümsedi. "Tamam, kısmen duygusal diyelim o halde. Babamın işi yönetme biçiminden hoşlanmıyordum. İşler giderek kötüye gidiyordu ve ben bunun böyle olacağını yıllar öncesinden görmüştüm. Babam artık çağın değiştiğini ve onun da yöntemlerini değiştirmesi gerektiğini bir türlü göremedi. Ayrıca Mitchell'le pek anlaşamıyorduk."

"Belli oluyor."

"Mitchell için tembel ve hevesiz diyebilirim. Hayatı boyunca hiçbir şey için çalışmamıştır. Çocukluğundan itibaren, istediği her şey kucagina bırakıldı onun. Bunun sonucu olarak da her şeyi kendisinin doğal hakkı olduğunu düşünmeye başladı. Ben bir şeyi elde etmek için çalışır didinirken o sadece benim elimdekini isterdi. Babam da ona istediğini hemen verirdi."

"Ah, şimdi meseleyi daha iyi anlamaya başlıyorum."

Evan başını salladı. "Aynen düşündüğün gibi. Yani, Mitchell ve Bettina birbirlerine öyle aşık olmuş falan değiller. Bettina benimle birlikte olduğu için Mitchell onu istedi. Bu sırada Bettina da Mitchell'in CEO olacağını kokusunu almıştı, bunu başına konan bir talih kuşu olarak gördü."

"Peki, siz Bettina'yla nasıldınız? Aşık mıydınız?"

"Bu da karışık bir hikâye. Bettina karşıma çıktığı sırada işlerimi büyütme çalışıyordum, sadece işe konsantre olmuş durumdaydım. Her şey harika gidiyordu, umduğumdan da çok başarı kazanmıştım. Kafamdaki mükemmel resme ulaşmak için sadece bir eşe ve aileye ihtiyacım vardı. Güzel bir evimiz olacaktı, işten yorgun argın geldiğimde karım sofrayı çoktan hazırlamış olacaktı. Dünya tatlısı

çocuklarımız, uslu ve akıllı bir köpeğimiz olacaktı. Beni çekip çevirecek bir kadın istiyordum, hâlâ da istiyorum aslında.”

Celia kendini tutamayarak kıkırdadı.

Evan gücenmiş gibi ona baktı. “Benimle dalga geçiyorsun galiba?”

“Dalga geçmek mi?” Celia gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Ah Evan, çok hayalperestsin sen.”

“Neyse, başlangıçta hoş bir fanteziydi. Ben bu hayalleri kurarken karşıma Bettina çıkıverdi, hemen ona evlilik teklif ettim. O da kabul etti ve hemen nişan yüzüğünü taktı.”

“Sonunda geldiğin noktaya bakıyoruz, sahte nişanlı yani ben! Peki, sonra neler oldu?”

“Bettina işleri hızlandırmak istedi. Hemen düğün planları yapmaya başladı, hatta balayında gideceğimiz yeri bile seçti. Ofisime elinde seyahat broşürleriyle geliyordu. İnanmayacaksın, çocuklarımızın ismine bile karar vermişti.”

“Böylece senin hayaller paramparça olmaya başladı.”

“Gerçekten de öyle oldu. Giderek kendimi geriye çekmeye başladım, işlerimi bahane ederek Bettina’dan uzak durmaya çalıştım.”

“Onu hiç sevmiş miydin?” diye sordu Celia yavaşça.

“Hayır. Beni terk ettiği için onu gerçekten suçlayamamamın tek sebebi de bu. Evlenmemiz tam bir felaket olurdu.”

“Anlıyorum.”

“Sonra Mitchell’le ikisini yatağında yakaladım. Üzücü olan şey, onları yakaladığımda sadece gülebildim çünkü zaten saçma sapan süren bir ilişkinin kaçınılmaz aşaması gibi gelmişti bana olanlar. Sonra ikisini de evimden kovdum, bir daha yüzlerine bakmadım.”

Celia düşünceli bir şekilde ona baktı. “Yani aslında Bettina’nın seni aldatmasına çok da bozulmadın.”

“Evet, kulağa aptalca geliyor ama böyle. Yani, beni bir başkasıyla aldatsaydı hiç etkilenmeyecektim bile. İş ortağım, müdürüm hatta şoförüm bile olabilirdi ama kardeşimle olunca iş değişti. İşte bunu affetmem zor.”

“Gerçi ilişkileri senin söylediğin temeller üzerine kuruluysa,

birlikte olmaları onlar için yeterince ağır bir cezaymış gibi duruyor.”

Evan bir süre konuşmadı. “Bana nutuk çekmeyecek misin yani?”

Celia gülümsedi. “Hayır, tek kelime bile etmeyeceğim. Herkesin hatası kendine. Ben de pek çok hata yaptım, başkasına ahkâm kesmeye hiç hakkım yok.”

“Anlat bana, dinlemek isterim.”

Celia ciddileşti. Gözlerinde bir ıstırap ifadesi belirdi. Evan onun keyfini kaçırdığına üzülüyordu. Celia’nın sırlarını öğrenmeye can atsa da onu böyle üzgün görmek istemiyordu. Ağır ve sıkıntılı havayı dağıtmak için ayağa kalktı, ikisine de şarap servisi yaptı.

O anda tek istediği Celia’ya dokunmaktı. Celia’nın üzgün kıvrımlı dudaklarını öpmek ve mutsuzluğunu yok etmek istiyordu. Kendisini kontrol etmeyi başararak tekrar oturdu. Bir süre kadehine baktı konuşmadan. Kadehi tutan parmaklarının aslında Celia’nın teni üzerinde olduğunu tahayyül etmek bile çıldırtıcıydı. Başını kaldırarak Celia’ya baktı. Celia’nın gözlerindeki pırıltı, onun da benzer şeyler düşünmekte olduğunu ele veriyordu.

Evan, “Ne yapacağız böyle Celia?” diyerek sessizliği bozdu.

Celia yutkundu. Evan onun neden söz ettiğini anladığından emindi.

“Seni o kadar çok istiyorum ki...” diye devam etti. “Haftalardır istiyorum. Sana her baktığımda içim düğümleniyor ve neredeyse hareket edemiyorum. Sana duyduğum arzuyla iş ilişkisini asla karıştırmayacağımı sana hep anlatmaya, belli etmeye çalıştım. Aslında hiç umurumda değil. Tek istediğim sensin. Seni yatağında görmek istiyorum, gerisi umurumda değil.”

Celia, kocaman açılmış gözlerle Evan’a bakakalmıştı. Evan söylediklerine pişman olmuştu, Celia’yı ürkütmeyi hiç istemiyordu.

“Sen de hissediyorsun bunu, inkâr etmeye kalkma.”

“Lütfen Evan, bunu yapamam. Benden bunu isteme. İnkâr etme diyorsun, tamam, ben de seni istiyorum. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar istememiştim.”

Evan tatlı bir gururun içini kapladığını hissetti. Celia’nın onu daha önce kimseyi istemediği kadar arzulaması harikaydı. Celia başını eğerek yere baktı. Çaresiz ve ürkmüş görünüyordu. Gözlerini

kapatmıştı, kendi kendine düşünüyor gibiydi. Evan onu böyle rahatsız ettiği için kendisine küfretti.

“Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmedi. Kendi kendini nasıl suçladığın konusunda en ufak bir fikrim yok ama beni kesinlikle baştan çıkarmaya çalışmadın sen, inan bana. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum ben. Seni ilk gördüğüm anı öğrenmek ister misin Celia?”

Celia’nın yüzü bembeyaz olmuştu. “Ne zaman?”

“Sutherland’deki resepsiyonda. Sen bir iki müşterinle gelmiştin, şu büyük market zincirinin sahibiydi galiba birisi.”

Celia şaşkınlıkla Evan’a baktı. “Ama o zaman sen hâlâ eski ajansın Rencom’la çalışıyordun.”

Evan başını sallayarak onayladı. “Kesinlikle. Salonun diğer ucunda seni gördüm ve nefesim kesildi. Dahası da var, duymak ister misin? O sırada Bettina’yla birlikteydim. Onu Mitchell’le yatağında yakalamamdan bir hafta önceydi. Bettina umurumda bile değildi, seni çok arzulamıştım.”

Evan bu sırada yavaşça kanepeye yaklaşmıştı. Celia’nın kokusunu alabiliyordu artık. Celia’nın gözleri nemlenmişti. Yeşil gözbebeklerinde kararsızlık vardı ama aynı zamanda derin bir arzu da okunuyordu bu yeşil derinliklerde.

“Hatta, neredeyse Maddox’la hiç görüşmemeyi bile düşündüğüm oldu,” diye fısıldadı Evan. “Maddox’la iş görüşmemin sana ulaşmamı engelleyeceğinden korktum.”

Evan artık Celia’nın hemen önündeydi. Celia’nın dolgun, biçimli dudaklarından gözlerini alamıyordu. Bu dudakları öpmek, tadına bakmak için çıldırıyordu.

“Peki fikrini ne değiştirdi?”

“İşle özel hayatımı birbirinden tamamen ayırabileceğimi biliyordum.”

“Evan, bunu yapamayız.”

Celia ellerini Evan’ın göğsüne koydu. Büyük bir hataydı bu, daha dokunduğu anda aralarındaki müthiş çekim varlığını hemen belli etti. Celia ellerini hemen geri çekecek oldu ama Evan buna izin vermedi ve Celia’nın ellerini yakaladı.

“Sadece bir öpücük Celia, bir tanecik öpücük. Seni öpmek zorundayım. Senden tek istediğim bu. Devamı için iş meselesi hallolana kadar bekleyebilirim.”

Sonra Celia’nın cevabını beklemeden dudaklarıyla Celia’nın dudaklarını örttü. Dilini Celia’nın dudaklarının üzerinde gezdirirken Celia elinde olmadan dudaklarını araladı. Evan, Celia’nın dudaklarının en ufak bir noktasını bile kaçırmak istemiyor gibi arzuya öpüyordu onu. Tüm dikkatini Celia’nın alt dudağına verirken Celia haz iniltileri çıkarmaya başlamıştı. Evan, dolgun dudağı öpüyor, dişlerinin arasında eziyor, tadını dilinde hissediyordu.

Celia da giderek ona karşılık vermeye başlamıştı, o da Evan’ı ihtirasla öpüyordu. Evan ellerini Celia’nın saçlarına götürdü, bu kızıl saçlara bayılıyordu. Uzun zamandır hayalini kurduğu gibi, Celia’nın tokasını çıkardı, saçlarını çözdü. Uzun, ipek gibi saçlar ellerine bir dalga gibi yayılırken zevkle içini çekti.

Evan yaşadığı anın bitmesini istemiyordu, Celia’yı o şekilde günlerce öpebilirdi ama daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını Celia’nın boynundan aşağıya doğru gezdirmek, onu yavaş yavaş soyduktan sonra yumuşak tenini hissetmek istiyordu. Celia’nın göğüslerinin ellerini nasıl dolduracağını ve meme uçlarının tadını merak ediyordu. Onları ağzına aldığı anda nasıl bir tepki vereceklerini görmek istiyordu.

Yakında hepsi olacaktı bunların. Celia’yı soyacak, ona sahip olacaktı. Celia onun olmalıydı. Derin bir nefes aldı, bu sırada Celia da kesik kesik soluyordu. Evan tekrar onu öpmeye devam etti. Dudaklarını bir uçtan bir uca dolaşıyor, dudaklarının arasında ufak ufak sıkıştırıyordu.

Celia narin ellerini göğsüne koymuştu. Ellерinin teması Evan’ı çıldırtıyor, her bir parmağı kor gibi onu yakıyordu. Celia, bir tek masum dokunuşuyla Evan’ın tüm vücudunu uyardığının farkında bile değildi.

Celia parmaklarını ensesinde ve saçlarında dolaştırırken Evan kendisini kontrol edebilmek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Tüm vücudu, Celia’ya sınımsız sarılması ve öpüşmenin ötesine geçmesi için haykırıyordu sanki. Bu sırada aklı ise tam tersini söylüyor, daha

fazla ileri gitmemesi için onu uyarıyordu. Yavaşlamalıydı, daha fazla ileri gidemezdi.

Evan, kendisini de şaşırtan bir irade göstererek geri çekilmeyi başardı. Elleri hâlâ Celia'nın saçlarının arasındaydı, dikkatlice parmaklarını alev kızılı saçların arasından çekti.

Celia buğulu gözlerinde baştan çıkarıcı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Evan, "Seni altı ay önce gördüğüm andan beri bunu istiyordum," diye fısıldadı. "Sence bunun Maddox İletişim ya da Reese Holding'le bir ilgisi var mı?"

Celia bir anda kendine gelmiş gibi elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım Evan! Ne yapacağız biz?"

Evan gülümseyerek Celia'nın elini örselenmiş dudaklarından çekti.

"Yarın iş meselesini halledeceğiz, ondan sonrasına bakarız."

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CELIA'nın saatinin alarmini kurması gerekmemiştir çünkü zaten gözüne uyku girmemiştir. Tüm geceyi gözleri açık, tavana bakarak geçirmiştir. Evan'la öpüşmeleri onu alt üst etmiştir.

Öte yandan, sabah Evan'la yapacakları iş görüşmesi için kendisini hazırlaması gerekiyordu. Toplantıda anlatacaklarını düşünüyor, sunumunu nasıl yapacağını tekrar tekrar kafasından geçiriyordu.

Evan onu rüya gibi öpmüştü, muhteşem öpüşüyordu. Muhtemelen onunla sevişmek de olağanüstü olurdu ama Celia bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Celia homurdanarak başını yastığa gömdü. Çok tehlikeli bir hat üzerinde yürüyordu. Evan'la aynı süiti paylaşıyor olması bile yeterince kötüyken neler yaşamışlardı. Ayı odalarda kalma konusunda ısrarlı davranabilirdi ama o zaman kimseyi nişanlı olduklarına inandıramazlardı.

Tüm bunlar için geç kalmıştı, şimdi tek yapması gereken, birkaç saat sonraki iş görüşmeleri için dikkatini toplamaktı. Gidecek, sunumunu yapacak ve işi alacaktı. Sonra Evan'la düğün provasına gidecek, ertesi günkü düğüne katılacak ve hemen izinin üstüne San

Fransisco'ya dönecekti. Ofisine döndüğü anda da Evan'ı paketleyip, unutulacaklar arasına koyacaktı.

Kalkıp hafif bir makyaj yaptı. Toplantılarının iş ekseninden kaymasını kesinlikle istemediği için özellikle çok az makyaj yapmayı tercih etmişti. Saçlarını da sımsıkı topladı, hatta iyice sabitlensinler diye saç spreyi bile kullandı. Koyu renkli takımını da giyince tam bir iş kadını olmuştu.

Odanın kapısını açınca, Evan'ın da takım elbisesini giymiş bir şekilde onu beklerken buldu. Oda servisi, Evan'ın akşamdan belirttiği gibi sabah sekizde gelerek kahvaltıyı hazırlamıştı. Böylece, sık kahvaltı masasına oturarak toplantılarını başlattılar.

"İstersen bir şeyler yerken konuşalım, istersen kahvaltudan sonra konuşalım, hangisini tercih edersin?" diye sordu Evan.

"Kahvaltımızı yaparken konuşabiliriz. Rahat sunumları her zaman tercih ederim."

"Harika, bir şeyler atıştıralım ve başlayalım hemen."

Celia kahvesinden bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes alarak işe koyuldu. İşini iyi yaptığından emindi, kendine güveni her halinden belli oluyordu. Bulunduğu yere kolay gelmemiş, pek çok zorluğu aşması gerekmişti. Şimdi de Evan Reese'i, reklâm kampanyasının başarılı olacağı konusunda ikna edeceğinden emindi.

"Son reklâm kampanyanızı inceledim. Bence hedef kitlenizin önemli bir kısmını fena halde ıskalıyorsunuz."

Evan merakla ona baktı, çatalını bırakıp dikkatle onu dinlemeye koyuldu. "Peki, merakla bekliyorum söyleyeceklerini."

"Bir başka deyişle, hedef kitlenizi doğru belirlemediğiniz için çok büyük fırsatlar kaçırıyorsunuz."

Celia susarak, Evan'ın, söylediklerini sindirmesini bekledi.

"Şu anda sadece spor yapan kimseleri hedefliyorsunuz. Koşucu adamlar, jimnastik salonuna giden kadınlar. Formda kalmaya çalışanlar ya da hafta sonu basketbol oynayanlar da dahil."

Evan başını sallayarak onayladı.

"Öte yandan bir de benim gibi sporla hiç ilgisi olmayanlar var."

Evan yüzünü buruşturup, Celia'nın vücuduna beğeniyle baktı.

Celia ona aldırmadan anlatmaya devam etti. "Böyle insanlar

sporu izlemeyi tercih eder. Maçları izlerler, oyuncularını takip ederler. Arada sırada maç izleyeninin bile fanatik bir şekilde takip ettiği bir takım ya da oyuncular vardır. Kendileri spor yapmadığı için senin spor malzemelerinin işlevselliği umurlarında bile değildir aslında, onlar sadece havalı görünmek isterler. Havalı bir spor markasından giyindiklerinde kendilerini spor yapıyormuş gibi hissederler. Böylece senin markan sadece bir marka ya da etiket olmaktan çıkar, bir statü göstergesi haline gelir."

Celia giderek artan bir heyecanla konuşurken Evan da onu dikkatle dinliyordu.

"Bu yüzden ikili bir pazarlama stratejisi izlemelisin. Önce, gerçek sporcuların peşine düşerek, onları etkilemek için çok iyi bir sporcuyla kullanmalısın. Sonra, sıradan insanları etkilemelisin ki, senin markanı giydiklerinde çok iyi göründüklerini düşünmeliler. Öyle ki, parmaklarını kıpırdatmasalar bile spor yapıyormuş gibi bir izlenim bırakabilmeliler."

Celia bir an sustu. Kampanya teklifinin can alıcı noktasına gelmişti.

"Her iki gruba da örnek olarak sunabileceğin bir sporcu biliyorum; Noah Hart."

Evan'ın gözleri açıldı. "Efendim? Bana Noah Hart'ın reklam kampanyasında olabileceğini mi söylüyorsun? Bildiğim kadarıyla profesyonel ligde oynamaya başladığından beri onu marka yüzü yapmaya çalışan onlarca firma var."

"Aslında daha üniversitedeyken peşine düşmüşlerdi onun."

"Her neyse. Sonuçta bu adam hiç birine olumlu cevap vermedi, şimdi fikrini değiştireceğini nereden biliyorsun?"

"Peki, konuyla ilgili olarak seninle konuşmaya hazır olduğunu söylesem?"

"Gerçekten mi!" Evan'ın nefesi kesilmişti.

"Sana pahalıya patlayacak ama."

Evan hemen, "Hiç önemli değil," diye atıldıktan sonra gözlerini kıstı. "Benimle konuşmaya hazır demek... Çoktan temasa geçtin yani onunla, öyle mi?"

"Senin yeni bir reklâm kampanyası başlatacağından bahsettim

diyelim.”

“O da ilgilendi, öyle mi?”

“Seninle konuşacak. Senin hakkında araştırma yaptığını biliyorum, yani ilk sınavı geçtin. Zor biridir. Yani sadece şahane bir reklâm kampanyası yürütmekle kalmayacaksın, yıllardır kimsenin ikna edemediği Noah Hart’la da çalışmış olacaksın.”

“Peki, Noah Hart’ı bir kenara bıraksak bile fikirlerine bayıldım Celia. Aslında sıradan insanları hiçbir zaman göz ardı etmemiştik ama onlara yönelik çalışmadığımız konusunda haklısın. Biz hep sporcuları düşünerek konuştuk.”

“Oysa herkes sporcu olmayabilir.”

“Kesinlikle haklısın. Bizim esas hedef kitlemiz havalı görünmeye çalışan liseli çocuklar.”

“Kampanyayı ağırlıklı olarak televizyon reklâmları üzerinden yürütmeyi öneriyorum, daha sonra sosyal medya ve basılı medya da işin içine girecektir.”

Evan başını salladı. “Anlattıkların gerçekten ilgimi çekti. Tüm bunları bir sunum haline getirmen ne kadar sürer? Vaktimin olmadığını söylemiştim ama eğer iyi bir sonuç alacaksak biraz daha bekleyebilirim.”

“Maddox’da ne zaman buluşabileceğimizi söylersen sunumu ayarlarım.”

“Peki ya Noah Hart?”

“San Fransisco’ya döner dönmez ayarlarım.”

“O halde, bu görüşmenin iyi geçtiğini söyleyebilirim Celia. Eğer sunumun da anlattıklarını desteklerse, firmam teklifinizle ciddi şekilde ilgilenecektir.”

Celia, Evan’ı ikna edebileceğini en başından beri biliyordu ama yine de çok sevinmişti. Dıştan belli etmeyip kibarca gülümsese de içinden zafer çiğlikleri atıyordu. Bir an önce Brock’u ve Maddox’u aramalıydı. Sunum için bir an önce hazırlanmaya başlamaları gerekiyordu.

Evan tabağını kenara iterken, “Noah Hart’ı ikna etmeyi nasıl başardığını bana anlatmalısın,” dedi.

Celia kendisini tutarak hafifçe gülümsedi. “Tüm sırlarımı

açıklayacak değilim.”

Aslında biraz suçluluk hissediyordu. Noah Hart’ın, onun abisi olduğunu ve ona çok düşkün olup, çok az ricasını geri çevirdiğini Evan’dan gizlemiş oluyordu. Gerçi Noah’a daha önce hiç benzer bir ricada bulunmamıştı ama yine de ondan böyle bir şey isterken kabul edeceğini biliyordu.

“Ayrıca hemen sevinme istersen, gerçekten çok pahalıya patlayabilir senin için bu iş.”

Evan başını salladı. “Hayatta pek çok şeyin çok pahalı olduğunu biliyorum. Benim için tek mesele, ödenecek paraya değip değmemesidir.”

“Ben de böyle düşündüğünü tahmin etmiştim. Bence Noah’la bu konuda çok iyi anlaşacaksınız.”

“Onu nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?”

Celia dudaklarını büktü ama cevap vermedi. Neyse ki o anda Evan’ın telefonu çaldı da konu kendiliğinden kapandı.

Arayan Evan’ın annesiydi. Evan, “Tamam anne, dörtte orada olacağız,” dedi. “Biliyorum, kaçırmam. Sonra da akşam yemeği var. Celia’yla marinada öğle yemeğimizi yedikten sonra, prova saatinde sizinle otelde buluşuruz. Söz veriyorum.”

Evan telefonu kapattıktan sonra sıkıntıyla Celia’ya baktı. “Annem benim düğünü ekeceğimden emin. Nereden kapılıyor böyle düşüncelere bilmiyorum ki!”

Bunları o kadar masumane söylemişti ki Celia kendini tutamayarak güldü. Evan da onunla gülmeye başlayınca iş konuları yine arka plana atıldı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

MARİNADAKİ restorana gitmek üzere otelden çıkarken Evan'ın anne ve babasıyla Mitchell ve Bettina'yla karşılaştılar. Lucy onları gördüğüne çok sevinmişti. Onlar da, provadan önce otelin terasında yemek yemeyi planlamışlardı. Böylece hep birlikte terasa çıktılar.

Bettina, Celia ve Evan'ın onlara katılmasından pek hoşlanmışa benzemiyordu. Mitchell'in de keyfinin kaçtığı çok açıktı. Yemek masasının karşılıklı iki ucuna Lucy'yle, kocası Marshall otururken, genç çiftler karşılıklı oturdu. Bettina, Celia'yı kötü kötü süzmekten bir an olsun vazgeçmiyor, bakışlarını gizlemeye bile kalkmıyordu.

Evan masanın altından uzanarak Celia'nın elini sıktı. Celia bunun destek mi, anlayış mı yoksa teşekkür ifadesi mi olduğunu anlayamamıştı. Dönüp Evan'a gülümsedi. Bir süre konuşmadan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Söylesene Celia, sen ne iş yapıyorsun? Evan senin San Fransisco'da yaşadığını söyledi. Evlendikten sonra taşınacak mısın?"

Celia şaşkınlıkla Lucy'ye döndü. Kadıncağzın böyle şeyler sorması aslında son derece normaldi ama Celia böyle sorulara hazırlıklı değildi. İçinde bulunduğu duruma hiç hazırlıklı olmadığı

gibi.

"Celia bir reklam ajansında çalışıyor," diye araya girdi Evan yumuşak bir şekilde. "Evlendikten sonra nerede yaşayacağımızı konuşmadık. Celia için kariyeri çok önemli, işini bırakmasını beklemiyorum."

Celia o anda Evan'a iyice hayran oldu. Gerçekten evlenecek olsa, kocasının da tam olarak bunları söylemesini isterdi.

Bettina burun kıvrırdı. "Bir kadının yeri evi ve çocuklarının yanı değil midir sence? Çocuk yapmayı düşünüyorsunuz herhalde, öyle değil mi?"

Celia, Bettina'ya bakarak kaşlarını çatı. Nasıl bu kadar densiz olabiliyordu bu kadın. Taş çatlasa yirmilerinde görünüyordu. Kabahat, kırklarına yaklaşan Evan'daydı, bu kadar genç bir kadınla ne paylaşabilirdi ki?

"Çocuk yapıp yapmayacağımız bizi ilgilendirir. Ayrıca ben nerede, ne şekilde mutluyum orada yaşarım. Evde kalarak mutsuz olacaksam nasıl iyi bir anne olacağımı anlayamıyorum."

Bettina bu çıkışı beklemiyordu belli ki. "Bence bir kadın kocasının önüne geçmemeli," dedi hemen. "Evi geçindirmek kocanın işidir, ben bu görevi ondan asla almam."

Celia yüzünü buruşturdu. "Sen öyle sanmaya devam et hayatım. Kocan artık o görevi yerine getirmek istemeyip de seni ve çocuklarını terk edecek olursa tekrar konuşuruz. O zaman, nasıl yıllarca sırtını kocana dayadığını ve tek becerin bebek bezi değiştirmek ve yemek pişirmek olduğu için, çocuklarıyla geçimini sağlayacak bir iş bulmakta ne kadar zorlandığından da bahsederiz."

Evan kahkahasını güçlükle bastırdı. Lucy'nin gözleri ise şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Mitchell de bozulmuş görünüyordu ama Bettina'nın durumu gerçekten perişandı, öylece kalakalmıştı. Evan'ın babası Marshall ise boğazını temizlemekle yetindi ama Celia'ya bakışlarında bir saygı ifadesi vardı.

"Çok doğru söyledin küçük hanım. Bir kadın kendisinin ve çocuklarının geçimini sadece kocasından beklememelidir."

"Marshall!"

Lucy kelimenin tam anlamıyla dehşete kapılmıştı.

Evan arkasına yaslanıp babasına baktı. "Neden bu kadınla evlenmeye karar verdiğimi anlıyorsun değil mi? Eğer iflas edecek olursam bana bakabilir."

İki adam kahkahayla gülerken Evan, Celia'nın elini sıktı.

"Düğün tarihini kararlaştırdınız mı?" Mitchell ilk defa söze karışıyordu.

"Şimdilik beni sadece evlenmeye ikna edebildi Evan. Onu epey beklettim, birkaç kez evlilik teklifi yapmak zorunda kaldı."

Evan, Celia'nın elini kuvvetle sıktı. Celia doğru yolda olduğunu hissederek devam etti. "Nihayet evet diyerek onu çok mutlu ettim. Bu yüzden, nişanlılığımızın çok kısa sürmesini istiyor." Celia, Evan'ın Bettina'yla nişanlılıklarını uzatmaya çalıştığını bildiği için bu sözleri özellikle Bettina'yı hedef almıştı. "Ona kalsa hemen Las Vegas'a gidip evleniriz ama ben birbirimizi biraz daha tanımamız gerektiğini düşünüyorum."

Evan şarabından bir yudum aldı. Celia, ailenin tepkilerini anlamak için masadakilere göz gezdirdi. Lucy'nin yüzünde temkinli bir ifade vardı. Bettina onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Mitchell'in yüzünde pişmanlıkla üzüntü arasında bir şeyler okunuyordu. Marshall ise söylediklerini kesinlikle onaylıyor gibiydi. Yaşlı adam oğlunun sırtına hafifçe vurarak, "Turnayı gözünden vurmuşsun oğlum," dedi. "Tam birlikte yaşlanacağın kadın, bayıldım doğrusu."

Celia sınavı başarıyla geçmişti, rahatladı. Dönüp Evan'a baktı. Evan, düşünceli bir ifadeyle onu süzdükten sonra, "Sana katılıyorum baba, çok şanslıyım gerçekten," dedi.

Provanın yapılacağı salona geçerlerken Evan, Celia'nın belini sımsıkı kavramıştı. İçeride bir orkestra dans parçaları çalıyordu, birkaç çift dans etmeye başlamıştı bile. Evan, Celia'yla aralarındaki yakınlığın göstermelik olduğunu bilse de, onun kendi kadını olduğunu çevreye belli etmekten ilkel bir zevk duyuyordu.

Bettina'ya her baktığında ise nasıl büyük bir hatanın eşiğinden dönmüş olduğunu görüyordu. Bettina gibi bir kadın onun ilgisini çok uzun süre çekemezdi. O, akıllı, çalışkan ve kararlı birini istiyordu

aslında, yani Celia gibi birini.

"Beni biraz daha sıkı tutacak olursan tuttuğun yer moraracak."

Evan, Celia'nın belini kavrayan elini biraz gevşetip beceriksizce özür diledi.

"Gel, dans edelim," dedi Celia. "Çok gergin görünüyorsun. Uzaktan bakan biri bizim yeni nişanlı olduğumuza hayatta inanmaz."

"Haklısın, özür dilerim."

Dans pistine geçtikleri sırada çok romantik bir müzik başlamıştı. Bu, Evan'ın gün boyu hayalini kurduğu gibi, Celia'yla yakınlaşabilmesi için harika bir fırsat demektir. Böylece onu sıkıca kavrayabilecek, vücudunun yumuşak kıvrımlarını hissedebilecekti.

Birbirleriyle uyumları mükemmel görünüyorlardı. Evan, çenesini Celia'nın alnına yaslamış, onu pistte yumuşak dans adımlarıyla dolaştırıyordu. Celia da kalçalarını müziğe uygun bir şekilde hareket ettirirken Evan elini Celia'nın sırtından aşağı kaydırarak kalçasının üzerine koydu. Celia bir an gerildiyse de dokunuşa izin verdi.

"Bugün yemekte muhteşemdin," dedi Evan. "Babamın birini bu kadar benimseyebileceği aklıma gelmezdi hiç."

"Benim ailemdeki erkeklerle çok iyi anlaşabilir aslında. Babam ve kardeşlerim benim hayattaki anlamımın güzel görünmek olduğunu ve beni her zaman korumaları gerektiğini düşünürler çoğu zaman."

"Bir şey itiraf edeceğim."

Celia'nın gözlerinde muzır bir pırıltı belirdi. "Ruhunun karanlık köşelerini mi açıyorsun bana?"

"Dalga geçeceğine, sana bu kadar güvendiğim için mutlu olabilirsin."

"Peki, ben minnetle gözlerimi kırıştırırken sen sırrını anlat. Yalnız çabuk ol, rimelim akmasın bu sırada."

"İtiraf etmek istediğim şey şuydu; yemekte söylediklerine sonuna kadar katılsam da içimdeki ilkel adam tam tersini düşünüyor aslında. Ailenin seni neden korumaya çalıştığını çok iyi anlıyorum. Benim olsaydın, ben de aynı şekilde davranırdım."

Celia ona bakakaldı. Bakışlarında bir suçlama ya da öfke yoktu. Zümrüt yeşili gözleri ilgiyle parladı. "Düşünüyorum da, sen benim

olsaydın, öyle davranmana izin verirdim sanırım.”

Evan'ın vücudu gerildi, Celia'nın sırtındaki elini yukarı hareket ettirerek onu ensesini hafifçe okşadı. Birbirlerinin gözlerinin içinde kaybolmuşlardı, Evan'ın tek yapması gereken Celia'yı hafifçe arkaya doğru yatırmaktı.

“Evan, yeter artık Celia'yı bu kadar kendine ayırdığın.”

Evan babasının sesini duyunca irkilip Celia'dan biraz uzaklaştı.

Marshall yanlarına gelmişti. “Biraz da ben dans edebilir miyim?”

Evan, Celia'nın elini babasına uzattı. “Elbette. Fazla uzun sürmesin ama.”

“Bir dans uzak kalsan bir şey olmaz oğlum.”

Evan, babasının Celia'yla dans pistine ilerlemesini izledi. Celia tek kelimeyle mükemmel görünüyordu.

“Tam bir kadın,” dedi Mitchell.

Evan dönüp kardeşine baktı.

“Müstakbel eşin nerede? Evlilik yemini edilene kadar seni gözünün önünden ayırmaz diye düşünüyordum.”

Mitchell omuzunu silkti. “Annemin yanında, balayıyla ilgili ayrıntıları konuşuyorlar.” Sonra tekrar Celia'yla babalarının dans etmesini izledi. “Onunla gerçekten evleniyor musun?”

“Evlenmemem için bir sebep mi var?” diye sordu Evan.

“Pek senin tipine benzemiyor aslında.”

“Neymiş benim tipim?”

“Bettina gibilerinden hoşlanırdın sen. Ona epey tutulmuş görünüyordun.”

“Bettina'ya tutulmadığımı söylememde fayda var o zaman.”

“Onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum.”

Evan sertçe, “Kimi?” diye sordu.

“Celia'yı.”

İki adam bir süre Celia'yı izlediler.

“Gerçekten çok güzel bir kadın. Yatakta da harika olduğuna eminim,” dedi Mitchell kendi kendine konuşur gibi.

Evan öfkeyle kardeşine döndü. “Kapa çeneni. Bir daha onun adını ağzına alayım deme sakın, anladın mı?”

Mitchell gülümseyip geri çekildi hemen. Ellerini teslim olur gibi

havaya kaldırmıştı. “Tamam tamam, anladım. Ona karşı pek hassassın anlaşılan. Oysa Bettina'yı yakaladığında o kadar bozulmamıştın.” Mitchell, Evan'ın cevap vermesini beklemeden hemen oradan uzaklaştı.

“Nihayet seni buldum Evan.”

Annesi Evan'ı kolundan yakalayıp, bir grup davetlinin yanına sürükledi. Evan, hayatı boyunca bir daha görmeyeceği bir sürü insanla tanıştıktan sonra ancak annesinden kurtulabildi. Bu sırada başka bir dans müziği başlamıştı. Evan, babasının kalabalıkta kendisine yol bulmaya çalışarak dans pistinden uzaklaştığını görünce Celia'ya bakındı.

Nihayet Celia'yı gördüğünde beyninden vurulmuşa döndü. Celia, Mitchell'le dans ediyordu. Kardeşi sinsi bir avcıdan farksızdı, kim bilir Celia'yı etkilemek için neler yapıyordu.

Evan bir an bile düşünmeden doğruca piste daldı, dans eden çiftlerin çoğuna çarparak Celia ve Mitchell'in yanına geldi. Mitchell'in kolundan tutup Celia'dan hızla uzaklaştırdı. Mitchell, “Neler oluyor?” derken ona gözlerini kısarak öfkeyle baktı. “Şimdi izin verirsen nişanlımı alayım”

Celia büyük bir şaşkınlık içinde ikisine bakıyordu, neler olduğun anlayamamıştı. Evan onu kolundan tutup asansöre sürüklemeye başlamıştı bile. Asansör kapısı kapandığı anda Evan, Celia'yı öpmeye başladı. Tüm vücudu ihtirastan sancılanıyor gibiydi, Celia'yı ona hiç doymayacakmış gibi öpüyordu.

Celia bir an nefes almaya fırsat bulduğunda, “Neler oluyor...” demeye çalıştı ama Evan'ın dudakları boynuna ve oradan da aşağıya inerken sözleri yerini iniltiye bıraktı.

Asansör durmuş, kapı açılmıştı ama Evan dudaklarını bir an olsun Celia'ninkilerden ayırmıyordu. Öpüşmeye devam ederek odalarının kapısına geldiler. Evan telâşla otel odasının kartını kapıyı açtı, birlikte sarmaş dolaş içeri girdiler. Evan kapıyı ayağıyla kapattı.

Celia'nın da öpüşüne karşılık verdiğini hissetmek, hissettiği tüm ihtirasa ve şehvete rağmen Evan'ın içini rahatlatmıştı. Celia'nın da onu istediğini bilmek harikaydı. Birbirlerinin giysilerini yırtarcasına çıkardılar, öpüşmeye bir an ara vermeden yatağa doğru ilerlediler.

Celia'nın üzerinde sadece iç çamaşırları kalmıştı. Pembe dantelli sutyenin zorlukla örttüğü göğüsleri Evan'ın aklını başından alıyordu.

"Celia... Bu an elimden geldiğince uzatmak için kendi kendime söz vermiştim; vücudunun her noktasını ayrı ayrı öpecek, koklayacaktım ama daha fazla sabretmem mümkün değil."

Celia soluk soluğa, "Çabuk olalım o zaman," dedi. "Daha sonra ağırdan alırız."

Evan, öpücükleri arasında ona söz verdi. "Bir dahaki sefere iyice tadını çıkaracağız."

"Peki, öyle yaparız ama şimdi beni al Evan... Lütfen."

Evan'ın dudakları Celia'nın dudaklarını buldu yeniden. "Çok tatlısın Celia, harikasin. Seni alacağım, sunduğun her şeyi alacağım. Yine de, eğer bunu istemiyorsan durmamı istemen yeterli. Bu beni kahreder ama dururum."

Celia bir an durup geri çekildi, gözlerinde baştan çıkartıcı bir pırıltıyla Evan'a baktı.

"Al beni o zaman."

~ ONUNCU BÖLÜM ~

CELIA, Evan'ın altında yatıyordu. Vücudu baştan aşağı Evan'la kaplıydı, damarlarını onun sıcaklığı ısıtıyordu. Onu çok arzulamış ve onunla birlikte olmuştu; daha önce hiç kimseyi ve hiçbir şeyi istemediği gibi istemişti Evan'ı.

Yaşadıklarının geri dönüşü yoktu, pişmanlık duymayacaktı. Evan'la birlikte olmasının yaratabileceği sıkıntıların farkındaydı, bu sıkıntıların hepsiyle yüzleşmeye hazırды.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Evan.

Celia başını kaldırıp ona baktı. Evan'ın gözlerinde hâlâ dindirilmemiş bir arzu vardı. Sesiye son derece yumuşak ve şefkatliydi.

"Bunu yapmamalıydık."

"Ama... Eminim cümlemin sonunda bir ama vardır."

"Ama umurumda değil. Aslında umurumda olmalı, şu anda San Francisco'ya gidiyor olmalıydım, burada kalmayı asla kabul etmemeliydim."

"Ama..." diye mırıldandı Evan yeniden.

"Ama burada, senin kollarındayım ve seni o kadar çok istiyorum ki, hayatımın en büyük riskini göze almaya hazırım. Bu çok aptalca

ve sorumsuzca...”

Evan parmağını Celia'nın dudaklarına koyarak onu susturdu.

“Bana güven Celia. Seni koruyacağım ve bundan zarar görmene izin vermeyeceğim. Bunun üstesinden gelebiliriz.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Biraz yavaşlayalım. Hem ilk seferinde çok hızlı gittik biliyorsun.” Celia, Evan'ın yeniden sertleştiğini kasıklarında hissedebiliyordu. “İkimiz de yetişkin insanlarız Celia, kaderimizi kendimiz belirleyebiliriz.”

Evan ona güvenmesini istiyordu. Bunu çok doğal ve rahat bir şekilde söylemişti, belki de Celia'nın yapması gereken gerçekten de buydu. Dudaklarını Evan'ın çenesinden kulağına doğru yavaşça kaydırды. Hafifçe onun kulak memesini ısıtırken fısıldadı. “Seviş benimle Evan.”

Evan boğuk bir ses çıkararak pozisyonlarını değiştirdi, şimdi Celia onun üstündeydi. Evan, Celia'nın sutyenini bir harekette çıkarıp kenara attı, bir an durup karşısındaki görüntüye hayranlıkla baktıktan sonra Celia'nın meme uçlarını okşayıp sıkıştırmaya başladı. Celia, onun her dokunuşuyla kendisinden geçiyordu. Hele hele Evan biraz doğrulup, meme uçlarını dudaklarının arasında ezip öpmeye başlayınca hazdan bayılacak gibi oldu. Başını geriye atıp gözlerini kapadı, anın tadını çıkarmak istiyordu.

Bu sırada Evan onu belinden kavramış, parmaklarını yavaşça kalçalarına doğru indirmişti.

“Senin üzerindeki duruyor ama...”

“Haklısın.” Evan becerikli hareketlerle, üzerinde yamalak kalmış olan son giysileri de çıkardı. Böylece ikisi de tamamen çıplak kalmıştı.

“İyi mi böyle?”

Celia onu beğeniyle süzdükten sonra gülümsedi. “Hem de nasıl...”

Bir an sonra vücutları yine birleşmişti. Evan kondom takacak kadar vakti ancak bulabilmişti arada. Celia'yı tekrar altına aldı. Ellerini Celia'nın başının iki yanına koydu, yeni bir haz yolculuğuna çıkmaya hazırdı ikisi de.

Evan'ın gülümsemesi muhteşemdi. Celia'nın bacaklarını aralar-ken eğilip onu uzun uzun öptü. Sonra bir eliyle, Celia'nın bir bacağından diğerinden iyice uzaklaştırdı. Bu sırada onu öpmeye ara vermemişti. Hafifçe yana kayarak elini Celia'nın bacaklarının arasına götürdü tüm katmanlarını ayrı ayrı hissederek onu okşamaya başladı.

Celia inledi. “Beni öldürüyorsun Evan... Eğer çabuk olmazsan seni geride bırakacağım.”

Evan parmağını içeri doğru hareket ettirdi, hissettiği ıslaklık, Celia'nın onu kabul etmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Tekrar Celia'nın üstüne çıktı ve yavaşça vücudunu ona yaklaştırdı. Bir an sonra Celia'nın sıcaklığı onu tamamen içine almıştı.

Celia yay gibi gerilerek vücudunu Evan'a daha da yaklaştırmaya çalışıyordu. Onu omuzlarından kavramış, tırnaklarını sırtına geçirmişti. Hayatında bu kadar zevk aldığını ya da kendisini canlı hissettiğini hatırlamıyordu.

“Tutun bana.”

Evan'ın bunu söylemesine gerek yoktu, Celia başka bir şey yapamıyordu zaten. Evan'ın neden öyle bir şey söylediğini anlayamamıştı. Derken Evan'ın parmakları ikisinin arasına girerek o en hassas noktayı okşamaya başladı.

“Aman Tanrım Evan...”

Celia nasıl olduğunu anlayamadan doruğa çıkmıştı bile. Gözleri kararmış, dünya başının etrafında dönüyordu sanki. Evan, ismini fısıldayarak ona sınıksız sarıldı, birkaç hareketten sonra o da yığılıp kalmıştı.

Celia'nın, Evan'ın omuzlarındaki elleri gevşedi. Evan ter içinde kalmıştı, yüzünü Celia'nın boynuna gömmüş, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Celia onun omuzunu okşamaya devam ediyordu. Nihayet Evan başını kaldırıp Celia'ya baktı. “Muhteşemdi.”

Celia gülümseyerek Evan'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Yeterince ağırdan aldığımızı düşünüyorum.”

Evan da gülümseyerek onun öpüşüne karşılık verdi.

“Aslında yine de tam planladığım gibi olmadı. Hesapta, saatlerce seninle uğraşarak, aklını başından alacak, sonra da sert ve seri bir şekilde devam edecektim.”

“Yine olmadı yani.”

Evan üzgün bir yüz ifadesi takınarak başını salladı. “Ne kadar çabalarsam çabalayayım daha yavaş olamıyoruz. Beni çıldırtıyorsun çünkü...”

Celia eliyle onun ağzını kapatarak güldü. “Anladım, diyorsun ki ateşli bir adamım.”

“Sadece senin için,” diye cevap verdi Evan ciddi bir şekilde. “Seni gördüğüm andan beri hayallerimi süslüyorsun, seninle ilgili fanteziler kurup duruyorum.”

Celia bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi, Evan öylesine içten ve doğal konuşuyordu ki.

“Peki ya sen? Sen beni düşünüyor muydun hiç?”

Bunu da o kadar umut dolu bir ifadeyle sormuştu ki Celia gülmeden edemedi. Uzanıp Evan’ı tekrar öptü.

“Sanırım ben ağırdan alma kısmını daha çok seviyorum.”

Evan, “Ben de öyle,” diye mırıldanarak Celia’yı uzun uzun öptü.

Böylece gerçekten ağırdan alarak, yeniden başladılar. Evan, tam da söylediği gibi, Celia’nın vücudunda öpmedik tek bir nokta bırakmamıştı. Celia hazdan sarhoş olmuş gibiydi, vücudu zevkle titriyordu. Nihayet vücutları yeniden birleşti, bu kez daha yavaş ve daha sıcak; daha uzun süre ve daha ıslak...

Celia, tüm vücudu lime lime çözölmüşçesine rahat, yatağa serildiğinde bile, onu bekleyen tehlikenin farkındaydı. Her an Evan’a aşık olabilirdi.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

CELIA, Evan’ın yatağında uyanmaktan, düşündüğü kadar pişmanlık duymamıştı. Tam tersine, gözünü açıp da yanında Evan’ı gördüğünde ona biraz daha sokuldu. Onun hareket ettiğini hisseden Evan da gözlerini açtı, “Günaydın,” dedi gülümseyerek.

“Günaydın.”

Evan üzüntüyle iç geçirdi. “Ne yazık ki kalkmamız gerek.”

“Saat kaç?”

“Öğlen olmuş.”

Celia dehşete kapılarak ona baktı.

“Öğlen mi? Ben hayatımda bu saate kadar uyumadım!”

Evan gülümseyip onu kendisine çekti. “Seni yoldan çıkardığıma sevindim o halde.”

“Seni kibirli şey! Hemen kalkmam gerek yoksa kardeşinin düğününde perişan görüneceğim!”

Celia fırlayıp banyoya girdi, bir an önce hazırlanması gerekiyordu. İki saat sonra ikisi de duşlarını almış, giyinmiş olarak aşağı indiler. Evan, dışarıya çıktıkları anda hemen Celia’nın beline sarıldı, birlikte yürümeye başladılar. Celia’nın yanakları mutlulukla kızardı ama sonra, dışarıya karşı bu duruşlarının sadece rol olduğunu

hatırlayarak, bu kadar sevindiği için kendi kendine kızdı.

Davetlilerin arasında kendilerine yol açmaya çalışırken, birbirlerine sarılmış bir şekilde yürümeleri mümkün değildi, Evan ister istemez Celia'nın elinden tuttu, kendilerine ayrılan yerlere doğru ilerlemeye çalıştılar.

Davetliler bir türlü yerlerine geçemiyorlardı sanki, ortalıkta bir karmaşa yaşıyorlardı. Nihayet Evan'ın babası Marshall, "Yerlerinize otursanız tören başlayabilir," diye seslenerek sükûneti sağladı. Bu sırada Evan ve Celia da, en ön sıralarda, Lucy'nin yanındaki yerlerine geçmişlerdi, oturduklarında bile Evan, Celia'nın elini tutmaya devam ediyordu ama törenin başlamasıyla birlikte elini çekti. Tören boyunca bakışlarını kardeşiyle Bettina'dan bir an olsun ayırmamıştı, yüzünde duvar gibi bir ifade vardı.

Celia, Evan'ın gerildiğini hissedebiliyordu. İşin kötüsü, hemen yanlarındaki Lucy de farkındaydı oğlundaki gerginliğin. Celia, pek ihtimal vermese de, bu gerginliğin sebebi Bettina olabilirdi. Belki, Evan ona hâlâ aşık. Bir an durup düşündüğünde, bunun çok mantıksız olduğuna karar verdi, Evan sadece törenden de sıkılmış olabilirdi.

Törenin bitmesiyle birlikte Evan huzursuzluğunu üstünden attı, yine eski keyifli haline döndü. Her fırsatta Celia'ya dokunuyor, bakışlarını ondan alamıyordu. Davetlilerin resepsiyon alanına geçmelerini beklerlerken Celia'ya eğilip, kulağına, "Ne dersin, içeride biraz dans eder miyiz?" diye fısıldadı. Bunu öyle iç gıcıklayıcı bir şekilde söylemişti ki Celia tüm endişelerini bir yana bırakarak güldü, onun elini sıkı sıkı tuttu.

Gerçekten de içeride onları müthiş bir orkestra bekliyordu. Evan ve Celia, orkestranın çaldığı parçaların hepsine, hızlı ya da yavaş, rahatlıkla ayak uydurabiliyorlardı. Celia, Evan'ın her dansa uyum sağlayabilmesine ve onu mükemmel bir şekilde yönlendirebilmesine hayret etmişti. Nedense ondan böyle bir maharet beklemiyordu ama çok iyi bir dansçı olduğu konusunda hakkını teslim etmeliydi.

Dansa ara verdikleri bir an Evan ikisine birer içki almak için bara gitti. Celia onu beklerken, Lucy yanına geldi. Yaşlı kadının yüzü mutluluktan parlıyordu.

"Celia! Burada olduğun ve Evan'ın yüzünü yeniden güldürdüğün için o kadar mutluyum ki!"

Celia, Evan'ın annesine gülümsedi. Lucy uzanıp Celia'nın kulunu okşadı. "Geldiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır. Birbirinize nasıl aşık olduğunuz her halinizden anlaşılıyor."

Celia buna ne diyeceğini bilemedi, çok şaşırmıştı. Evet, aralarında cinsel bir çekim olduğu kesindi ve bunun dışarıdan görülmesi onu şaşırtmazdı ama aşk başka bir şeydi. Lucy'nin bunları söylemesine sebep neydi acaba?

Yine de, neredeyse oyunun sonuna gelmişken bozmaya niyeti yoktu. Hele hele bu tatlı yaşlı kadını üzmeyi hiç istemezdi, o yüzden Lucy'ye gülümsemekle yetindi.

"İkiniz öyle tatlı bir çift olmuştunuz ki! Umarım evlilik tarihini kısa zamanda kararlaştırırsınız. Evan mutlaka haketmiştir ama sen daha fazla oyalama, olur mu?"

"İkimizi de memnun edecek bir tarihte uzlaşacağımıza eminim." Celia, gerektiğinde son derece diplomatik olabiliyordu.

Yaşlı kadın sevgiyle Celia'ya sarıldı. "Seni burada görmek harikaydı Celia, umarım en kısa zamanda tekrar görüşürüz."

Celia, Lucy'ye bakarken vicdan azabından kıvranıyordu, kendisini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

"Evan geliyor, ben gideyim de siz eğlenmenize devam edin." Yaşlı kadın, Evan'a bir öpücük gönderdikten sonra, diğer davetlilerle ilgilenmek üzere gözden kayboldu.

Evan, Celia'nın yanına geldiğinde, "Neler oluyor?" diye sordu. Celia'ya bir kadeh şarap uzatmıştı, birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

Celia yüzünü buruşturdu. "Annen, evlenmemizin harika olacağını anlatıyordu."

Evan, "Yüzündeki acı dolu ifadenin sebebi anlaşılıyor şimdi," dedikten sonra Celia'ya sarılıp onu öptü.

Celia donakalmıştı, Evan'ın herkesin içinde böyle bir şey yapacağı aklına bile gelmezdi. Dudaklarında onun dudaklarını hissettiği anda kasıklarında başlayan arzu dolu sancı zihnini bulandırmaya başlamıştı bile.

Evan onu belinden sıkıca kavramıştı. Dudaklarının arasından, "Otelden geç çıkabileceğimizi biliyor muydun?" diye fısıldadı Celia'nın kulağına. "Hem de epey geç. Uçağımsa havaalanında bekliyor, istediğimiz zaman uçabiliriz. Odaya gitmeye ne dersin?"

Hayır. Odaya değil, eve gitmeleri gerekiyordu. Celia'nın kendine gelebilmesi için vakte ihtiyacı vardı. Ne var ki, ağzını açtığı anda, "Evet," dedi.

Evan'ın gözleri parladı. Celia'nın elindeki kadehi de alarak kenara koydu ve onu elinden tutarak yürüdü. Odalarına vardıklarında Celia'yı kucakladığı gibi yatağa bıraktı, hemen yanı başında giysilerini çıkarmaya koyuldu. Celia yüzünde baştan çıkartıcı bir ifadeyle, "Henüz hayata geçirmediğimiz bir fantezi daha var," dedi.

"Hangisiymiş o?"

Celia kollarını Evan'ın boynuna sardıktan sonra kulağına, onun hoşuna gideceğinden emin olduğu fanteziyi tüm ayrıntılarıyla fısıldadı.

Evan'ın uçağı San Fransisco'ya vardığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Evan, Celia'nın uçaktan inmesine yardımcı oldu, birlikte Evan'ın otomobilinin gelmesini beklemeye başladılar. Evan, Celia'nın yanağını okşayıp, yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. Bu hafif dokunuşu bile Celia'nın içini titretmeye yetmişti.

Masum bir oyun gibi başlayan şey, bir hafta sonu kaçamağına dönmüştü. Kaç kez seviştiklerini Celia da bilmiyordu.

Bu sırada Evan'ın şoförü, Celia'yı evine bırakmak üzere gelmiş, uçağın hemen yanında saygılı bir şekilde onları bekliyordu.

"Sana evine kadar eşlik etmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Evan.

Celia başını salladı. "Hiç gerek yok. Sen daha Seattle'a uçaaksın, yolun çok. Şoförün beni evime bırakır nasıl olsa."

Bu sırada Celia'nın gözü parmağındaki yüzüğe takıldı. Yüzüğü yavaşça çıkartıp Evan'ın avucuna bıraktı.

"Artık buna ihtiyacım yok."

Evan kaşlarını çatarak yüzüğe baktı. Tuhaftı ama sanki bir ayrılık

sahnesi yaşıyor gibiydiler. Celia, uzanıp yüzüğü almak ve tekrar parmağına takmamak için kendisini zor tuttu. Bunun yerine Evan'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal Evan, iyi yolculuklar."

Sonra dönüp, onu bekleyen araca yürüdü. Şoför arka kapıyı onun için açmıştı bile. Celia araca yerleştikten sonra camdan dışarı baktı. Aynı şekilde Evan da uçakta yerini almış, camdan ona bakıyordu. Araç hareket edip uçaktan ayrılana kadar bakışlarını birbirlerinden alamadılar.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

EVAN, bir gece önce Celia'nın ona iade ettiği yüzüğü cebinden çıkarıp baktı. Pırlantanın ışığı kırarak yansıtmasını izledi bir süre, çok tuhaf şeyler hissediyordu. Bu sırada Maddox İletişim'in bulunduğu binaya gelmişlerdi bile. Şoför arabayı park ederken Evan yüzüğü tekrar cebine koydu.

Celia onu beklemiyordu, geleceğini söylememişti. Doğrusu, kendisini de orada olmayı beklemiyordu, aslında Seattle'da olması gerekiyordu ama gidememişti. Gidememesinin sebebinin iş olmadığı açıktı.

Asansörle doğruca altıncı kata çıktığında kendisini Maddox İletişim'in girişinde buldu. Danışma masasında genç, enerjik bir kadın vardı.

"Günaydın, Maddox İletişim'e hoş geldiniz."

Evan kadına gülümsedi. "Celia Taylor'a, Evan Reese'in ziyarete geldiğini söyleyebilir misiniz lütfen?"

Kadının cin gibi bakışlarından onu hemen tanıdığı anlaşılıyordu. Celia'ya haber vermek için hemen ayağa kalktı kadın.

"Siz oturun, ben hemen çağırayım onu. Bu arada kahve içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kadın aceleyle yanından uzaklaşırken Evan da pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Çok geçmeden koridorda yankılanan topuklu ayakkabı seslerini duyarak döndü, gelen Celia'ydı gerçekten.

Celia'nın yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Seni görmeyi beklemiyordum Evan, Seattle'a dönmüş olacağını düşünüyordum. Bir terslik mi var yoksa?"

Evan, Celia'nın ona karşı son derece mesafeli davrandığını fark ederek rahatsız oldu. Asıl mesafe koyması gereken kendisiydi ama o tutup buraya kadar gelmişti, Celia ise sanki aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu.

"Bir terslik yok, sadece planlarım değişti. Belki öğle yemeği yeriz diye düşündüm, yani eğer müsaitsen."

Celia saatine göz attı, onunla yemeğe çıkmamak için sağlam bir mazeret uydurmaya çalışıyordu bir yandan.

"Seninle yemek yemeyi çok isterdim Celia."

Celia kararsızlıkla alnını kırıştırdı, alt dudağını ısırıldı. Evan onun tereddütte kalmasını fırsat bilerek Celia'ya yaklaştı, kolunu tuttu. Celia dehşete kapılmıştı, gözleri kocaman açıldı. "Evan lütfen, burada olmaz."

"Yemeğe ne diyorsun?"

"Pekâlâ. İzin verirsen çantamı alayım, aşağıda buluşuruz."

"Peki, çok gecikme ama."

Tüm bu emrivaki Celia'yı çok sinirlendirmişti ama Evan onun en önemli müşterisiydi, onu reddetmeyi göze alamazdı. Odasına uğrayıp çantasını aldıktan sonra hemen aşağı indi.

Evan arabanın arka kapısını onun için açmış, gelmesini bekliyordu. Duruşu, Celia'yı şaşırtacak kadar kibirliydi. Sanki, o dünyaya ait değil, dünya ona aitmiş gibi bir hali vardı. İkisi arabaya bindikten sonra şoför hemen hareket etti.

"Şehrin diğer yakasında bildiğim çok iyi bir restoran var," dedi Evan hemen. "Ufak ve pek bilinmeyen bir yerdir ama hem yemekleri şahanedir hem de sakindir, baş başa kalabiliriz."

Son kısmı özellikle söylemiş gibiydi. Celia çenesini kaldırıp soğuk bir şekilde ona baktı. "Neden ofise geldin bugün Evan?"

“Seninle yattık Celia, onun yanında bir öğle yemeğinin lafı olmaz diye düşündüm.”

Celia yumruklarını sıktı, içinden çığlık çığlığa bağırarak geliyordu. Evan’ın, onun aralarında geçenleri kimseye hissettirmeme konusundaki hassasiyetini anladığından şüpheliydi. Kolay kolay hayatına müdahale edilmesinden hoşlanan birisi değildi Evan. Yine de ona tekrar anlatmaya çalışacaktı.

Sesi titreyerek, “Evan, bunu sürdüremeyiz,” diye söze başladı Celia. “Bu hafta sonu koca bir hataydı. Hayır dedikten sonra evet diyen ve sonra da pişmanlıktan kendini yiyen kadınlardan olmak istemiyorum. Seninle yatmamam gerekirdi. Catalina’ya giderken beynimi burada bırakmış olmalıyım, yaşadıklarımızın başka bir açıklaması olamaz. Sakın yanlış anlama, beni kandırdığını falan söylemeyeceğim, sonuçta yetişkin bir insanım.”

Evan ona cevap vermek yerine Celia’yı kollarının arasına aldı, onu uzun uzun öptü. Celia oracıkta eriyebilirdi, tamamen hormonlarının esiri olmuştu sanki. Ellerini Evan’ın göğsüne koyarak onu itmeye çalıştı, nihayet ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi.

“Beni öpmeyi kes!”

Evan rahat ve baştan çıkartıcı bir şekilde gülümsedi yine. Yüzünde, avının başında bekleyen bir aslanın ifadesi vardı.

“İyi de, seni öpmekten çok hoşlanıyorum ve kendimi böyle bir zevkten mahrum etmeye hiç niyetim yok.”

“Lanet olsun Evan! Ben çok ciddiym. Beni öpme ya da bana dokunma artık.”

Evan teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Peki, sana dokunmayacağım.”

Celia kollarını göğsünde kavuşturarak mümkün olduğunca cam kenarına yaklaştı. Neden Evan’la yemeğe çıkmayı kabul etmişti ki?

Lokantaya varana kadar sessiz bir yolculuk yaptılar. Celia lokantayı süzerek bir kaşını havaya kaldırdı. Evan onun zihninden geçenleri okumuş gibi, “Önce bir dene, eğer beğenmezsen sonra söylersin,” dedi.

Evan’ın onun aklından geçenleri giderek daha iyi tahmin ettiğini fark ediyordu Celia ve bu çok sinir bozucuydu. Hele hele kendisi

onun ne düşündüğü hakkında en ufak bir tahmin bile yürütemezken bunu yaşamak hiç hoş değildi.

Rustik tarzda döşenmiş, salaş bir havası olan lokanta hiç de fena değildi aslında. Evan’ın bahsini ettiği gibi oldukça sakın bir yerdi. Lokantanın kuytu bir köşesinde kalan ufak bir masaya geçtiler.

Evan şarap siparişini verdikten sonra Celia, “Sanki ilk randevumuzmuş gibi hissettim,” dedi.

Evan gülümsedi. “Peki, gece seni yatağında görmeyi planladığımı söylersem çok mu ayıp etmiş olurum?”

Celia’nın nefesi kesilmişti, bir an Evan’a bakakaldı.

“İşe dönmek zorundayım.”

Evan başını sallayarak onayladı. “Elbette. Öğleden sonranı çalacak değilim. Gerçi hiç fena fikir değil. Ne dersin, iş arkadaşların polisi ararlar mı?”

Celia gülmemek için kendini zor tuttu. Bu sırada yemekleri geldi. Celia sipariş verdiğini hatırlamıyordu. Kadehinin yarıldığını fark edince daha da şaşırdı, ne zaman içmişti şarabı? Evan, kelimenin gerçek anlamıyla aklını başından alıyordu onun.

“Evan,” diye itiraz tonuyla söze başladı.

“Arabamı gönderip seni aldırırım Celia, böylece kimse senin benimle çıktığını görmez. Şoförüm seni işyerinden ya da istersen evinden alabilir.”

Celia ona neden karşı koyamadığını bilmiyordu. Onunla geceyi geçirme düşüncesi bile onu düğüm düğüm yapmıştı. Ötündeki dünyanın en lezzetli yemeğiymiş belki ama Celia ne yediğinden ne de içtiğinden bir şey anlayacak durumdaydı.

Evan, “Birlikte olmamız affedilmez bir suçmuş gibi davranıyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

Celia ona baktı. Evan’ın gözlerinde, ikisinin mükemmel bir uyumla hareket ettiği, birbirlerine müthiş hazlar yaşattığı anları görüyordu sanki. Öylesine güzeldi, öylesine zevkliydi ki o anlar, Celia daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapattı.

“Evet de.” Evan’ın sesi çok kararlı çıkmıştı.

Nihayet Celia gözlerini açıp ona baktı.

“Evet.”

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

CELIA ofise döndüğünde sersemlemiş durumdaydı. Gece Evan'la birlikte olacaklarını sadece düşünmek bile başını döndürüyordu. İçini çekerek masasına geçti. Zihni ne kadar dağılmış olursa olsun, halletmesi gereken işler vardı. Biriken e-postalarını okuyup cevaplamak bile epey işten kurtaracaktı onu.

Hızlı bir şekilde posta kutusunu gözden geçirmeye başladı. Kimisine hızlı hızlı cevap yazıyor, kimisini başka birine yönlendiriyordu. Arada kalanları da hemen siliyordu. Derken gelen posta listesinde hiç beklemediği bir isimle karşılaşp şaşırdı. Lucy Reese'den gelmişti mesaj. Celia kendisini hâlâ suçlu hissediyordu bu tatlı kadına karşı.

Mesaj, Lucy'nin sıcaklığını yansıtıyordu. Evan'ın annesi, onları bir arada görmekten ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu yine; Evan'la birbirlerini bulmuş olmaları büyük bir şanstı ona göre. Celia'yı yeniden görmeyi umduğunu ekliyor, Evan'ın onu Seattle'a da getirmesini diliyordu. Mesaja ayrıca, düğünde çekilmiş bir iki fotoğraf da eklenmişti.

Celia fotoğraflara bakarken kendisini çok tuhaf hissetti. Fotoğraflarda hep Evan'la yan yana duruyorlardı ve birbirlerine

gerçekten aşıkarmış gibi duruyorlardı. Hele hele öpüşürlerken çekilmiş bir fotoğraf vardı ki, etrafta başkaları olmasa, tutuşup gideceklermiş gibiydi.

Lucy'nin mesajına cevap verse bir türlüydü, vermese diğer türlüydü. Nihayet, kibar bir cevap yazarak iyi dilekleri için teşekkür etmeyi ve onu tanımaktan çok mutlu olduğunu yazdı Celia.

O sırada telefonu çaldı, Shelby arıyordu.

"Celia, sana Noah Hart için temizlikçi buldum sonunda."

"Çok iyi. Ayrıntıları gönderebilir misin bana?"

"Elbette. Bu arada, Noah Hart'ı nereden tanıdığını söylemeyecek misin hâlâ?"

"Hayır."

Celia telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Neyse ki Shelby meraklı olduğu kadar, sorularında ısrarlı olmamayı bilecek kadar da akıllıydı.

Celia'nın aklına, Evan'a, beyzbol sezonunun açılış maçına gideceklerini söylemeyi unuttuğu geldi birden. Tamamen unutup gitmişti bunu ve maç ertesi gündü. Muhtemelen Evan'ın ajandası tıka basa doluydu, onunla maça gelebilmesi mucize sayılırdı.

Bu sırada kapı çalındı, Brock kafasını içeri uzattı. "Bugün işten sonra Rosa'ya, kafa çekmeye gidiyoruz. Kutlamamız gereken şeyler var, sen de bizim yıldızımızsın. Cuma günü sunum öncesinde hepimiz için iyi bir moral olur."

Celia'nın midesine bir kramp girdi. Maddox çalışanlarının, Rosa'da kutlama yapmaları gelenekten sayılırdı, daha önce defalarca yapmışlar ve Celia pek çoğunda yer almıştı ama bu kez durum farklıydı.

"Gelmeyi çok isterdim Brock ama akşam için başka planım var. Ayrıca sunum öncesinde çok fazla havaya girmek istemiyorum, önce işi bir garantiye alalım, ondan sonra sıkı bir kutlama yapabiliriz."

"Peki, anlıyorum. Yarın görüşürüz o halde. Bu arada, tekrar teşekkürler Celia, harika bir iş çıkardın."

"Asıl ben, bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Saat beşe gelirken Celia ofisten çıktı. İş arkadaşlarıyla karşılaşmamak için on beş dakika kadar erken çıkmıştı. Neden Rosa'ya onlarla birlikte gitmediğini kimseye açıklamak istemiyordu.

Üstünü değiştirmek ve hazırlanmak için doğruca evine gitti. Evan'ın iç çamaşırlarından hoşlandığını fark etmişti, iç çamaşırı çekmecesini açarak pembe dantelli çamaşırlarını giydi. Geceyi Evan'ın yanında geçirme ihtimalini göz önünde bulundurarak yanına yedek çamaşır ve giysi de aldı.

Evan'ın şoförü çoktan gelmiş, kapının önünde onu bekliyordu. Celia aşağı indiğinde adamı arka kapıyı açmış, onu beklerken buldu. Evan'ın evine giderlerken yol boyu düşündü Celia. Çok tuhaf bir tecrübeydi bu, meçhul bir yerde, meçhul sevgilisiyle buluşacak bir roman kahramanı gibi hissediyordu kendisini neredeyse.

"Kendine gel Celia," diye mırıldandı. Evan söz konusu olduğunda tüm sağduyusunu yitiriyordu. Eğer dikkat etmezse, özgürlüğünü kaybetmesi işten bile değildi, her akşam onu önünde bir mutfak önlüğüyle karşılamak için can atacağından korkuyordu.

Çok geçmeden Evan'ın dairesinin bulunduğu rezidansa gelmişlerdi. Danışmadaki görevli onu gülümseyerek karşılayıp bir kart uzattı. "Bay Reese sizi bekliyordu, buyurun dairesinin giriş kartı."

Celia, heyecandan titreyerek Evan'ın dairesine çıktı, kartla kapıyı açtı. Evan onu bekliyordu. Bir anda birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Geldin demek."

"Gelmeyeceğimi mi sanıyordun?"

"Eğer gelmesen evini basar, seni buraya sürükleyerek getirirdim."

Celia hınzırca gülümsedi. "Bunu ayrı bir fantezi olarak değerlendirelim istersen."

Evan boğuk bir ses çıkararak onu kollarına aldı ve yatak odasına yöneldi.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

EN fazla, odadaki geniş şifonyere kadar ulaşabildiler. Evan, Celia'yı dolabın cilalı ahşap yüzeyine oturttu, Celia bacaklarıyla çoktan onun kalçalarına sarılmıştı bile.

"Yemin ederim bu kez ağırdan alacaktım," dedi nefes nefese Evan. "Seni görünce aklım başımdan gidiveriyor işte."

Celia bacaklarıyla onu kendisine iyice çekti. "Sana hiç çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

"Bir kadından hiç duymadım." Bir yandan öpüşmeye devam ediyorlar, bu yüzden kesik kesik konuşuyorlardı. Evan, Celia'nın bluzunu bir hamlede çıkarıp attı, çıplak omuzlarını ateş gibi elleriyle kavradı. Nefesi ise Celia'nın çenesini ve boynunu kavuruyordu.

Celia zevkten titriyordu. Evan bir an durup biraz geri çekildi, Celia'yı süzdü. "O kadar güzelsin ki..." Sonra bir parmağını Celia'nın sutyeninin askısında aşağı yukarı dolaştırmaya başladı, Celia'nın meme uçları kabarmaya, kendilerini dantel çamaşırdan belli etmeye başlamışlardı.

"Böyle iç çamaşırlarına bayılırım," dedi Evan.

Celia kışkırtıcı bir gülümsemeyle biraz geriye doğru uzandı, göğüslerinin iyice öne çıkmasını sağladı. Böylece göğüs dekoltesi

tam olarak Evan'ın görüş açısına girmişti.

"Çok acımasızsın biliyor musun," diye inledi Evan. Ardından, Celia'yı sımsıkı sardı, başını onun göğüslerinin arasına gömdü. Her iki göğsü de öpüyor, uçlarını dudaklarıyla sıkıştırıyordu. Celia neredeyse güçlükle nefes alıyordu. Bu sırada sutyeninin askıları omuzlarından düşmüştü, Evan birisini kolundan çıkardı, serbest kalan göğsün ucunu dudaklarıyla yakalayıp öpmeye başladı.

Celia ellerini onun saçlarında gezdiriyor, ufak haz iniltileri çıkarıyordu. Nihayet Evan, sutyenin kopçasını da çözerek tamamen çıkardı, bu sırada dudakları onu hiç terk etmemişti. Ardından Celia'yı kalçalarından tutup hafifçe kaldırdı, pantolonunu da yavaşça çıkarıp yere bıraktı. Tekrar biraz geri çekilip Celia'yı arzuyla süzdü.

Celia kendisini çok güzel ve çekici hissediyordu, Evan'ın bakışları içini titretiyordu.

"Daha önce bir kadınla hiç şifonyerin üstünde beraber olmamıştım ama düşünüyorum da hiç fena fikir değilmiş," dedi Evan.

Celia biraz daha uca kaydı, Evan'ı kendisine çekmeye çalıştı. Onu çok istiyor, daha fazla dayanamayacak gibi oluyordu. Evan bir parmağını Celia'nın külotunun kenarından içeri, onun sıcak ıslaklığını hissedene kadar kaydırды. O keşfine ve Celia'yı ufak parmak hareketleriyle tanımaya devam ederken Celia hazla kıvranmaya başlamıştı. Evan diğer eliyle de arkaya uzanarak Celia'nın kalçasını sımsıkı kavramış, arada sıkıştırıyordu. Parmaklarının hareketi devam ederken Celia dayanma sınırlarının sonuna geldi.

"Bu haksızlık Evan," diye fısıldayabildi. "Sen hâlâ soyunmadın."

Evan ona hafifçe gülümseyip çabucak tüm giysilerini çıkardı, sonra, tam Celia'nın önünde yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Celia'nın bacaklarını hafifçe araladıktan sonra dudakları, onun en mahrem bölgelerini dolaşmaya başladı. Celia sadece hazla inleyebildi, çevresindeki her şey başının etrafında dönüyordu, neredeyse bayılacak gibiydi.

Evan muhteşemdi, cömertti. Kendisi de sınırlarının sonuna gelmişti ama Celia'nın zevk almasını önemsiyor, onu geride

bırakmıyordu.

"Evan, lütfen!"

Evan ayağa kalktı, Celia'yı dizlerinden tutup onu kendisine doğru, dolabın kenarına kaydırды. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Çabucak kondomunu taktı ve bir hamlede vücutlarının birleşmesini sağladı. Ellerini Celia'nın kalçalarının altından kaydırıp onu sıkıca kavramış, ileri geri ritmik hareketleri sırasında onu yönlendiriyordu. Celia, onu benliğinin her noktasında hissediyordu, Evan artık onun bir parçasıydı.

Evan öne eğilip yüzünü Celia'nın boynuna gömdü. Sıcacık dudakları, Celia'nın içini titretiyordu. Celia sımsıkı ona sarıldı, aralarında hiç boşluk kalmayınca dek onu kendisine çekti. Evan, vücutları tamamen birleşmiş durumdayken, Celia'yı dolabın üzerinden yavaşça kaldırdı, onu kalçalarından kavrayarak yatağa ilerledi. Kendisini sırt üstü yatağa bıraktıktan sonra, üzerinde kalmış olan Celia'ya baktı, "Sen devam et," dedi boğuk bir sesle.

Celia'yı kalçalarından öyle sıkı kavramıştı ki, Celia sadece vücudunun derinliklerindeki kasları sıkıp gevşeterek hareketine devam edebiliyordu. Bu, Evan'ı daha da çıldırtıyordu, inilti sesler çıkardı.

Celia ellerini Evan'ın göğsüne koyarak ritmik hareketlerini hızlandırdı. Bu sırada Evan da ona yaklaşmış, iki göğsünü de avuçlarının içine almıştı.

"Daha fazla dayanamıyorum," dedi Celia nefes nefese.

"O halde, birlikte..."

Evan, Celia'yı belinden kavrayıp, daha hızlı bir ritimle yönlendirdi, kendisi de tüm gücüyle hamlelerini yapıyordu. Bir süre sonra Celia başını geriye attı; dudaklarından, boş yere bastırmaya çalıştığı bir çığlık yükseldi. Hayatında bu kadar yoğun bir haz yaşadığını hatırlamıyordu.

Evan, ellerini Celia'nın saçlarında dolaştırırken dudakları birleşti, uzun uzun öpüştiler. Evan, sanki onu ezberlemeye çalışıyor gibi, ellerini Celia'nın sırtında, belinde, yüzünde, omuzlarında dolaştırıyordu.

Sonrası derin ve huzurlu bir sessizlikti. Birlikte yuvarlandıkları

müthiş haz girdabının dindiğini, ufak dalgaların ruhlarını okşadığını hissettiler birlikte. İkisi de nefes nefese kalmıştı, birbirlerinin kollarında, her tür gerçeklikten uzaklaşmış bir halde zamanı izliyorlardı.

"Sanırım yine olmadı, istediğim kadar ağırdan alamadım," dedi Evan.

"Öyle ama sanırım bunun sorumlusu benim."

"Çok edepsiz bir kızsın sen..."

Celia gülümseyerek başını Evan'ın göğsüne bıraktı. Evan çok huzurlu görünüyordu. Parmağını Celia'nın çenesinde gezdirerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence erkek, seviştikten hemen sonra kadına böyle bir şey sormamalı."

"Tüm kadınların seviştikten sonra konuşmaktan hoşlandığını sanırdım, sonra bir de sarılmaktan hoşlanırlar."

Celia gülümsedi. "Ben sarılma kısmını alayım." Sonra Evan'a sımsıkı sarıldı. Konuşmaktan çok hoşlanmadığı doğrudu. Aslında Evan'a tüm kalbini açmayı ya da onun anlatacaklarını dinlemeyi, ona onu ne kadar sevdiğini anlatmayı çok isterdi.

Celia donakaldı, neler geçiyordu aklından böyle? Evan Reese'e aşık olduğunun o ana kadar farkında değildi sanki. Demek ki duygularını kendisinden bile saklamayı başarmıştı. Artık, ona aşık olduğunu kabul ediyordu. Ama aşk coşkulu, insanı mutluluktan sarhoş eden bir duygu değil miydi? Eğer öyleyse neden tek yapmak istediği hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktı.

"Sana seçeneklerimizi sunayım," dedi Evan tembelce.

"Ne seçenekleri?"

"Seni besleyebilirim, ya da yatakta çıldırabilirim. Ya da istersen biraz kestirir, sonra diğer seçeneklere döneriz; olmadı iki seçeneği de değerlendiririz. Ne dersin?"

Celia gülümsedi. Bu adamı seviyordu. Onu seviyor olmak ödünü patlatsa da buna engel olamazdı.

Yarım saat sonra yatakta bağdaş kurup oturmuşlar, kıtlıktan çıkmış gibi bir şeyler yiyorlardı. Birden Celia beyzbol maçını hatırladı aniden.

"Bu hafta ne yapıyorsun? Maddox'taki sunumdan sonra Seattle'a dönüyor musun?"

"Bilmem, kalmam için bir sebep olup olmadığına bağlı."

"O halde seni beyzbol liginin açılış maçına davet edeyim. Gayet iyi yerden iki biletim var, ilgilenir misin?"

Evan bir an durup, dikkatle Celia'ya baktı. Celia, fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünerek irkildi ama Evan'ın gülümsediğini görünce rahatladı.

"Peki, olur. Saat kaçta buluşalım?"

"Maç yedide başladığına göre beş buçuk gibi alırım ben seni."

"Sabırsızlıkla bekliyorum doğrusu."

Celia rahat bir nefes aldı. Her şey yolunda gidiyordu, maçtan sonra Evan'ı Noah'la tanıştıracabilirdi. Diğer ajansların da kampanya önerileri güçlüydü ama hiçbirinin elinde Noah kozu yoktu.

Bu sırada yemeklerini bitirmişlerdi.

"İzin verirsen servis arabasını koridora bırakayım ve sonra kaldığımız yerden, seçenek ikiden devam edelim, ne dersin?" dedi Evan muzır bir ifadeyle. "Belki iki daha sonra üç, dört, hatta beş olur..."

Celia cevap vermek yerine üzerindeki sabahlığı çıkarıp soyunarak yatağa uzandı.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CELIA, stadyumun önündeki özel park yerlerinin birisinde durup arabasını park ettikten sonra dönüp Evan'a baktı. "Hazır mısın?"

Evan özel park yerine şaşırmıştı. "Biletler iyi yerden olmalı?"

Celia gülümsedi. "İyi yerden olduklarını söylemiştim."

Arabadan inip stadyum girişine yöneldiler. Celia normalde oyuncuların girişini kullanabilirdi ama bu kez normal girişi tercih etmişti. Biletler onda olduğu için Evan, yerlerinin sahanın en prestijli bölümünde olduğunu henüz bilmiyordu. Biraz sonra, sahaya tamamen hâkim bir noktadaki yerlerine vardıklarında Evan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Vay canına! Buradan bilet bulmayı nasıl başardın? Ben almaya niyetlendiğimde çoktan tükenmişti."

Celia, "Tamdıklarım var diyelim," dedi sadece.

Evan dikkatle onu süzdü. "Giderek daha çok şaşırtıyorsun beni."

Şanslarına, hava güneşli ve çok güzeldi. Evan seyircilere bakınırken, iş adamı gözüyle, Reese markasının yaygınlığını anlamaya çalışıyordu. Celia'nın ona seslendiğini duyunca döndü. "Sandviç ister misin?" Celia, yakınlarına gelen seyyar sandviççiden bir şeyler alıyordu.

Evan, "İyi olur," dedikten sonra, cüzdanını çıkarmak için elini

cebine attı ama yaşlıca bir adam olan satıcı gülümseyerek, "Sevgili Cece'den para alacak değiliz herhalde!" dedi.

Evan, Celia'yla yaşlı adamın şakalaşmakta olduklarını fark etti şaşkınlıkla. Maç sonucu hakkında tahminde bulunuyorlar, formda olan ya da formdan düşmüş sporculardan söz ediyorlardı.

"Bu yıl bizimkiler kesin şampiyon olur," dedi Celia. "Noah formunun zirvesinde, geçen yıl onun için sadece ısınma turuydu."

"Haklısın Cece, tam ısınmıştı ki sezon bitti."

Celia bir şey unutmuş gibi bir ifadeyle Evan'a döndü. "Ne kadar ayıp, sizi tanıştırmadım. Evan, bu Henry Dockett. Stadyum açıldığından beri, yani otuz yıldır burada çalışır. Henry, bu Evan Reese."

Evan tokalaşmak için elini adama uzattı.

"Reese Holding'in sahibi olan Evan Reese mi?" diye sordu Henry.

Evan gülümsedi. "Ta kendisi."

Henry başını salladı. "Tam yerine geldiniz o zaman."

Arkadan, sandviç almak isteyen birilerinin seslendiğini duydular. "Ben gideyim Cece, sonra uğrarım yine."

Henry gittikten sonra yerlerine oturup sandviçlerini yemeye başladılar.

"Bakıyorum da tanımadığınız kimse yok Bayan Cece?" dedi Evan kinayeli bir şekilde. "Bugün başka sürprizleriniz de olacak mı acaba?"

Celia sandviçini ısıtırken, "Belki," diye mırıldandı.

Bu sırada oyuncular sahaya çıkmaya başlamışlardı. Oyun başlar başlamaz Celia ayağa fırladı, bir daha da oturtmak mümkün olmadı. Noah sahaya çıktığında stadyumda bir alkış tufanı koptu. Evan, Noah'ın tam onların olduğu yere göz atıp Celia'ya el salladığını görünce neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Daha sonra diğer oyuncuların da mutlaka Celia'ya selam ettiğini görünce kafası iyice karıştı.

Maç hayli çekişmeli geçiyordu, Noah'ın kritik bir sayı kazandırmasından sonra seyirciler çılgınca bir tezahürata başladılar. Noah bir kez daha Celia'dan tarafa dönüp başparmağını havaya

kaldırdı, Celia da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aynen cevap verdi. Noah'ın daha sonra başka bir yere dönüp yine zafer işareti yaptığını görünce, Celia da o tarafa baktı. Yüzü heyecan ve mutlulukla parlamıştı. "Bana biraz izin verir misin Evan, hemen gelirim."

Celia, biraz ilerilerindeki seyircilerin arasında duran yaşlıca bir adamla daha genç iki adamın yanına gitti. Adamlar Celia'yı görünce çok sevinmişe benziyorlardı, kucaklaşıp öpüştüler. Celia, adamlarla ayaküstü bir şeyler konuştuktan sonra tekrar Evan'ın yanına döndü.

Evan, Celia'nın tanımadığı bir yüzü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Noah Hart'ı reklâm kampanyasına ikna edebilmesi bile üzerinde düşünülmeğe değer bir durumdu. Celia'nın onunla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlayamıyordu.

Celia yerine oturduktan sonra ona doğru eğildi. "Kaçırdığım bir şeyler mi var?"

Celia gülümsedi. "Sonra açıklarım, şimdi keyfine bak."

Maçın kalan dakikaları da aynı şekilde geçti. Takımdaki oyuncuların hemen hemen hepsi, bir şekilde Celia'ya selâm verdi ya da gülümsedi. Evan artık iyice meraklanmaya başlıyordu, en kısa zamanda sorularına cevap bulmayı umuyordu.

Nihayet maç, Noah'ın takımının galibiyetiyle sona erdi. Sahada oyuncular bir sevinç yumağı oluşturmuşlardı, seyircilerse takımları için coşkulu tezahüratlarını sürdürüyorlardı. Celia, yüzü mutluluktan ıslıl ıslıl bir şekilde Evan'a döndü. "Bu yıl bizi kimse tutamayacak! Bundan eminim!"

Evan, stadyuma girdiklerinden beri tanık olduklarına ve Celia'nın söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu hâlâ. Celia, "Hadi gidelim!" diyerek onu kolundan tutup çıkışa sürüklemeye başlamıştı bu sırada.

Evan stadyumdan çıkacaklarını sanmıştı ama tam tersine, oyuncuların soyunma odalarına doğru ilerliyorlardı. Celia, güvenlik noktasından bir geçiş kartı göstererek sorunsuzca geçti. Evan artık buna şaşırıyordu ama soyunma odalarının önündeki bekleme alanında tanık olduklarına şaşırması mümkün değildi.

Oyuncuların yakınları ve aileleriyle birlikte bir süre soyunma

odalarının önünde beklediler. Nihayet oyuncuların birisi dışarı çıktı. Adam dışarıda Celia'yı görünce bir anda yüzü aydınlandı.

"Cece! Seni görmek ne güzel! Arka tarafa gelsene, Noah bir röportaj veriyor, birazdan biter işi."

Celia iri yarı adama sarılıp yanağından öptü. "Nefis bir maçı Chris. Her zamanki gibi harikaydın." Kocaman adam kıpkırmızı oldu, utangaç bir ifadeyle Evan'a baktı.

"Tanıştırayım Chris, bu Evan Reese. Evan, bu Chris Davies, yıldız oyuncuların."

"Kendisini gayet iyi tanıyorum," dedi Evan gülümseyerek. "Yıllardır sizi keyifle izliyorum."

"Siz de şu spor markasının sahibi Evan Reese misiniz?"

Evan başını sallayarak onayladı.

"Harika. Arka tarafa gelin haydi, Noah'ın işi bitmek üzeredir."

Evan, oyuncuların dinlenme alanına geçerken çocuk gibi heyecanlanmıştı. Tüm çocukluğu ve gençliği boyunca beyzbol maçlarını ve yıldız oyuncuları hayranlıkla izlemişti. Kendisine spor giyim üzerine bir iş kurmasının temel sebeplerinden birisi de buydu.

Arkaya doğru ilerlerken yolda karşılaştıkları oyuncuların hepsi Celia'yla selamlaşıyordu. Kimisi saçını şöyle bir karıştırıyor, kimisi yanağından makas alıyordu ama hepsinin onu görmekten çok mutlu olduğu açıktı.

Evan'ın rahatsızlığı giderek artmaya başlıyordu.

"Cece, geldin demek!"

Uzaktan Noah'ın onlara ulaşmaya çalıştığını gördüler. Noah yanlarına vardığında Celia'yı kucaklayıp ayaklarını yerden kesti, kendi etrafında dönerek çevirdi. Nihayet onu yere bıraktığında ikisinin de yüzü gülüyordu.

"Gördün mü atışımı? Nasıldı?"

Cece gözleri parlayarak Noah'a baktı. "Gördüm elbette. Her zamanki gibi muhteşemdin."

"Çabucak bir duş alıp çıkayım ben, siz ikiniz burada bekleyin beni."

Noah çevik adımlarla duşa ilerlerken Evan başını salladı. Biraz daha sabredecekti. Celia onu bekleme alanının yanında, rahat deri

koltukların olduğu bir odaya götürdü.

“Burası genellikle koçlar ve aileleri içindir, ne oyuncular ne de gazeteciler buraya uğramazlar pek.”

“Sana sormak istediğim şeyler olduğunun farkındasın herhalde Cece,” dedi Evan kuru bir sesle.

Celia suçlu suçlu ona baktı. “Peki, seni daha önce uyarayabilirdim ama bu kadar eğlenceli olmazdı.”

Evan bir kaşını kaldırdı. “Sana sadece Noah Hart’la bir ilişkin olup olmadığını sormak istiyordum.”

Celia soru karşısında dehşete kapılmıştı. Yüzünün ifadesinden, cevap vermesine bile gerek kalmamış, Evan öyle bir şey olmadığını hemen anlamıştı. “Ne bileyim, öyle gibi görünüyordu,” dedi kendini savunmak için.

“Evan, Noah benim...”

Bu sırada Celia’nın maç sırasında yanlarına gittiği üç adam odaya girdi. Yaşlı olanı, “Cece, merhaba hayatım,” dedi ona gülümseyerek. Celia hemen adamın yanına gidip ona sarıldı.

Diğer iki adamsa Evan’a mesafeli ve hafif şüpheli bir ifadeyle bakıyorlardı. Daha iri olanı, “Bizi tanıştırmayacak mısın Cece?” diye sordu nihayet.

“Evan, ailemle tanışmanı istiyorum. Bu babam Carl, bunlar da abilerim Adam ve Dalton. Bu da Reese Holding’in sahibi Evan Reese. Onu Noah’la konuşması için getirdim.”

Evan, Celia’nın son cümleyi özellikle söylediğinden emindi. Celia’nın abileriyle güçlü bir şekilde tokalaştılar, sanki birbirlerini tartıyor gibiydiler. Evan sonucun iyi olduğunu umuyordu.

Celia’nın babasına, “Tanıştığımıza çok sevindim efendim,” dedi.

“Yoksa benim Cece’nin geç saatlere kadar çalışmasına sebep olan adam sen misin?”

Evan bir an Celia ve babasına baktı. Celia çaresizlikle gözlerini kapatıp, başını salladı. Onun, ailesinin kendisine karşı aşırı korumacı yaklaştığından yakındığını hatırlıyordu Evan.

“Korkarım o adam benim efendim,” dedi. “Keşke bundan pişmanlık duyduğumu söyleyebilseydim ama Celia tanıdığım en akıllı insanlardan birisi. Benim tüm reklâm faaliyetlerini tek başına

şekillendirecek. Onun sayesinde bir ya da iki yıl içinde Reese Holding müthiş bir atılım yapacak.

Celia hayretle Evan’a bakarken abileri de kız kardeşlerine bambaşka bir gözle bakıyorlardı. Celia’nın neredeyse gözleri yaşarmıştı. Evan ona gülümseyip elini tuttu.

Celia’nın babası, “Siz Noah’la iş için görüşecekseniz biz gidelim,” dedi. “Bu Pazar yemeğe gelebiliyor musun yoksa yine işin mi var Celia?”

“Hayır, bu kez geliyorum.” Celia babasının yanağına bir öpücük kondurdu. “Geçen hafta sonu için özür dilerim, önemli bir işim çıkmıştı.”

Evan o önemli işin kendisi olduğunu biliyordu ama hafta sonu yaşadıklarını düşününce, Celia’yı aile yemeğinden alıkoyduğuna çok da pişman olamıyordu.

Böylece Celia’nın babası ve iki abisi yanlarından ayrıldılar. Bir süre sonra Noah düşünu almış olarak geldi.

“Demek Evan Reese bu?”

“Evan seni kardeşim Noah’la tanıştırayım.”

Evan onlara şüpheyile baktı. Noah onun aklından geçenleri okuyormuş gibi hemen atıldı.

“Cece’yle babalarımız ayrıdır, aslına bakarsan annelerimiz de ayrı. Uzun bir hikâye ama şöyle özetleyebilirim. Babam Celia’nın annesiyle evlendiğinde Celia bebektir. Annesi ölünce Celia bizim elimizde büyüdü. Soyadlarımız bu yüzden farklıdır.”

Evan boğazını temizledi, her şey anlaşılıyordu şimdi.

Celia, “Siz Evan’la yemeğe çıkın,” diye araya girdi.

“Sen gelmeyecek misin?” diye sordu Evan.

“Benim başka işlerim var, hem siz baş başa kalırsanız daha iyi anlaşırırsınız bence.”

Fikir Noah’ın da aklına yatmıştı. Böylece, Celia iki adamı baş başa bırakıp yanlarından ayrıldı. Evan ilk kez önemli bir iş görüşmesinde aklının başka birinde kalacağını biliyordu.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

CELIA hızlı adımlarla Maddox İletişim'in toplantı salonun yürüdü. Sunumunun tüm ayrıntılarını tekrar tekrar gözden geçirmiş olmasına rağmen hâlâ içi tam olarak rahat değildi. Sunuma tüm ekip olarak çok iyi hazırlanmışlardı aslında, video bölümü çarpıcı bir film hazırlamış, grafik tasarım bölümü de sunumu grafikleriyle renklendirmişti. Ofiste genel olarak herkes heyecanlı ve gergindi. Birazdan Evan Reese'e yapacakları sunumun ne kadar önemli olduğunun herkes farkındaydı.

Toplantı odasında, Evan'ın gelmesini bekliyorlardı. Maddox'un ortaklarından Ash, Brock'un yanında sıkıntılı bir ifadeyle oturuyordu, cep telefonu çalınca dışarı fırladı. Bu sırada Shelby arayarak, Evan Reese'in Maddox'a geldiğini, onu toplantı odasına yönlendirdiğini haber verdi. Odadakiler gergin bir şekilde Evan'ın gelmesini beklerlerken, Ash kafasını içeri uzattı. "Kusura bakmayın, benim gitmem gerekiyor. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, bir iki gün içinde arar sizi haberdar ederim."

Herkes şaşkınlıkla birbirine bakakaldı, bu da nereden çıkmıştı böyle? Brock elini salladı, şimdi Ash'ın kız arkadaş sorunu ile uğraşacak vakit ya da enerjileri yoktu.

Bir iki dakika sonra kapı açıldı ve Evan içeri girdi, onu karşılayan Celia'yla tokalaştı. Herkes yerine yerleştikten sonra Celia derin bir nefes alıp sunumuna başladı.

Sunumda en ufak bir pürüz yaşanmadı, Celia da diğerleri gibi, Evan'ın Maddox'la imza atacağından emindi artık. Nihayet son video klip de gösterildi, ışıklar tekrar açıldı.

"Böylece sunumumuz sona erdi," dedi Celia. "Umarız seni Maddox İletişim'le çalışmaya ikna edebilmişizdir."

Evan hemen cevap vermedi, Celia'ya baktı bir süre. Nihayet sakin bir ses tonuyla konuştu. "Sunumdan çok etkilendim gerçekten. Tek bir sorum var; ne zaman başlıyoruz?"

Rosa, öğleden sonra, iş saati olmasına rağmen tıkım tıkım doluydu, Maddox İletişim'in tüm çalışanları başarılarını kutlamak için burada toplanmışlardı.

Celia, başarısının mutluluğuyla sarhoş gibiydi ama Evan'la ilişkisinden dolayı hissettiği tedirginliği hâlâ tam olarak atamamıştı üstünden. İş arkadaşları onu kutlamasına, Brock bile bir ara yanına uğrayıp onun için kadeh kaldırmasına rağmen aklı Evan'daydı.

Elle yanına gelip oturdu. "Tüm bu başarı senin eserin ama hiç mutlu olmuş gibi bir halin yok?"

"Çok mu belli oluyor?"

"Eh, biraz."

"Çuvallamış durumdayım Elle, ne yapacağımı bilemiyorum."

Elle, Celia'nın omuzuna sarıldı. "Ne oldu?"

"Evan Reese'le ilişkim var."

"Bak bu kötü işte." Elle'nin bakışları bir an için, salonun diğer ucundaki Brock'u bulmuştu. Celia, onun patronuyla birlikte olduğu yolundaki dedikoduların doğru olabileceğini düşündü.

"Böyle olsun istememiştim hiç. İlişkimizi gizli tutmak zorundayım ve bu beni çok yoruyor. Üstelik, ona fena halde aşığım."

"Duygularında dürüst ve açık olmanı öneririm Celia," dedi Elle. "Yoksa bu seni yıkabilir."

Elle bunu o kadar büyük bir içtenlikle söylemişti ki, Celia onun

da benzer bir acı çektiğinden emindi. Uzanıp Elle'nin elini sıktı.

"Teşekkürler Elle, haklısın. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerek."

"İstersen bunu sonraya bırak, şimdi gecenin keyfini çıkar. Çok çalıştın, bu kutlamayı hak ettin."

"Peki anneciğim," dedi Celia gülümseyerek. "Gidip birer içki daha alalım, olur mu?"

Elle gülümsedi ve iki kadın birlikte bara doğru yürüdüler.

Celia, Rosa'dan çıktıktan sonra eve gitmek için bir taksiye atladı. Taksiden indiğinde Evan'ı yolun karşısında onu beklerken buldu.

"Kutlamadan mı geliyorsun?" diye sordu Evan.

"Öyle sayılır."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Celia ona hayır diyemeyeceğini o kadar iyi biliyordu ki... Eve girip kapıyı kapattıkları anda onun kollarındaydı.

"Bu sabah, sunumunu yaparken beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında mısın?" dedi Evan nefes nefese. "Muhteşem görünüyordun... Seni boş bir odaya sürüklemeyi ve orada sevişmeyi hayal ettim."

Celia'yı baştan çıkaracak sözleri tam zamanında söylemeyi çok iyi biliyordu Evan. Sadece kelimeleriyle bile onun başını döndürebiliyordu. Yatak odasına daha varmadan Celia'nın tüm giysilerini çıkarmıştı ve bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı.

Çok hızlı ve şiddetli bir sevişme olmuştu. Her seferinde tam tersini yapmaya niyet etseler de, birbirlerini gördüklerinde kontrollerini yitiriyorlardı. Celia'nın yaşadığı en çılgınca, en akıl dışı, en erotik tecrübelerden biriydi bu seferki de.

Nihayet, tatlı bir bitkinlikle yatağa serilip kaldılar. Bir süre konuşmadan öylece durdular, nefeslerini düzene sokmaya çalıştılar. Nihayet biraz durulduklarında, Celia, "Hafta sonu Seattle'a dönüyor musun?" diye sordu.

"Artık Maddox'la reklâm anlaşması tamamlandığına göre

ilişkimizi saklamamıza gerek yok Celia, belki birlikte bir şeyler yapabilirdik."

Celia bir an nefes alamayarak durdu.

"Ama ne yazık ki Seattle'a gidip, bazı işleri halletmem gerekiyor. Daha sonra San Fransisco'ya döneceğim tekrar, bundan sonra burada daha fazla vakit geçirmeyi planlıyorum."

Celia hâlâ ilişkilerini gizlemeleri gerektiğini düşünüyordu, ne de olsa Maddox anlaşması daha yeni imzalanmıştı. Yine de bir şey söylemedi.

"Pazartesi günü dönmüş olurum," dedi Evan. "Pazartesi gecesi görüşürüz. Yemek yeriz, dans ederiz. Sen bende, otelde kalırsın, daha sonra şoförüm seni işe bırakır."

Celia, onun bu kararlı havasından çok hoşlanıyordu. Normalde bir başkasının onun adına plan yapmasından hiç hoşlanmazdı ama Evan'la durum başkaydı.

"Ne zaman gidiyorsun peki?"

"Yarın sabah erkenden yola çıkarım."

Celia dirseklerinin üzerinde doğrularak ona baktı. "O halde burada ne işin var?"

Evan onu kendisine çekti. "Yolda uykumu alabilirim."

Celia saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Sadece altı saatin kalmış, bu süreyi nasıl değerlendirmeyi düşünüyorsun?"

Evan, "Zaman yönetimi konusunda ne kadar iyi olduğumu göstereyim sana," dedikten sonra dudaklarıyla Celia'nın dudaklarını buldu.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

CELIA, Pazar günü babası ve ağabeyleriyle yemekte buluştu. Beklediği gibi, Evan hakkında meraklı sorular geldi ama Celia cevap vermeden atlatmayı başardı. Evan'la bir ilişkisi olduğunu henüz kimseye söylemeye hazır değildi. Ailesini çok seviyordu ama onların, New York'taki tatsızlıktan sonra onun için ne kadar endişelendiklerini de biliyordu.

Pazartesi sabahı işe gitmek için yola çıktı ama berbat bir trafik olduğu için epey geç kaldı. İşe vardığında saat neredeyse öğleye varıyordu. Daha asansörden inip Shelby'le karşılaştığı anda, kızın yüzünden ters bir şeyler olduğunu anladı. Celia ona acır gibi bir bakış fırlatmıştı.

Elle ise odasında bekliyordu onu.

"Selam Elle, neler oluyor?"

"Görmen gereken bir şey var. Herkes okudu. Sana ulaşmaya çalıştım ama ev cevap vermedin, cep telefonun da kapalıydı."

Elle, Celia'ya bir gazete uzattı. Gazetede ki haberi görünce Celia'nın yüzünde renk kalmadı. Mitchell'in düğününde, Evan'la çekilmiş fotoğrafları karşısında duruyordu. Fotoğraflardan birinde dans ediyorlardı, diğesinde ise öpüşüyorlardı. Haberin manşetinde

ise, Evan'ın Maddox İletişim'le anlaşma imzalaması ve Celia'nın, Maddox İletişim'de çalışıyor olmasıyla ilgili bir şeyler vardı.

"Hepsi bu kadar da değil," dedi Elle.

Celia'nın masasına geçip, bilgisayarı açtı, internetten bir sayfaya bağlandı. Burası, reklâm sektörünün ilan panosu işlevini gören, sektörel bir siteydi. Sitede en son yayınlanan haberde yine aynı fotoğraflar kullanılmış, Maddox İletişim'in böyle önemli bir müşteriyi almasına kimsenin şaşırması gerektiği vurgulanmıştı.

Celia koltuğuna yığıldı. "Aman Tanrım Elle! Ne yapacağım ben?"

Elle onun omuzunu sıkarak rahatlatmaya çalıştı ama belli ki onun da söyleyebilecek bir şey gelmiyordu aklına.

"Ofiste herkes biliyor mu?" diye sordu Celia ama Elle cevap vermese de, herkesin tüm ayrıntıları okuduğundan emindi.

"Çok üzgünüm Celia."

Bu sırada kapı çalındı, gelen Brock'tu.

"Bizi Celia'yla biraz yalnız bırakabilir misin Elle?"

Elle, "Elbette," diye mırıldanarak hemen çıktı.

Celia'nın gözlerinde yaşlar toplanmaya başlamıştı bile.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Brock.

Celia, kendisini daha fazla tutamayarak hıçkırıklara boğuldu. O, omuzları sarsıla sarsıla ağlarken Brock konuşmadan bekledi. Nihayet Celia'nın hıçkırıkları dinmeye yüz tutunca, bir koltuğa oturup Celia'ya baktı, onu dinlemeye hazırды.

"Göründüğü gibi değil," dedi Celia sesi titreyerek.

Brock, masanın üstünde duran gazeteyi gösterdi. "Doğru söylüyorsun aslında, buradaki fotoğrafta, parmağında yüzük var, şimdiyse yok."

Bunun üzerine Celia, neden parmağında yüzük olduğunu anlatırken, Evan'ın ona oynadığı oyunu ve Catalina Adası'ndaki düğünde nasıl olup da nişanlıymış gibi göründüklerini anlattı. Macerayı anlatırken romantik kısımları tamamen çıkarmıştı çünkü Brock hem erkekti, hem de patronuydu.

Brock onu dikkatle dinledikten sonra başını salladı. "Bak, yasadışı bir işe karışmadığın ya da Maddox İletişim'in itibarını

sarsmadığın sürece, ne yaptığın ya da yaşadığın beni ilgilendirmiyor. Bu yüzden, bu meselede de seni kesinlikle suçlamıyorum. Tek endişem sensin. New York'taki tecrübenin seni ne kadar yıprattığını biliyorum, yine benzer bir şey yaşamamı istemem. Yine de, her ne olursa olsun, Maddox İletişim hep yanında olacaktır. Ofiste kimse sana bir şey demeye cesaret edemeyecektir, dışarıdakileri de, biz yanında olduğumuza göre hiç kafana takma derim."

Celia gözleri yaşararak patronuna baktı. "Sağol Brock."

Brock odadan çıkarken son bir kez dönüp Celia'ya baktı. "Sence bu fotoğrafları basına kim vermiş olabilir?"

Celia burnunu çekip bir an düşündü. "Hiçbir fikrim yok Brock. Bana kötülük etmek isteyen birinin başının altından çıkıyor ama kim, bilmiyorum."

"Neyse boş ver, eninde sonunda ortaya çıkar. Sen yeter ki pes etme Celia, bu günleri de atlatacaksın."

Brock gittikten sonra Celia külçe gibi yerine yığıldı. Kimseyi ne görmek ne de konuşmak istiyordu. Shelby'ye hiçbir şekilde ona telefon bağlamamasını söyledi, gün boyu odadan çıkmadı. İş arkadaşlarının karşısına çıkmaya cesareti yoktu, kim bilir neler düşünüyorlardı. Akşam, mesai bitiminde herkesin çıktığından emin olmak için geç saatlere kadar bekledikten sonra odasından çıktı, arabasına atlayıp evine gitti.

Normalde o akşam için Evan'la sözleşmişlerdi, hatta şık bir restoranda yer bile ayırtmıştı ama kesinlikle onunla yemeğe çıkabilecek durumda değildi. Ne yazık ki kapıda onu bekleyen Evan'la karşılaştı.

"Nerelerdesin sen?" diye atıldı hemen Evan. "Çok merak ettim. Bir buçuk saat önce buluşacaktık."

Celia, hemen anahtarını çıkarıp kapıyı açtı, Evan'la göz göze gelememişti bile. İçeri girdi ama ışığı yakmadı. Evan onun peşinden içeri girdi, bir terslik olduğunu anlamıştı. Hemen ışığı yakıp Celia'nın yanına geldi, onu kolundan tutup kendisine çevirdi.

"Hey, neler oluyor Celia? Sen ağladın mı yoksa?"

Celia kolunu ondan kurtarmaya çalıştı ama Evan bırakmadı.

"Konuşsana, neler oluyor?!"

"Bir süre görüşmememiz gerek," deyiverdi Celia. "Tamam mı? Bir süre ortalığın durulmasını beklemeliyiz. Her şey çığırından çıkmaya başladı, hayatım alt üst oluyor."

Evan şaşkınlıkla onun kolunu bıraktı.

"Şunu doğru düzgün anlatır mısın bana?"

Celia cevap vermek yerine, çantasından çıkardığı gazeteyi uzattı.

Evan çabucak gazeteye göz gezdirdi.

"Ne olmuş yani? Mesele nedir?"

Celia onun böyle davranacağını biliyordu zaten. Avazı çıktığı kadar bağırp Evan'ın üstüne atlamak istedi ama öylece durdu.

"Dahası var, internette de yayınlamışlar bunu. Reklâm sektöründe herkesin bildiği bir sitede flaş haberiz şu anda. Hemen yanında da Reese Holding'in Maddox İletişim'le imzaladığı anlaşmanın haberi var."

"Ben bunda bir yanlışlık ya da terslik göremiyorum. Hele hele, bunlar yayınlandı diye neden birbirimizi görmememiz gerektiğini hiç anlayamıyorum."

Celia dişlerini sıktı. "Burada kariyerim söz konusu Evan. Ofiste herkes bu fotoğrafları gördü, haberi okudu. Tüm reklâm camiası onları biliyor. Herkes, senin Maddox İletişim'le anlaşmanı sağlamak için sana yakınlaştığını düşünüyor. Sence bir sonraki müşterimin aklından münasebetsiz düşünceler geçmemesi için ne yapmalıyım?"

Evan öfkeyle, "Hele bir şey demeye kalksınlar, dünyaya geldiklerine pişman ederim hepsini," diye homurdandı.

"Sen her zaman yanımda olamazsın Evan. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum işte. En iyisi, bir süre ortalıkta görünmemek."

Evan durup ona baktı. "Gerçekten istediğin bu mu Celia?"

Celia korka korka cevap verdi. "Evet."

"Ben kimsenin küçük kirli sırrı olmak istemiyorum Celia. Yasak bir ilişki yaşıyormuşuz gibi saklanmaktan bıktım."

"Evan lütfen, biraz zamana ihtiyacım var sadece."

"Bana öyle geliyor ki, hiçbir zaman senin öncelikler listende ilk sırada olmadım ben. İşin her zaman benden önce geldi. Bizim birlikte olduğumuzu kimin bildiği umurumda değil. Kimin bildiğini

önemseyen birisiyle de birlikte olmaya devam edemem.”

Evan dönüp kapıya yöneldi. Tam çıkmak üzereyken arkasına dönüp baktı.

“Fikrini değiştirecek olursan bile sakın pişman olduğunu söylemek için bana geleyim deme.”

Kapı hızla çarpıldı. Celia o anda kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Bir süre sersemlemiş bir şekilde kapıya baktı, Evan’ın dönmesini umuyordu ama dakikalar sonra, böyle bir şey olmayacağını anladı.

Celia sadece mesleki itibarını ve muhtemelen kariyerini değil, aynı zamanda sevdiği adamı da kaybetmişti.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CELIA, Salı günü Brock’u arayarak senelik iznini kullanmak istediğini söyledi. Brock onun böyle kaçıp saklanmasından hoşlanmamıştı ama Celia’nın sesi telefonda o kadar kötü çıkıyordu ki, bir şey diyemedi.

Daha sonra Celia, yaralarını yanında güven içinde sarabileceği tek adama, babasına gitti. Buna ihtiyacı vardı. Babası onu kucaklayarak karşıladıktan sonra Celia’ya şahane bir kahvaltı hazırladı. Ona göre, özenle hazırlanmış bir kahvaltının iyi gelmeyeceği hiçbir dert olamazdı.

Birlikte kahvaltı ederlerken babası, böyle durumlarda hep yaptığı gibi Celia’ya hiçbir şey sormadı. Çocukları onun bu özelliğine bayılırlardı. Babaları asla onların hayatına müdahale etmez, istedikleri zaman gelip onunla konuşmalarını beklerdi.

Celia öğleden sonrayı kanepede, televizyon izleyerek geçirdi. Babasının onun için, en sevdiği kurabiyeleri pişirmesi bile keyfini yerine getirmemişti. Akşam olurken Adam ve Dalton geldiler, babası onlarla konuşmuş olmalıydı. Celia kardeşleriyle kucaklaştı, sonra yine sessizce oturmaya devam ettiler.

En son Noah geldi ve doğrudan doğruya, neler olduğunu sordu

Celia'ya. Celia bir anda gözyaşlarına boğulunca, Adam, Dalton ve babası neredeyse Noah'ın üstüne yürüyeceklerdi.

"Ben onu ağlatmak istememiştim!" diye isyan etti Noah. "Siz şimdiye kadar sormamış mıydınız?"

"Bekliyorduk," dedi babası kısaca.

"Neyi bekliyordunuz? Ağlamasını mı?"

Diğerleri durumu nasıl açıklayacaklarını bilemediler, çaresizlik içinde birbirlerine bakıyorlardı. Onlara göre, Celia'ya, onu neyin üzdüğünü doğrudan doğruya sormak onu çok incitebilirdi. Susup yanında olmanın Celia'ya, onu sevdiklerini ve kayıtsız koşulsuz yanında olduklarını göstermenin en iyi yolu olduğunu düşünmüşlerdi sadece.

Celia kağıt mendille burnunu sildi. Ailesinin onu ağlarken görmekten nefret ettiklerini biliyordu.

Noah ona döndü. "Bunun Evan Reese'le bir ilgisi var mı?"

Celia bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Adam, "Aferin sana Noah!" diye gürledi.

"Kadınlarla konuşmaktan zerre kadar anlamıyorsun sen!" dedi Dalton da öfkeyle.

Noah elini Celia'nın koluna koydu. "Ne oldu Cece?"

"Korkunç şeyler oldu Noah. Gazeteler o korkunç fotoğrafları bastı, sonra o blog sitesi de korkunç şeyler yazdı. Kariyerim mahvoldu. İtibarım yerle bir oldu ve Evan artık benimle görüşmek istemiyor çünkü ona, ortalık durulana kadar görüşmememiz gerektiğini söyledim. Benim onu küçük kirli sırrım olarak gördüğümü düşünüyor ve bundan nefret ediyor. Elbette benden de."

Celia sözlerini bitirdikten sonra gözlerini ovuşturarak hıçkırdı.

Ağabeyleri ve babası çaresizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Tek anlamayan ben değilim herhalde?" dedi Dalton.

Noah içini çekti. "Her şeyi en başından, tane tane anlatsan çok iyi olacak Celia, belki o zaman anlayabiliriz."

Böylece Celia tüm hikâyeyi en başından, Evan'la birlikte oldukları kısımlar hariç, hiçbir şeyi atlamayarak teker teker anlattı. Ağabeylerinin onu Evan'la aynı yatakta düşünmeye bile tahammül edemeyeceklerini çok iyi biliyordu.

Adam, "Çok fena bir durummuş," dedi. Dalton da başını sallayarak ona katıldığını belli etti. İçlerinde, mesleği gereği, kariyer ve itibar konusunda en fazla dikkatli davranan Noah, "Gerçekten berbat bir hikâye bu," dedi.

Celia başıyla onayladı. "Bir de bana sor."

"Peki bu Evan denen adamın bu meseledeki yeri nedir? Yani, bir süreliğine onun nişanlısı gibi görünmüşsün, bu sırada çekilmiş bir iki fotoğrafınız da sonradan ortaya çıkmış. Onun sana kızgın olduğunu söylüyorsun çünkü senin onu saklaman gereken bir sır gibi gördüğünü düşünüyormuş. Ben mi bir şeyler kaçıyorum?"

Celia içini çekti. "Ona aşığım baba ve aşık olduğum bu adam şimdi benden nefret ediyor."

Dört adam şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Celia da birdenbire böyle bir şey söylediğine pişman olmuştu. Aşk, daha çok kız arkadaşlarıyla dertleşebileceği bir konuydu, kardeşleri ya da babası ona ne diyebilirlerdi ki?

"Hepinizi çok seviyorum," dedi Celia. "Siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilemiyorum ama bu kez benim için yapabileceğiniz bir şey yok. Hem, otuz yaşında kocaman bir kadını ben, ufacık bir kız çocuğu değilim. Sadece bir süre sığınabileceğim bir yere ve bir aileye ihtiyacım vardı, o kadar."

Adam kaşlarını çatı. "Hey, dur bakalım orada Cece. Kaç yaşında olduğun umurumda bile değil."

Babası yumuşacık bir sesle, Adam'ın sözünü kesti. "Sen her zaman benim küçük kızım ve ağabeylerinin küçük kız kardeşi olacaksın. Üniversiteye de gitsen, okulunu dereceyle de bitirsen, işe de girsen, evlensen de bu hep böyle oldu, böyle de olacak."

Celia ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Seni seviyoruz ve her zaman yanında olacağız. Bunu anlıyor musun?"

"Evet baba, anlıyorum."

"Şimdi gel de şu yaşlı adama kocaman bir sarıl bakalım. Anlaşılan berbat bir hafta geçirmişsin."

Celia kanepeden kalkıp kendisini babasının kollarına attı. İşte burada kendisini sonsuz güvende hissedebiliyordu.

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum Cece. Bunu hiçbir zaman unutma. Şimdi bana şu Evan'dan biraz söz et, böylece ağabeylerin onu dövmeye kalktığı anda sevdiğin adamı savunabileceğim bir iki şey olsun elimde."

Evan'ın ofisinde herkes ondan köşe bucak kaçıyordu. Evan onları suçlayamayacağını düşündü. Salı günü ofise geldiğinden beri, yaralı bir hayvan gibi ofiste dolaşıyor, en ufak bir tolerans göstermeden tüm çalışanları en ufak bir hatalarında paylıyordu. Hâlâ izinli olan asistanını arayarak işe dönmesi için acele etmemesini, torunun yanında istediği kadar kalabileceğini söylemişti.

Celia'yla yaptığı son konuşmayı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Gün boyu başka işlerle uğraşmaya, Celia'yı düşünmemeye çalışıyordu ama başka türlü elinden gelmiyordu.

Celia'nın peşine düşüp onu bırakmayan kendisiydi. Celia, en başından beri ilişkileri konusunda hep tedirgin davranmıştı ama Evan, onun uyarılarını hiç dikkate almamıştı. Kendisini her şeyin üstünde tutmayıp, öncelik listesinde gerilere atan bir kadını ciddiye alamazdı.

Kapının çalınmasıyla irkildi. Ofisteki sekreterlerden birisi çekine çekine içeri girerek ona bir zarf uzattı.

"Bu size gönderilmiş efendim."

"Tamam, çıkabilirsin."

Evan sıkıntıyla zarfı açtı. Zarfta bir gazete kupüründen başka bir şey yoktu. Kupürde Celia'nın bir resmi vardı, biraz daha genç duruyordu, korkmuş gibi görünüyordu. Fotoğrafının çekilmesini engellemek ister gibi bir elini kaldırmıştı. Evan, kaşlarını çatarak makaleyi okumaya başladı.

Makalede, Celia'nın üniversiteyi bitirdikten hemen sonra New York'ta, tanınmış bir reklâm firmasında işe başladığı yazıyordu. Sonra başarılı çalışmaları nedeniyle terfi etmiş ama şirketin müdürüyle ilişkileri olduğu ortaya çıkınca müdürü boşanmak zorunda kalmış ve Celia, San Fransisco'ya dönmek zorunda kalarak

Maddox İletişim'de işe başlamıştı. Makalenin devamında daha yakın geçmişten söz ediliyordu.

Geçen hafta, Celia Taylor'un milyarder Evan Reese'le samimi pozları ortaya çıktı. Daha bir gün önce ise, Reese'in Maddox'la milyon dolarlık bir reklâm anlaşması için imza attığı biliniyordu.

Makale bu minvalde devam ediyordu. Evan'ın gözü, o gün ofisine bırakılan Reklâmcılık Medyası dergisine takıldı. Dergiyi çabucak karıştırdığında, orada da aynı şeylerden söz edildiğini gördü. Giderek daha çok sinirleniyordu. Celia'yı bu şekilde suçlamaya hakları yoktu. Celia'nın o müdürle bir ilişkisi varsa bile terfisinin sebebi bu ilişki olamazdı.

Evan sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirdi. Bu kupürleri kimin, neden gönderdiğini merak ediyordu. Herhalde, Celia'nın geçmişini öğrenirse ondan uzaklaşacağını düşünmüşlerdi. Belki de, ilişkilerinin onun kariyerine verdiği zararı görmesini istemişlerdi. Sebep ne olursa olsun, Evan bu karalama kampanyasını başlatanları neredeyse öldürmek istiyordu. Kimse, sevdiği kadına böyle bir iftira atamazdı. Aklından geçenleri fark edince donakaldı. Celia'dan hoşlandığını biliyordu ama aşk başka bir şeydi. Celia'ya karşı hislerinin ne kadar yoğun olduğunu daha yeni anlıyordu.

Ona aşık olduğu için kendisini bu kadar kötü hissediyor olmalıydı. Makaleye tekrar göz attı. Evet, gerçekten de çok aptalca davranmıştı. En sevdiği oyuncak elinden alınan şımarık bir çocuk gibi kapris yapmıştı. Celia, ilişkilerini daha sağlama almak isterken, Evan onun kendisini başından atmak istediğini sanmış, paniğe kapılmıştı.

Celia'ya öfkeyle söylediği sözler aklına gelince yüzünü buruşturdu. Bir an önce sevdiği kadının yanına gitmeli ve onun kalbini kazanmalıydı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

CELIA sıcak çikolatasından bir yudum aldıktan sonra, babasının arka bahçesinin okyanus manzarasına daldı. Bu manzarayı oldu bitti çok severdi. Ev, okyanusa bakan bir uçurumun kenarına kurulmuştu. Çocukken, heyelanlar hakkında bir şeyler okuduktan sonra çok uzun bir süre, günün birinde okyanusa yuvarlanacaklarını düşünmüştü. Onun bu korkusunu fark eden ağabeyleri her fırsatta depremlerden ya da toprak kaymalarından söz edip ona eziyet etmiş durmuşlardı. Celia şimdi o günleri anımsayınca gülümsüyordu.

Burada huzurluydu, kendisini ailesinin yanında hep güvende ve mutlu hissetmişti. Bazen neden onları bırakıp da gittiğini anlayamıyordu. Harika bir ailesi vardı, onu seviyor, koruyorlardı.

Bir daha onlardan ayrılmayacaktı. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmüştü işte. Onun asıl yeri burası, ailesinin yanındı.

Bahçeye bakan panel cam kapı açıldı ve Noah dışarı çıktı. Celia gülümseyerek karşıladı onu. "Ben de sana günaydın demeye geliyordum."

Noah içini çekip bir gazete uzattı Celia'ya. "Sana bunu gösterip göstermeme konusunda tereddütte kaldım ama eğer benim hakkımda bir şey yayınlansaydı onu mutlaka bilmek isterdim."

Celia endişeyle abisinin uzattığı gazeteye baktı. Önce gazeteye elini bile sürmek istemedi ama sonra tiksinti duygusunu yenerek gazeteyi aldı. Gazetede, Celia'nın New York'ta yaşadıkları uzun uzun anlatılmıştı. Celia, hakkında tam kapsamlı bir karalama kampanyasının başladığını görebiliyordu. Gazetedeki habere eşlik eden bir makalede de Reese Holding'le Maddox İletişim arasındaki reklam anlaşmasından söz ediliyordu.

Makalede, bu anlaşmanın imzalanmasında, Evan Reese'le bir ilişkisi olan Celia'nın payının yüksek olduğu özellikle vurgulanıyordu. Ama vurgu öylesine güçlüydü ki, makaleyi okuyan birisinin Celia hakkında ne düşüneceği belliydi.

Celia sinirlenip öfkelenebilirdi ama içini birdenbire tuhaf bir huzur kapladı. Kendisini endişeli gözlerle izleyen abisine baktı, bir yandan son bir iki haftada yaşadıklarını düşünüyordu.

Evan, insanların onun hakkında düşündüklerine fazla önem verdiği için Celia'ya kızmakta haklıydı. İnsanların ne düşündüğünü değil, kendisinin Celia için düşündüklerini önemsemesini istiyordu Evan.

Sevdiği ve değer verdiği insanlar gerçeği bildikten sonra başkalarının onun hakkında ne söylediğinin hiçbir önemi olmamalıydı. Brock ona ve yeteneklerine güveniyordu; Maddox İletişim onun yanındaydı. Ailesi ise onu kayıtsız koşulsuz seviyordu. Evan, zaten bu konuda ne düşündüğünü en başında belli etmişti. O halde Celia neden başkalarını dert ediyordu ki?

Celia, uzun zamandır ilk kez hayata minnetle baktı. Yıllardır hep dış faktörlerin onu yönlendirmesine izin vermişti. Ailesinin koruyucu kalkanını yırtıp kendi başına ayakta durmak isterken başkalarının yargılarına gereğinden fazla değer vermişti. New York'tan bir skandalla dönmesi de bu konudaki hassasiyetini iyice artırmıştı.

Kendisini sadece kendisine kanıtlamak zorundaydı. Onu tanıyanlar zaten onun kim olduğunu çok iyi biliyorlardı.

"Ah Noah, ne kadar büyük bir aptallık etmişim."

Noah'ın kafası karışmıştı. Celia kendisini abisinin kollarına atıp ona sıkıca sarıldı. Sonra geri çekilip onu yanağından öptü.

"Teşekkür ederim."

Noah iyice sersemlemiş bir şekilde ona baktı. "Ne için?"

"Gözlerimin açılmasını sağladığın için. Öyle körmüşüm ki, gözümün önündeki şeyi göremiyordum."

Noah keyifle sırıttı. "Peki, çok güzel. Bana bir iyilik yapar mısın Cece? Bir dahaki sefere Adam'la Dalton bana yüklendiklerinde, gözünü açmama yardımcı olduğumu söyler misin? Artık o dediğin ne demekse!"

Celia gülümsedi. "O dediğim şu anlama geliyordu. Bütün bu sıkıntılar yaşanırken, ben hep başkalarını memnun etmeye çalışıyordum, hep başkalarının benim hakkımda ne söylediğini önemsiyordum. Oysa, sevdiğim ve düşüncelerine değer verdiğim insanlarsa zaten beni hep destekliyorlar, bana inanıyorlar. Daha fazla ne isteyebilirim ki?"

"O alçakların seni alt etmesine izin verme Cece. Haklısın. Biz seni her koşulda, ne yaparsan yap seviyoruz, başkaları ne söylerse söylesin bizim bu duygularımız asla değişmeyecek. Hem, ben bu kızı çok iyi tanıyorum. O asla terfi etmek için ufak hesaplar yapmaz, kimsenin arkasından numara çevirmez."

Celia tekrar sarıldı abisine. "Çok teşekkür ederim Noah, bunları söylemen o kadar değerli ki benim için."

"Peki ya Evan?"

Celia bir an sustu. "Eğer fikrimi değiştirecek olursam zahmet edip ona geri dönmememi söylemişti. Bu hiç iyi bir şey değil işte. Ben bir hata yaptım, herkes yapabilir. Eminim beni anlayacaktır. O sözleri, çok kızgın olduğu bir anda söylemişti. Gidip onunla konuşursam bana anlayış göstereceğini biliyorum. Doğruca gidip onu sevdiğimi söyleyeceğim ona."

Noah, Celia'nın yanağını şefkatle okşadı. "Eğer seni geri çevirecek olursa, seni hak etmeyen aptalın teki olduğunu anlarız, bunu aklından çıkarma, olur mu?"

Celia da Noah'ın elini okşadı. Birden aklına saçlarının berbat durumda olduğu geldi. Son üç gündür aynaya bile bakmamış, eşofmanlarıyla dolaşıp durmuştu. Evan'la bu kılıkta ve bu halde görüşmeye niyeti yoktu hiç.

"Benim hemen duşa girmem gerekiyor Noah. Sonra da özür

dilemem gereken birisi var biliyorsun."

Noah kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar."

Noah gittikten sonra Celia telaşla banyoya girdi. Evan'dan özür dilemek ve onu sevdiğini söylemek için daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu.

Celia, Evan'la neler konuşacağını toparlamaya çalışırken duşa epey oyalandı. Kendini tam olarak ifade etmek istiyor, açıkta bir şey kalmasını istiyordu. O yüzden etrafıca düşünmesi şarttı.

Üzerine bir bornoz geçirdikten sonra saçlarını bir havluya sardı, banyodan çıktı. Doğruca mutfığa yöneldi. Hem bir şeyler yemesi gerekiyordu, hem de babasını orada bulacağını tahmin ediyordu. Birazdan çıkacağını yaşlı adama söylese iyi olurdu.

Salonun yanından geçerken birdenbire durdu, neredeyse şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı. Evan, babasının her zaman oturduğu kanepede oturuyordu. Babasıyla Noah ortalıkta görünmüyorlardı.

"Olamaz!" Celia dehşete kapılmıştı. Evan'la böyle karşılaşmaması gerekiyordu.

Hemen arkasına dönüp, odasına gitmeye niyetlendi. Odasına girecek, kapısını kilitleyecekti. Evan daha iki adım atmadan yakaladı onu.

"Hayır Celia, gitme. Lütfen."

Celia perişan bir halde homurdandı. "Lanet olsun Evan. Her şeyi mahvettin. Sana en güzel halimle gelip özür dileyecektim. Şu halime bak! Üzerimde bir bornoz var, saçlarım ıslak ve kocaman bir havluya sarılmış durumda. Makyajım bile yok."

Celia durumun tuhaflığını ancak o anda fark edebildi. Evan'ın ne işi vardı orada? Babasının evinde? Onun orada olduğunu kimden ve nasıl haber almıştı.

Evan onu kendisine çekti. "Nasıl görüldüğün umurumda bile değil. Seninle konuşmam gerekiyor. Ayrıca bana hiç bu kadar güzel ve çekici görünmemiştin."

Celia gözlerini kısarak ona baktı. "Burada ne işin var Evan? Burada olduğumu nereden öğrendin? Ben de tam senin yanına

gelmek için evden çıkmak üzereydim.”

Evan yumuşacık bir sesle, “Ne iyi işte, çıkmana hiç gerek kalmadı,” diye cevap verdi. Sonra da Celia’yı elinden tuttu, salona götürdü.

“Gel, yanıma otur Celia. Lütfen. Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki.”

Celia, “Aynen benim de,” diye mırıldandı.

Evan, Celia’yı kanepeye, hemen yanına oturttu. Celia, üzerinde sadece bir bornoz olduğu için hâlâ tedirgindi biraz ama üzerinde durmadı. Zaten Evan’a baktığı anda tüm tedirginliği uçup gitmişti. Sadece onu seviyor olmasıydı önemli olan. Aralarına giren her ne varsa hepsini tek tek temizleyecekti Celia.

Sesi titreyerek, “Çok özür dilerim Evan,” diye söze başladı.

Evan parmağını onun dudaklarına koyarak Celia’yı susturdu. “Şşşt... Tek kelime etme. Asıl özür dilemesi gereken benim. Aptalca davrandım, sana hiç hak etmediğin, çok kötü şeyler söyledim.”

Celia’nın gözleri kocaman açıldı. Sanki son birkaç gündür hiç ağlamamış gibi, neredeyse yeniden ağlayacaktı.

“Her şeyden önce, şunun hakkında konuşmak istiyorum.” Evan cebinden gazete kupürünü çıkardı. “Bugün bir zarfla ofisime gönderildi.”

Celia gazeteyi görünce bembeyaz olmuştu. “Kim göndermiş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok. Sana zarar vermek isteyen biri diye tahmin ediyorum ama yıkılma hemen böyle. Burada yazılanların hiçbirine inanmıyorum ben,” dedi Evan. “Öte yandan, bu olanlar geçmişinde derin izler bırakmış belli ki. Bana olayın iç yüzünü anlatmanı istiyorum.”

Celia’nın dudakları titremeye başlamıştı. Ellerini kucağına koydu. “Üniversiteden yeni mezun olmuşum, dünyayı değiştirebileceğimi sanıyordum. New York’a yerleştim, orayı seviyordum. Hem çok büyük bir şehirdi hem de ailemden uzaktı. O zamanlar ailemden uzakta yaşamak benim için çok önemliydi. Aptaldım anlayacağın.”

“Bence hepimizin ailemizden uzaklaşmak istediği bir dönem

oluyor hayatlarımızda.”

Celia omuzunu silktilti. “Neyse, ben de New York’a gittim işte. Tanınmış bir firmada işe girdim ve canla başla çalışmaya başladım. İşimi gerçekten çok iyi yapıyordum o yüzden terfi etmeme şaşırmadım. Firmada benden daha uzun süredir çalışan diğer elemanlar bu duruma çok öfkelenmişlerdi ama ben o terfiyi hak ettiğimi biliyordum. En azından öyle hissediyordum.”

Celia bir an sustuktan sonra devam etti. “Sonra bir gün patronum beni kutlamak için ofisine çağırdı. Bana sunduğu şey karşılığında benim de ona bir şeyler sunmam gerektiğini ima ediyordu.”

Evan, “Alçak herif,” diye söylendi.

“Çok korkmuştum. Çok da safmışım demek ki, daha sonra olacakları kestiremedim. Eğer neler olacağını bilseydim en başta dümdüz ederdim o adamı. İstediklerini yapmayı reddederek kurtulacağımı sanmıştım.”

Evan uzanıp onun elini tuttu.

“Böylece kendimi tamamen işe verdiğim bir dönem başladı. Her zamankinden daha fazla çalışıyor, neredeyse nefes alamıyordum. Bu şekilde çalışacak olursam patronumun beni rahat bırakacağını sanıyordum. Bir akşam yine geç saatlere kadar çalışıyordum. Patronum, çalışmaların nasıl gittiğine bakmak için uğradı.”

Celia konuşmak acı veriyormuş gibi derin bir göğüs geçirdi. Olanları hatırlamak bile yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu. Bu çaresizlik hissinden nefret ediyordu.

“Doğruca beni sıkıştırdı, itirazlarımı dinlemiyordu bile. Eğer karısı odaya dalmasaydı bana tecavüz bile edebilirdi. Bence karısı her şeyi en başından beri biliyordu ama aldırılmamıştı. Zaten evlilikleri berbatı. Beni, kocasından yüklü bir tazminat koparmak için kullandı, o kadar.”

Evan, güç vermek istercesine Celia’nın elini sıktı.

“Herkes benden ‘öteki kadın’ diye söz etti. Olanlar hemen duyulmuştu. Kendimi savunmam mümkün değildi. Birdenbire, yükselmek için patronuyla yatan ve onun evliliğini mahveden ahlâksız kadın durumuna düşmüştüm. İnan bana olaylar hiç de böyle değildi. Böylece New York’tan kaçıp buraya geldim. Brock bana

ajansta iş verdi ve her şey geçmişte kaldı.”

Evan gözlerini kapatıp homurdandı. “Sana ne büyük haksızlık etmiş olduğumu şimdi görüyorum Celia. Sen bana başından beri, bu ilişkinin kariyerini etkileyebileceğini söyledin ama seni hiç dinlemedim, bencillik ettim. Fotoğraflarımızın basılmasıyla birlikte yeni bir skandal patladığında bile senin yanında değildim. Oysa senin yanında durmalı, senin benim kadını olduğumu ve bununla gurur duyduğumu haykırmalıydım. Bunun yerine, iki yaşındaki şuursuz bir bebek gibi davrandım.”

Evan, Celia’nın ellerini ellerinin arasına aldı, dudaklarına götürdü. Her bir parmağı tek tek öptükten sonra Celia’nın gözlerinin içine baktı.

“Çok özür dilerim Celia. Umarım beni affedebilirsin. Keşke tüm bunları bana daha önce anlatsaydın, o zaman seni daha iyi anlayabilirdim. Şu anda bana güvenmen için hiçbir sebep olmadığını biliyorum ama bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağım. Senin hayatımda olmanı istiyorum. Bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Celia ona büyük bir şaşkınlıkla bakakaldı. “Ne demek istiyorsun şimdi?”

“Seni seviyorum diyorum Celia. Diyorum ki çok üzgünüm ve senden af diliyorum. Bundan sonra her zaman yanında olacağım, ihtiyaç duyduğunda beni hemen yanı başında bulacaksın. Sana en ufak bir söz söylemeye kalkanın alnını karışlayacağım.”

Celia güçlükle yutkundu, boğazı kurumuştı. Dünya başının etrafında dönüyordu sanki.

“Ama asıl ben senden özür dileyecektim,” diye fısıldadı. “Çok hatalı davrandım Evan. Başkalarının ne düşündüğünü çok önemsedim. Beni seven ve bana saygı duyan insanlar yanımda olduğu sürece başkalarının ne düşündüğünün hiç önemi yok aslında. Asıl özür dilemesi gereken benim, sana çok kötü davrandım.”

“Hayır sevgilim, hayır...” Evan onu kendisine çekip sarıldı. “Lütfen daha önce kızgınlıkla söylediğim sözleri unut. Sen yanlış davranmadın. Sadece ne yapacağını bilemiyordun, alt üst olmuştun. Dünyan dağılmıştı ve sana en çok destek olması gereken kişi yani

ben, seni anlamaya çalışmadım bile. Sadece öfkelenip bağırdım çağırdım. Seni seviyorum Celia. Lütfen beni affet.”

“Ah Evan, ben de seni seviyorum. Hem de çok. Sen beni affedersen ben de seni affederim.”

Evan’ın yüzü mutlulukla ışıldadı. Celia’ya, bir oğlan çocuğunun saf şaşkınlığı ve mutluluğuyla bakıyordu. “Beni seviyor musun? Doğru mu duydum gerçekten?”

Celia gülümseyerek onu öptü. Sonra Evan’a sımsıkı sarılıp onu kendisine çekerek, öpücüğünün her dokunuşunu aşkla bezedi. Nihayet dudakları ayrıldığında birbirlerine gülümseyerek baktılar uzun süre.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Celia.

Evan suçlu suçlu önüne baktı. “Önce Maddox İletişim’i birbirine kattım, senin yerini söylemezlerse orayı yakıp yıkmakla tehdit ettim herkesi. Evine defalarca gittiğimi, bende ki tüm telefon numaralarını defalarca aradığımı söylememe gerek yok herhalde. Hatta, Noah’a ulaşamadığım için Noah’ın menajerini bile aradım.”

Celia kıkırdadı. “Maddox’u yakıp yıkmak mı? Noah’ın menajerini mi aradın?”

“Yani, yakıp yıkmak demeyelim ama biraz tehdit ettim elbette. Ne de olsa çok iyi müşterileriyim biliyorsun. Sonuçta tüm Maddox personeli senin nerede olduğunu bulmak için seferber oldu. Birileri Adam’ın iş telefonunu buldu, onu aradı. Meğer Adam da toplantıdaymış, saatlerce toplantıdan çıkıp Maddox’u geri aramasını bekledik. Nihayet aradı da senin burada olduğunu öğrenebildim.”

Celia başını salladı ama yüzündeki gülümsemeden memnuniyeti okunuyordu.

“Gerçekten doğru duydum, beni seviyorsun değil mi?” diye sordu Evan yeniden.

“Sanırım seninle idare edebilirim işte,” diye dalga geçti Celia. “Tabii senin de benimle idare edebilmen gerekiyor. Öyle önümde bulaşık önlüğüyle seni kapıda karşılayacağımı ya da senin için bir sürü uslu çocuk yetiştireceğimi sanmıyorum şimdilik.”

Evan gülümsedi. “Bu beni çok bozmaz diyelim. Öyleyse benimle evlenir misin?”

“İşimi bırakmamı istemeyeceksin umarım. Bu noktaya gelmek için çok çalıştım, şimdi bırakıp gitmek istemiyorum.”

Evan, Celia’nın yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Elbette bırakıp gitmeyeceksin, benim tüm reklâm işlerimle sen ilgileniyorsun artık. Sen olmasan tüm kampanya dağılır. Ayrıca, senin kanatlarını kırmak istemeyecek kadar gururluyum ben.”

“Seni seviyorum Evan, seninle evlenmeyi kabul ediyorum.”

Evan cebinden bir yüzük çıkarıp Celia’ya uzattı. Daha önce onun parmağına taktığı yüzüktü bu.

“Geri verdiğinden beri cebimde taşıyorum bu yüzüğü. O gece yüzüğü çıkarıp bana verdiğinde kendimi nasıl kötü hissettiğimi anlatamam. Bir daha öyle bir şey yapmayacağına söz ver bana.”

Celia, gözleri yaşararak önce yüzüğe, sonra Evan’a baktı.

“Asla çıkarmayacağım bu yüzüğü sevgilim. Bu bizim gerçek nişan yüzüğümüz artık.”

“Evet, en az aşkımız kadar gerçek bu yüzük de. İyi ki o fotoğrafları basına vermişler, kupürleri bana göndermişler Celia! Bizi uzaklaştırmak isterken birbirimize iyice bağlamış oldular.”

Celia gülümsedi. “Yine de bundan sonra fotoğraf çektirirken dikkatli olalım.”

Evan abartılı bir dikkatle etrafa göz gezdirdikten sonra gülümsedi. “Etrafta fotoğrafçı görünmediğine göre sizi öpebilirim sanırım Bayan Cece.”

Dudaklarıyla birlikte ruhları da birleşmişti sanki.

SON